

HARLEQUIN®

11

ЮЛИ '94

СУПЕР РОМАНС®

НА ПЪТ ЗА ДОМА

Мари
БОМОНТ

НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА

МАРИ БОМОНТ НА ПЪТ ЗА ДОМА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Социалната работничка Мики Мълвейни намира чудесен дом за своите „проблемни“ момичета. Архитектът Камерън Скот иска да превърне същата къща в част от изграждащия се престижен квартал в центъра на Хюстън. На негова страна са парите, влиянието и жителите на квартала. А на страната на Мики е единствено твърдата ѝ решимост да се погрижи за момичетата и... нейната душевна красота и благородство. Какъв компромис ще направи сърцето на всеки от тях...

ПЪРВА ГЛАВА

Момичето срещу бюрото ѝ беше намусено, гледаше леко предизвикателно и излъчваше тренирано безразличие.

Само че Мики Мълвейни не се подвеждаше лесно. Тя знаеше, че изражението на момичето е само маска, която крие раздразнение и парализиращ страх. Седемте години работа с проблемни младежи я бе научила да прониква отвъд заучената им безучастност. Самата тя неведнъж бе придобивала същия вид, когато бе седяла на нейното място.

— Хайде, Бренди — подкани Мики шестнайсетгодишното момиче. — Ела да ти покажа „Харбър Хаус“.

Отначало Бренди не помръдна и Мики не беше сигурна дали изобщо ще го направи. Накрая се изправи бавно, сякаш всеки мускул на младото ѝ тяло се съпротивляваше.

Мики се престори, че не забелязва нищо и я поведе из просторната „Харбър Хаус“ — дома за момичета в Хюстън, на който беше директор.

— Тук се събираме и посрещаме гости — обясни тя, като посочи една неголяма стая. — Това е трапезарията, а оттук се отива в кухнята. Момичетата готвят и чистят на смени.

Хвърли бегъл поглед към Бренди, но тя беше все така намусена. Жалко, защото под обилния грим, евтините оскъдни дрехи и разноцветната коса личеше, че е хубава. Но Мики се бе сблъсквала и преди със същия проблем.

— Момичетата спят горе.

Тръгна по коридора, сетне нагоре по тясното стълбище. Бренди я следваше мълчаливо. Влязоха в една от спалните на втория етаж.

— Ще спиш в тази стая с Лесли Оливър. Тя е горе-долу на твоите години. Мисля, че ще ти допадне.

Пък и Лесли ще окаже добро влияние на Бренди, помисли си Мики. Лесли беше дружелюбна, отнасяше се с момичетата по

майчински и може би щеше да помогне на Бренди отново да намери контакт с околния свят.

За пръв път в очите на Бренди проблесна лек интерес.

— Къде е тя?

— На работа. Другите две момичета — Джоуни Джеферсън и Лайза Париджи — остават след часовете в училище да тренират баскетбол. Ако ти остане време преди работа, донеси си нещата и ги подреди.

Бренди огледа скромно мебелираната, но подредена стая и спря поглед върху двете легла, покрити с еднакви завивки на червени и сини фигури и боядисаните в светли тонове скринове. Без да каже нито дума, тя се отправи към стълбите, които водеха към долния етаж.

— Бренди.

Момичето се спря, но не се обърна.

— Тук всички работим и спазваме правилата — продължи Мики, като се стараеше да говори спокойно. — И ти трябва да ги спазваш, ако искаш да останеш тук. А ние искаме да останеш — добави по-нежно тя.

Бренди се колебаеше. После почти незабележимо кимна и тръгна надолу по стълбите. Мики поизостана, като се опитваше да преодолее желанието си да отиде при нея, да я прегърне и утеши. Но не го направи, защото на този етап Бренди би я отблъснала — още не беше готова за обич и съчувствие. Засега се нуждаеше от нормална среда за живот, каквато Мики можеше да ѝ осигури. Останалото щеше да дойде по-късно.

Бренди беше още едно нещастно същество, излекувано само отчасти. Задачата на Мики беше да я доизлекува и да я пусне в действителния свят. Само че момичето изглеждаше трудно — може би най-трудното, с което си бе имала работа досега. За миг я обзе предишната несигурност. Дори сега, на трийсет години, след като доста време вече бе работила тази работа, която я бе научила да се справя и със собствените си проблеми, и с дипломата, която ѝ даваше право да помага на другите, от време на време я обземаха съмнения. Беше добра в професията си, най-вече защото работеше неуморно. Можеше да помогне на Бренди и щеше да го направи. Въздъхна дълбоко и слезе долу.

След дваайсет минути Бренди отиде на работа, а Мики се зае да оправя бъркотията върху бюрото си. Както обикновено то беше отрупано с купчини хартия и колкото и да работеше, те не намаляваха. Джини — секретарката ѝ на половин работен ден — ѝ помагаше, но броят на формулярите, които трябваше да попълва всяка седмица, беше умопомрачаващ.

Освен Джини, много хора помагаха в „Харбър Хаус“ — имаше управител, семеен консултант, трима домоуправители, икономка, както и Кони Алън — психолог. Насърчаваха момичетата сами да готвят и чистят. Ем Си също помагаше — занимаваше се с всичко останало, но вечно имаше нещо недовършено.

Мики взе една папка с протрити от пипане краища — документите на Бренди Уилифорд. Една от професионалните ѝ тайни бе винаги да бъде една крачка пред момичетата, а това означаваше да знае повече за тях, отколкото самите те. Мики не бе разпитвала Бренди, защото от опит знаеше, че въпросите само ще я настроят враждебно. Папката щеше да подсказже на Мики поне откъде да започне.

Но преди още да успее да отвори папката, външната врата се отвори и някой влезе, като си подсвиркуваше фалшиво. Мики се усмихна и подвижна:

— Избърши си краката.

Свирукането моментално се придружи от усърдно търкане. Няколко секунди по-късно на прага на кабинета ѝ се появи нисък жилав мъж с обветрено лице и бяла коса — Мелкиър Кедмън Мълвейки — или по-известен като Ем Си. Стоеше на пръсти и излъчваше първична енергия, а тънката му лукава усмивка показваше, че е доволен от себе си.

— Здравсти, Ем Си — поздрави го Мики и остави папката. — Новото момиче току-що излезе.

— Видях я — отвърна той. — Срегнах я пред къщата и ѝ се представих.

— И как реагира тя?

Ем Си се замисли.

— Беше малко... сдържана. Но това няма да продължи дълго — обеща той, а в сините му очи проблесна пламъче. — Ще се очовечи.

— Не се и съмнявам — усмихна се Мики.

Никой не можеше да устои дълго на Ем Си — както и самата тя — припомни си печално Мики. В края на краищата той бе успял с приказки да я убеди да се върне в живота ѝ, когато никой не ѝ беше необходим.

— Къщата пак се напълни — отбеляза тя.

Ем Си го знаеше много добре, но ѝ бе потребна неговата намеса, за да решат какво да предприемат.

— Така е. Добре че намерих нова сграда.

Мики го зяпна в почуда. Как не се досети? Той винаги беше едно рамо пред нея и останалите и затова се справяше така добре с момичетата в „Харбър Хаус“. Управителният съвет предпазливо бе одобрил идеята за по-голяма сграда, но и през ум не ѝ бе минавало, че той вече се е заел с този въпрос.

— Така ли? — успя само да каже тя.

Не му зададе никакви въпроси — Ем Си си имаше свои методи на действие.

— Да — усмихна се той също като дете, което не може да скрие, че е доволно от себе си. — Собственикът и дъщеря му се местват в Далас, но не иска да продава, а само да даде дългосрочно къщата под наем за цена, която ни устройва.

Струва си да я разгледам, помисли си Мики.

— Как изглежда?

— Голяма. Стара.

— Ем Си...

— Добре де — сви рамене той. — Позанемарена е. Основите ѝ са здрави, но иска много работа. Нали затова съм тук.

Това едва ли е единствената причина, ѝ мина през ума, но още не се досещаше за останалите.

— Хубаво — рече само тя, като си спомни какви чудеса бе извършил с настоящата им къща. — Къде се намира?

— Точно това ѝ е най-хубавото. В Уест Вилидж, недалече оттук. Момичетата няма да сменят училището. Наблизо минава бързият автобус за центъра, така че ще им бъде по-лесно да ходят на работа.

— Уест Вилидж ли? — Тя се вторачи озадачено в него. — А какво ще кажат хората за дом за превъзпитание на момичета в центъра на този квартал?

За миг Ем Си престана да изглежда така уверен в себе си.

— Трудно е да се каже. Къщата е на „Шепърд Драйв“, точно където превръщат старите къщи в търговска зона. Мисля, че ще ни приемат. В Хюстън няма строго райониране, а нотариалните актове за собственост са твърде стари, за да предвидят това. Ще трябва да се срещнем със Сдружението на собствениците и да им обясним с какво точно се занимаваме, преди да развихрят въображението си. Това е най-разумният подход.

Наистина най-разумният подход, който баща ѝ би могъл да използва, помисли си Мики. Той беше способен да продава хладилници и на Северния полюс.

— Надявам се да успеем, защото веднага след като изпратиха Бренди тук, получих известия за още две момичета, на които се наложи да откажа. Трябва да се преместим, при това бързо.

— Точно така.

Ем Си стана, като хапеше устни и замислено потупваше бедро. Мики го гледаше с обич. Строен, с умни светли очи, на петдесет и две години той още беше привлекателен. Въпреки разнообразния живот, който бе водил, у него имаше стил, класа. Жените го харесваха и той безсрамно флиртуваше с тях. Беше го виждала дори с някои от светските дами от управителния съвет.

Без да добави нищо повече, той се обърна и излезе, но след малко отново се показа вратата.

— Извинявай, мила. Току-що се сетих, че имам работа. Ще се върна за вечеря.

В къщата настъпи тишина, напомняща на затишие пред буря. Мики се загледа в стената пред себе си, където бяха окачени дипломите ѝ. Преди четири години Ем Си се бе появил на вратата на апартамента ѝ в Хюстън и ѝ бе съобщил малко непохватно, че е баща ѝ, когото не бе виждала от дете и едва си спомняше. След години на приспособяване с огорчената си майка, Мики бе станала подозрителна и злопаметна, и не искаше да поема риска да се оставя на грижите на човек, за когото постоянно ѝ бяха повтаряли, че е безотговорен алкохолик. Само че нещо в изражението му, по което бе изписано очакване, че ще тръшнат вратата под носа му, бе засегнало чувствителна струна в душата ѝ. Освен това изпитваше любопитство да се срещне с човека, биологически отговорен за съществуването ѝ, и го пусна да влезе.

Това беше последният път, когато го видя разколебан. Още щом си отвори устата, тя разбра, че няма шансове. Обясни ѝ, че се отказал от морето, подредил е живота си и не се е докосвал до алкохол повече от три години. Сетне я загледа хипнотизиращо със сините си очи, сложи ръка на сърцето си и заяви, че иска да опознае единственото си дете. Тя се разсмя.

Без да разбере как и защо, въпросът му се уреди. Нае апартамента до нейния и стана част от живота ѝ.

Не споменаваха нито дума за миналото си, той удържа на обещанието си и без да губи време се зае да изгражда истински взаимоотношения помежду им. Не му беше лесно, но не се колебаеше, дори когато Мики често се опитваше да го държи на разстояние. С безгранично търпение той беше винаги край нея — непретенциозен, винаги готов да помогне. Тя постепенно се отпусна и полека-лека предпазливо започна да му вярва, особено след като се увери, че не пие.

Погребаната отдавна надежда, че ще намери някой, на когото да разчита, който няма да я изостави, се съживи и започна да расте.

Ем Си се раздаваше така, сякаш искаше да навакса за изгубеното време. Изкара си документ за консултант по въпросите за злоупотребата с наркотици и алкохол и започна да ѝ помага в работата. Много по-скоро отколкото бе предполагала, тя започна да разчита на него за всичко — от подхода към някое трудно дете до боядисването на къщата. И ако още не можеше да го прегърне и се сковаваше, когато той сложеше ръка на рамото ѝ, това си беше неин проблем.

Мики разсеяно пригладжаше краищата на папката и се чудеше как Ем Си бе станал толкова незаменим за нея за толкова кратко време. Това дори я плашеше. От рано се бе научила да разчита само на себе си, а сега се чудеше как би се оправяла без него.

Изключено. Щеше да се справи и без него. В края на краищата се бе грижила за себе си и за майка си до смъртта ѝ. Да разчитат само на себе си — това беше едно от нещата, които се мъчеше да втълпи на момичетата. Но Ем Си улесняваше безкрайно всичко, при това беше забавен. Чувстваше го все по-близък и скъп.

Не можеше да проумее как се е пръкнала от такъв пробивен и общителен човек. Наследственият фактор явно не беше определящ.

Всъщност единствените неща, които ѝ бе предал, бяха ниския ръст, сините очи и силния инстинкт за самосъхранение.

Най-после отправи поглед към папката на Бренди. Отвори я и набързо прегледа съдържанието ѝ — свидетелство за раждане, документ за пускане под гаранция, доклади от съда за непълнолетни — толкова много сведения, че папката се бе издула. Мики прегледа повнимателно характеристиките и оценките от училище. Точно както предполагаше, Бренди нямаше висок успех — умна, но недисциплинирана и немотивирана. Лесно разбра кога е започнала да употребява наркотици — за шест седмици преди около година и половина оценките ѝ се бяха превърнали от посредствени в катастрофални. Едва през последните шест месеца се забелязваше известно повишаване на успеха и накрая, преди завършване на училище, ставаха добри. Мики се постара да запомни това — оттам щеше да започне.

Продължи да прелиства орфаните страници, докато стигна до психологичната характеристика. Точно нея искаше да види. Официално Бренди се водеше зависима от наркотиците, но това беше само последствие. Характеристиката може би щеше да обясни причините, но Мики вече се досещаше какви са те. Започна да чете.

Историята беше нерадостна... и натрапчиво позната. Бренди Уилифорд беше физически и сексуално малтретирана от втория си баща. Когато накрая каза на майка си, той отрекъл и майката, вече изплашена от него, отначало предпочела да не ѝ повярва. Впоследствие разбрала истината и се развела, но злото било вече сторено. Бренди, лишена вече от всякакво самочувствие, била поела по наклонената плоскост и в продължение на две години опитала почти всичко — алкохол, наркотици, кражби, секс със случайни мъже.

Мики спря да чете за миг, а в главата ѝ нахлуха спомени. Сетне отметна буйната си черна коса от лицето и продължи да чете. Един ден заловили Бренди не само с крадени стоки, но и с марихуана, и я изпратили в клиника за наркомани. Известно време промяна нямало, но постепенно започнала да отбелязва напредък. Решили да я изпратят в „Харбър Хаус“, където да я подготвят за връщане в действителния свят.

Оттук започваше работата на Мики.

Тя затвори папката и забарабани с изгризаните си нокти по бюрото. Макар да бе видяла Бренди за малко, тя се опасяваше, че момичето съвсем не е излекувано, а иска да внуши на околните обратното. Труден случай, но нали с това се занимаваше Мики. Изпращаха ѝ най-трудните случаи като подразбиращ се комплимент, което представляваше безмълвно признание за способностите ѝ. Трябваше да намери подход към Бренди. В края на краищата към самата нея бяха намерили подход.

Имаше и други проблеми, освен Бренди. Домът беше пълен и място щеше да се освободи едва когато някой „завършеше“, което обикновено траеше най-малко шест месеца, дори повече. Но ако Ем Си сключеше онази сделка в Уест Вилидж, скоро щяха да се преместят в нова сграда.

Зачуди се как ще се оправя с жителите на Уест Вилидж. Не бяха свръхбогати, но кварталът беше престижен, гъсто населен и още не беше станал жертва на упадъка, погубил голяма част от града.

Опита се да избие тези мисли от главата си. От опит знаеше, че може да разчита на Ем Си. Остави папката на Бренди на бюрото си и измъкна един обемист формуляр изпод купчините листа.

* * *

— Тогава утре в четири. Ще се видим там.

Камерън Скот Трети затвори телефона, облегна се назад и разсеяно разхлаби възела на вратовръзката си. Усмихна се. Още една наета къща. От първоначалните шестнайсет сгради, включени в първия етап от плана му, оставаха само три за ремонт. С това темпо ще може да започне втория етап от проекта „Вилидж Уок“ значително по-скоро, отколкото бе запланувал.

Завъртя стола си надясно и погледна картата, заемаща почти една цяла стена от огромния му, добре обзаведен кабинет. Улиците бяха увеличени до такъв размер, че ясно се виждаше онази част от Хюстън, която наричаха „Примката“ — пресечната точка на гигантската плетеница от магистрали, опасващи града. Уест Вилидж — почти в центъра на картата — беше оцветен в червено. От двете страни на „Шепърд Драйв“ — оживено шосе, което минаваше през средата на

квартала — две групи сгради бяха оцветени в жълто, а други две — в розово. Първият и вторият етап на „Вилидж Уок“ — любимия му проект.

През изминалите двайсетина години все по-интензивното движение бе направило къщите по „Шепърд Драйв“ по-малко предпочитани от тези във вътрешността на квартала. Обитателите им бяха измрели или се бяха преместили да живеят другаде и къщите се продаваха на ниски цени, като ги превръщаха в апартаменти с нисък наем или в магазини. Скоро щяха да западнат и по-тихите улици във вътрешността. Така ставаше с много от по-старите райони в Хюстън, но Камерън не искаше това да засегне Уест Вилидж.

За щастие можеше да направи нещо, за да го предотврати. Протегна ръка към шкафа с папките и извади една, на която пишеше „Вилидж Уок — предвидени печалби“ и я постави върху излъсканото си бюро. Въпреки че производството на петрол в Хюстън западаше, той бе успял като предприемач и търговец на недвижими имоти, благодарение на безпогрешния си усет и почти загадъчното чувство, накъде ще се ориентира пазарът, но и благодарение на късмета си, и всичко това му предостави възможност да се съсредоточи върху проекта „Вилидж Уок“.

Именно затова измисли този план. Събрал бе неколцина инвеститори, купил бе къщите по „Шепърд“, ремонтирал ги бе и сега ги даваше под наем на търговците. Магазините и галериите там нямаше да са евтини краткотрайни сделки както в някои новите квартали на Хюстън, а част от внимателно проектирана търговска зона, която щеше да донесе големи печалби на него и на инвеститорите и щеше да запази сградите и цялостния облик на квартала.

Ще стане. Ще го постигне.

Дотук всичко вървеше дори по-добре, отколкото бе предвидил. Вече беше разговарял със собствениците и всички бяха изразили готовност да продават на подходяща цена. Е, почти всички. Едуард Брок, възрастният собственик на къщата в югоизточния ъгъл на плана, се колебаеше. Казал му бе, че не толкова иска да остане там, колкото, че не желае да живее сам поради напредналата си възраст. Възнамеряваше да се премести в Далас, където живееха децата му, но обичаше дома си и не можеше да се реши да се раздели с него.

Камерън му съчувстваше, защото сам той бе израснал в Уест Вилидж и родителите му още живееха там. Всъщност се бе върнал в Уест Вилидж преди няколко години, като купи и ремонтира къща на няколко пресечки от тази на родителите си, макар че можеше да си позволи да живее, където си избере в Хюстън. После бе уговорил няколко амбициозни млади семейства да се преместят във Вилидж, включително приятелите си Кийт и Пени Роудс, които се настаниха да живеят срещу него. Уест Вилидж беше хубав квартал — място, където човек с готовност би прекарал живота си, но къщата на Брок беше част от лицевата част на „Шепърд“ и Камерън беше убеден, че накрая старецът ще приеме предложението му.

Изведнъж го обзе безпокойство. Протегна се. Насъбралата се в него енергия напираше да се освободи. Съзнаваше, че твърде дълго е седял зад бюрото. Искаше да отиде на обекта. Необходими му бяха конкретни резултати. Или по-добре да пробяга няколко мили.

Върна папката на мястото ѝ и се надигна, но телефонът иззвъня.

— Камерън? Обади се на втора линия. Мис Кънингам.

Дори електронното ехо на вътрешния телефон не можа да заглуши нотката на присмех, прозвучала в гласа на Вики.

— Благодаря, Вики — подсмихна се Камерън.

Мис Кънингам му се обаждаше толкова често, че ако минеше ден, без да я чуе, имаше чувството, че нещо му липсва. Вдигна слушалката с едната ръка, а с другата взе молив, защото от опит знаеше, че ще му потрябва.

— Здравейте, госпожице Кънингам — поздрави я искрено той.
— Как сте?

Джесамин Кънингам, богатата наследница, беше дългогодишна председателка на Сдружението на собствениците в Уест Вилидж и нищо не убягваше от погледа ѝ. Живееше на една пряка от „Шепърд“ и винаги знаеше какво става из квартала. Бе изучила няколко поколения, тъй като учителството по нейно време бе една от няколкото обществено приемливи професии, достъпни за изтънчени неомъжени жени. Сега приближаваше осемдесетте и беше застрашителна личност в очите на някои и трън в очите на други, но несъмнено командваше квартала. Камерън я познаваше от дете, обичаше я, възхищаваше ѝ се и се радваше на компанията ѝ, дори когато му досаждаше с приказките си.

— Камерън.

Гласът ѝ прозвуча бодро, както винаги, но този път пропусна да отвърне на любезния му поздрав.

— Да?

Зачуди се дали не бе възникнал някакъв по-сериозен проблем от последния път, когато работниците не бяха разчистили добре района и вятърът бе довял късче кафява хартия в двора ѝ. Камерън започна да драска нещо в бележника върху бюрото.

— Говорих днес с господин Брок и той ми каза какво е решил да прави с къщата си — рече тя и направи театрална пауза.

— Това е добре.

Сигурно бе решил да я продаде. Но какъв беше проблемът? Въпреки оплакванията на госпожица Кънингам от бъркотията заради ремонта на сградите, тя бе одобрила проекта и дори се чувстваше съпричастна към него.

— Може да промениш мнението си, след като ме изслушаш — добави с тон на обреченост старата учителка. — Той мисли да я дава под наем на някакъв дом за момичета наркоманки — повиши тон тя. — Камерън. — В гласа ѝ прозвуча нотка на предупреждение. — Това не е хубаво.

— Кое? — Той изпусна молива. Изумен, не схващаше какво казва тя. — Защо?

— Защото смятахме да контролираме района, да се чувстваме в безопасност...

— Не. — Нещо му подсказа, че е извършил немислимото — бе прекъснал госпожица Кънингам, но беше прекалено поразен, за да се притеснява за това — Искам да кажа, защо ще го прави? Той знае, че аз искам къщата.

Госпожица Кънингам като че ли не го чу.

— Имал чувството, че ако я даде под наем, винаги можел да се върне. Но продадал ли я, изгубвал я винаги.

Камерън преглътна думата, която се канеше да произнесе. Дори в този напрегнат момент госпожица Кънингам нямаше да му прости. Нерви, каза си той. Но дом за момичета наркоманки? В търговската зона на квартал като Уест Вилидж? Това означаваше неприятности за всички заинтересовани страни.

— Защо не ми е казал? — Камерън се опита да запази спокойствие. — Аз щях да я взема под наем.

— Точно това му казах и аз. Но той иска да запази къщата като жилище, такава каквато е, а не да я превръщат в ресторант или магазин.

Различни мисли минаваха бързо през главата на Камерън. Това наистина можеше да попречи на плановете му за втория етап.

— Камерън? Чуваш ли ме?

— Да, мадам. — За миг Камерън се върна в трети клас и чу госпожица Кънингам да произнася името му за стотен път, опитвайки се да му направи забележка да не гледа през прозореца по време на час. — Съжалявам. Замислих се.

— Трябва да предприемем нещо. Това са объркани момичета, Камерън. Как можем да бъдем сигурни в тях? Мислех, че проектът изключва такава възможност.

Той долови укора в гласа ѝ.

— Така е, госпожице Кънингам — отговори той и стисна челюсти. — Ще поговоря с Брок. Ще се споразумеем някак.

Докато затваряше телефона, Камерън се чудеше какво да измисли. Засега нямаше никакви идеи. Може би когато се поуспокои, ще измисли нещо. Надяваше се новината да не се разпространи, преди да овладее положението. Не искаше да настройва обитателите на Уест Вилидж срещу проекта си. В края на краищата той беше на тяхна страна — от самото начало вършеше всичко с обич.

Махна очилата си и разтърка очи. По всичко личеше, че му предстоят неприятности.

* * *

Мики се вгледа с нежелание в страница седма, ред трети от големия формуляр и се зачуди как някой би разбрал, още по-малко — следвал указанията за попълване. Нищо странно, че хората не искаха да се занимават със социална дейност. Работата с проблемни момичета беше нищо в сравнение с документацията. По-добре да я остави на счетоводителя Дейв. Той вършеше чудеса с цифрите и за изненада на

Мики това му доставяше удоволствие. Тя хвърли формуляра обратно върху купчината листа.

Тъкмо протягаше ръка към друг, когато долови някакво движение. Вдигна очи и видя огромния тигров котарак на прага.

— Здравсти, Руни — изтананика нежно тя.

Той ѝ отвърна със звук, наподобяващ нещо средно между стържене с пила и скърцане и тя се загледа в безпристрастните кехлибарени очи, едното от които останало завинаги полуотворено.

— Влизай.

Тя потупа подканващо стола до себе си. Котаракът приклепна, прибра едрите си бутчета под тялото, застина за миг и се хвърли във въздуха. Приземи се безупречно. Неизменно влизаше в стаята по този начин и никой не знаеше защо го прави. Мики предполагаше, че някога в безрадостната му младост, някой е затръшнал вратата под носа му.

Той се поразходи по бюрото, като се озова най-отгоре върху купчината листа с плавен и силен скок.

Мики го почеса под брадичката и той изопна шия от удоволствие, като мъркаше дрезгаво, а единият му зъб както обикновено се подаваше изпод белега на устната. Мики спря да го чеше и бързо дръпна ръка на безопасно разстояние. Котаракът я погледна за миг, а сетне, като стъпваше внимателно по книжата на бюрото, се настани удобно в кутията върху него — любимото му място за дрямка, прозя се с широко отворена уста, като изложи на показ два реда големи остри зъби, бавно притвори очи и заспа.

Руни — този отстъпник и развратник. Живееше с Мики от малък, след като го прибра полуумрял от глад, мръсен и изподран от уличен бой. Изкълпа го, нахрани го и след време той заглади косъма и надебеля. Само полуотвореното му око, оголеният зъб и белегът на лявото му ухо му придаваха вид на побойник.

Руни беше общителен, дори прекаляваше понякога. Представата му за внимание от страна на хората далеч надхвърляше тяхната и често захапваше нищо неподозиращите си почитатели за ръката или глезена, за да засвидетелства обичта си. Всички обитатели на „Харбър Хаус“ се бяха научили да го милват внимателно и Мики от време на време го носеше на работното си място, където той се чувстваше като у дома си.

Руни действително заслужаваше дом. Обичта им беше взаимна. До появата на Ем Си Руни беше най-близкото ѝ същество. Вглеждаше

се в него и сякаш виждаше себе си — леко наранена, но не и победена.

На външната врата се почука енергично и тя се сепна. Намръщи се. Едни от неочакваните ѝ гости бяха полицаите, които понякога идваха да съобщят лоша новина за някое от момичетата. Но в момента всички се справяха добре, дори Бренди. Изминаха няколко дни от пристигането ѝ и ако не друго, тя поне следваше правилника, макар че повечето мълчеше. Мики стисна палци и отиде да отвори вратата.

Тя се отваряше лесно само когато времето беше много сухо. Мики я заблъска и на третото дръпване успя да я отвори. На прага стоеше не полицай, а висок мъж, облечен в добре скроен делови костюм и дипломатическо куфарче в ръка. Сигурно е търговец на канцеларски мебели. Кой знае?

— С какво мога да ви бъда полезна?

Опитваше се да отгатне какъв е. Беше висок, но не мършав, и атлетичното му телосложение се очертаваше през костюма. Очила с метални рамки. Гъста, поизрусяла тук-там от слънцето, коса, правилни черти, тен. Не точно красавец, но привлекателен. Сякаш бе слязъл от корицата на списание. Мики вдигна очи и срещна погледа му. Размишленията ѝ изведнъж секнаха.

Сивите му и хладни като планинско езеро очи я гледаха изпитателно през очилата. В тях се четеше спокойна самоувереност. Не изглеждаше нахакан, само сигурен в себе си. С каквото и да се занимаваше, този мъж явно го правеше добре. Тя устоя на подтика си да отстъпи назад и се опита да извърне поглед от него, но не можа. Останаха за миг загледани един в друг, без да говорят. Накрая тя отмести очи, но имаше чувството, че той стои твърде близо до нея.

— Господин Мълвейни вкъщи ли е? — попита той с плътен приятен глас.

Мики се зачуди дали познава баща ѝ, или търси главата на семейството.

— Съжалявам, но ще се прибере късно тази вечер. Аз съм дъщеря му, Мики Мълвейни — усмихна се любезно тя. — Може би ще ви помогна.

— Казвам се Камерън Скот, госпожице Мълвейни.

Той протегна ръка и тя се поколеба за миг, преди да я поеме. Ръкостискането му беше крепко и изненадващо твърдо.

— Аз съм посредник и търговец на недвижими имоти в Хюстън и бих желал да разговарям с баща ви относно предложението за нова сграда за вашия дом за момичета.

ВТОРА ГЛАВА

Предложението за нова сграда. Мики се вцепени. Едва сега разбра за какво е дошъл — да й каже, че не желае да има дом за момичета в неговия квартал. Ако не успее да я накара да промени решението си учтиво, ще прибегне до заплахи. И после ще си има неприятности. Изпадала бе и преди в същото положение.

Само че нямаше да отстъпи. Ем Си й бе показал къщата вчера и както обикновено се бе оказал прав. Въпреки че имаше много работа по нея, тя беше напълно подходяща за нуждите им, а това беше най-важното. Доколкото й бе известно, нямаше законен начин, по който този мъж да й попречи.

Тя бързо дръпна ръката си, но продължи да го гледа. Странно, в очите му не се четеше враждебността, присъща в такива случаи, а само любезност и безпристрастна дружелюбност. И все пак изпита странното чувство, че тези сиви очи проникваха в мислите й.

— Директорът тук съм аз — рече учтиво тя.

По лицето му пробягна изненада, но той бързо я прикри.

— В такъв случай може би трябва да разговарям с вас.

Позна. Тя се отдръпна от вратата.

— Няма ли да влезете?

— Благодаря.

Мики отвори широко вратата и той влезе. Беше по-едър, отколкото й се видя в началото. Караше я да се чувства притисната.

— Можем да разговаряме в кабинета ми.

Тя го поведе из дома. С крайчеца на окото си наблюдаваше как той се оглежда. Изпита гордост от къщата. Дневната беше светла и просторна, с високи старомодни двойни прозорци. Беше я обзавела сама със съвсем малко средства и се бе опитала да я направи уютна като истински дом. Но пердетата и килима върху издраскания дъбов под бяха евтини и мебелите бяха купени на старо. Добре съзнаваше как изглежда всичко това в очите на този човек, свикнал с красиви скъпи

вещи. Погледна го, но с изненада откри само интерес в очите му. Дори одобрение. Сигурно така ѝ се стори.

Въведе го в кабинета си, седна зад бюрото и го подкани с ръка да заеме стола срещу нея. После скръсти ръце, загледа го със заучено вежливо внимание и зачака.

Той се колебаеше.

— Госпожице Мълвейни, не съм тук, за да осуetyявам плановете ви. — Обмисляше внимателно всяка дума. — Но съм длъжен да ви предупредя, че могат да възникнат проблеми, ако се преместите в къщата на Брок.

— За кого, господин Скот? За вас или за мен?

— Едва ли за някой от нас. Дошъл съм да ви обясня с какво се занимавам, да видя какво вършите вие и да решим въпроса в интерес на двете страни.

Винаги така започваха. От опит знаеше, че колкото и разумно да говореха в началото, хората рядко мислеха за компромисни решения. Но този мъж беше учтив, дори искрен, така че можеше да го изслуша.

— И как предлагате да стане това? — попита хладно тя.

— Не знам — усмихна се той и сви рамене.

Жестът разчупи изтънченото му лустро и той заприлича на момче. Пряко усилията си, тя изпита моментно влечение към него.

— Все ще намерим начин да действваме съвместно — разпери ръце той. Бяха големи и загорели от слънцето. Тя си спомни за крепкото му ръкостискане. — Нека да ви обясня някои неща относно моя проект — продължи той и Мики отново отпрати поглед към лицето му. — Група инвеститори, в това число и аз, ремонтираме някои от къщите в Уест Вилидж по „Шепърд Драйв“. Повечето от тях са дадени под наем, защото преди години собствениците им са се преместили другаде, за да избягат от оживеното улично движение. Но много от по-старите фамилии още живеят на „Шепърд“ и искат да запазят улицата такава, каквата е сега — безопасно и тихо място — наблегна едва доловимо той. — Искаме да привлечем и млади семейства, за да осигурим бъдещето на квартала. Един от въпросите, които притесняват обитателите, е, че той скоро може да започне да запада.

Хладните сиви очи я пронизваха.

Мики полагаше усилия да запази безучастно изражение. Той говореше приятно, разумно. Правдоподобно. Но така правеха всички, когато се опитваха да те измамят. Споменът за втория ѝ баща мина през главата ѝ като хладен повей.

Опита се да се съсредоточи върху думите на мъжа пред себе си. Под западане на квартала той вероятно имаше предвид домове като „Харбър Хаус“. Скоро щеше да стигне до същността на въпроса, а сетне да изложи изискванията си. Тя вече предусещаше какви ще бъдат те — стойте настрана от Уест Вилидж. Зачака.

— Точно тук се вмести нашият проект — „Вилидж Уок“ — продължи да обяснява той. — Купуваме къщите по „Шепърд Драйв“ и ги ремонтираме. После ги даваме под наем на търговци и дребни производители за картинни галерии, специализирани магазини, ресторанти. Ще представлява нещо като търговска зона, но магазините ще бъдат разположени в отделни къщи — старите, хубавите. По този начин ще преустроим всичко на всичко две групи сгради от двете страни на улицата.

— Общо четири? — намръщи се Мики, като се опитваше да си ги представи. — Видях само две ремонтирани сгради, когато бях вчера там.

— Това е само първият етап.

В гласа му прозвуча гордост и той затегна възела на вратовръзката си — копринена, с кафяви, червени и сиви шарки. Сигурна беше, че е скъпа. Премести поглед върху колосаната яка на снежнобялата му риза и опънатите като струни мускули на врата му. Този мъж не прекарваше цялото си време седнал зад бюрото. Не си поплюваше — физически, професионално, във всяко отношение. Но такава беше и тя.

— Вторият етап ще обхване двете групи сгради на отсрещната страна на улицата — продължи той. — Къщата на Брок е последната на ъгъла. Партньорите ми искат да купим всички къщи наведнъж, за да ги преустроим заедно. Ето, по този начин ще запазим облика на квартала.

— И ще спечелите добри пари.

Знаеше, че думите ѝ прозвучаха грубо, но не искаше да слуша повече. Някои хора действително се страхуваха от съседството на домове за момичета като нейния, но в дадения случай главното беше

печалбата. Просто една сделка — ни повече, ни по-малко. Но нейната задача беше да закриля момичетата и нямаше нищо по-важно от това.

Видя, че в очите му проблесна гняв, който бързо изчезна. В отговора му не се съдържаше никакво извинение.

— Изкарвам си прехраната като предприемач и търговец на недвижими имоти — усмихна се той. — Ако не извлека печалба, ще загубя работата си.

Усмихна се още по-широко и заразително.

Мики не се улови на въдицата. Подпря длани върху бюрото. Настъпи моментът да разкрие картите си.

— Разбирам, господин Скот. Искате да кажете, че във вашия проект няма място за дом за проблемни момичета. Така ли е?

Този път той не изгуби и за миг самообладание. Облегна се назад, като че ли искаше да я прецени, и махна очилата си. Погледите им се срещнаха и тя едва не подскочи. Бъди смела, каза си тя. Този човек е опасен. Нямаше му доверие.

Не ѝ отговори веднага.

— Цялата зона ще бъде търговска, госпожице Мълвейни. Няма да се чувствате добре там. Обитателките на вашия дом няма да попаднат в нормално обкръжение, каквото желаете. Сигурно има подходящи къщи наоколо.

— Не и с толкова много стаи — възрази тя. — Нека сега аз ви разкажа за работата си, господин Скот. Ръководя дом за непълнолетни момичета, които са имали проблем с наркотици. Те идват при мен от детски домове, клиники за наркомани, семейства, изгубили власт над тях, по препоръка на психолози — откъде ли не — изброи тя на пръсти. — Всички се нуждаят от помощ. Ние правим всичко възможно да им я окажем и често успяваме. „Харбър Хаус“ е единствена по рода си в Хюстън, а тази къща побира едва четири момичета. За всяко място чакат най-малко петнайсетина други, но ние ги връщаме поради липса на стаи.

Той бе вперил поглед в нея и я привличаше, но тя успя да се съсредоточи.

— Къщата на „Шепърд Драйв“ е строена за голямо семейство. Когато се преместим там, ще мога да взема два пъти повече момичета, а след като ремонтираме тавана, ще има достатъчно място за дванайсет.

Той разсеяно потърка брадичката си — волева и упорита. Не каза нищо. Само я гледаше. Може и наистина да слушаше.

— „Шепърд Драйв“ може и да не е най-тихият жилищен район — продължи тя, — но останалата част от Уест Вилидж е такъв — и там поне момичетата няма да бъдат постоянно изложени на онова, от което се опитваме да ги предпазим.

— Госпожице Мълвейни... — започна той, но отварянето на външната врата го прекъсна.

Сигурно е Ем Си, помисли си Мики и изпита безгранично облекчение. Но вместо него на вратата се появи тринайсетгодишната Лайза Париджи — най-малката обитателка на „Харбър Хаус“.

— Здравей, Мики. Прибрах се.

Красиво дете с огромни черни очи, плашливи като на птиче, безукорна кожа, буйна тъмнокестенява коса, прибрана на една плитка, и сърцевидно личице. Тя забеляза Камерън Скот и се дръпна назад.

— О, извинявай. Не знаех, че имаш гости.

— Няма нищо, Лайза — усмихна се Мики.

За нищо на света не би накарала Лайза да си помисли, че ѝ се сърди за нещо. Момичето беше толкова несигурно, че търсеше одобрение за всичко. Нямахше кой да се грижи за нея и жаждата ѝ за одобрение беше една от причините, подтикнали я към наркотиците.

— Лайза, това Камерън Скот. Господин Скот, Лайза Париджи.

— Приятно ми е да се запознаем — каза задъхана от стеснение Лайза, но го погледна в очите и дори успя да му се усмихне.

Добре, Лайза, похвали я наум Мики. После видя, че и той се усмихва и дъхът ѝ секна — усмивката му беше неподправена. Ясно очертаните линии на лицето му омекнаха, а в стоманеносивите очи изведнъж се появи топлота. Мики усети как в нея нещо се разтопи.

— И аз се радвам да се запозная с теб, Лайза — мило отговори той.

Каза го съвсем искрено. Лайза разцъфна като цвете на слънчева светлина — усмихна се по-смело и бузите ѝ поруменяха. После се сепна, притвори дългите си черни мигли и скри изразителните си очи.

— Как вървят изпитите по баскетбол? — попита Мики.

Лицето на Лайза помръкна.

— Нищо не излезе. Провалих се.

След миг очите ѝ светнаха.

— Но Джоуни успя.

— Браво на нея. И bravo на теб, че си се опитала.

— Благодаря. Ще приготвя вечерята след малко.

— Добре, мила. Ще вечеряме заедно. Идвам след малко.

Лайза кимна, премести чантата с продуктите в другата си ръка и се отправи към кухнята. Плитката ѝ се полюшваше на гърба.

— Какво ще вечеряме? — викна Мики след нея. Каквото и да е, само да ставаше за ядене. Непременно обаче трябваше да го изядат — при това да се правят, че им харесва — за да не обидят Лайза.

— Моя специалитет — лазаня — чу се глас от кухнята, но почти веднага Лайза отново се появи на вратата с намръщено чело. — Обичаш ли лазаня?

— Чудесна идея — отговори Мики.

Лайза кимна доволна и пак изчезна.

Мики се загледа към празното пространство край вратата. Лайза бе изминала дълъг път, откакто бе дошла тук, но Мики знаеше, че ѝ предстои още.

— На колко години е? — внезапно попита Камерън Скот.

— На тринайсет.

Мики усети как настръхва. Нейните момичета не му влизаха в работата.

Той направи гримаса, което я изненада. Може би в края на краищата не възнамеряваше да раздава правосъдие.

— От колко време е тук?

— От месец — отвърна сковано тя.

— А колко още ще остане тук?

— Най-малко пет месеца, а може и повече. Момичетата стоят тук най-много по шест месеца, но Държавната рехабилитационна компания наскоро разреши и по-дълъг престой, ако решим, че е необходимо.

— А какво ще стане после с нея?

Мики сви устни с досада. Задаваше си този въпрос всеки ден.

— В нейния случай — започна с нежелание тя, — наистина не знам. Тя няма родители и от десет години насам живее ту в едни братовчеди, ту в други. Иначе е дисциплинирана, но непрекъснато иска да се харесва на останалите. Ако ѝ помогнем достатъчно, може да се справи добре. Но без да има стабилно семейство, кой знае.

Тя спря да говори, като се зачуди, защо му бе разказала всичко това. Той бе стиснал устни и тя забеляза, че в очите му пробягна сянка на безпокойство.

Наблюдаваше го втрещена. Направо я обезоръжаваше.

— Извинете ме, господин Скот. Искате да кажете нещо.

Той се овладя.

— Само това, че ви отнех достатъчно време. — Сложи очилата си и стана. — Благодаря ви за приятния разговор. Ще се видим скоро.

Мики вторачи поглед в него.

— Но ние не стигнахме до никакво решение — възрази тя.

— Не, но и не очаквах това да стане при първата ни среща.

Той се усмихна весело и тя почувства, че е искрен. Освен това, с удоволствие я бе сварил неподготвена.

Взе дипломатическото си куфарче.

— Както вече казах, и двамата знаем какво искаме. Само трябва да намерим решение.

Какво ли имаше предвид?

— Не виждам как. Не е възможно и двамата да останем удовлетворени.

Сама долови предизвикателството в гласа си и леко се изчерви. Този път грубостта ѝ бе преднамерена.

Той само повдигна едната си вежда.

— Не мисля така — отвърна внимателно той. — Има начини всичко да се оправи.

За свой ужас тя почувства как враждебността ѝ се изпари и ѝ се дощя да му повярва. Дори да го харесва. Като не знаеше какво друго да направи, тя стисна протегнатата му ръка.

В същия миг, в който той се обърна да си тръгне, от кутията върху бюрото на Мики се разнесе шумолене. След няколко секунди оттам се появи пухкава жълта глава, а после — целият Руни, който се протегна лениво. Запристъпва с меките си лапи по бюрото и приятелски се насочи към Камерън.

— Здравсти, приятелче. Откъде изникна?

Той протегна ръка и почеса Руни зад ухото с белега.

Котаракът измяука дрезгаво, облегна се на ръката на Камерън и започна да мърка. Той го поглади по гърба.

— Харесва ти, а?

Руни пак измяука. Замърка още по-силно и започна да се отърква о купчините хартия върху бюрото.

— Има характер. Отдавна ли го имате?

Камерън започна да чеше Руни по гърба с един пръст. Котаракът размаха опашка.

Мики се досети какво ще последва и се вцепени. Знаеше, че трябва да предупреди Камерън, но само отговори:

— Отдавна. От години.

— И аз имах котарак — рече Камерън. — Злобен на вид, но всъщност много добър. Също като този.

Той продължи да гали Руни по гърба.

— Казва се Руни — обясни услужливо Мики и се усмихна.

Руни вече беше изпаднал в екстаз. Махаше напред-назад с опашка и мъркаше като стар модел дизелов двигател. Блажено опъна шия и оголи лъскавия си преден зъб.

Камерън отново го почеса по гърба.

— Руни, значи — усмихна се замислено той. — А моят котарак се казваше... Забравих.

Ръката му се спря за миг, докато се мъчеше да си спомни.

Ето сега. Мики се скова, когато Руни извърна глава и вторачи пакостливи очи в Камерън.

— Сетих се — каза той. — Казваше се...

Руни се стрелна като змия и заби острите си зъби в беззащитно отпуснатите пръсти.

— Ох! — извика Камерън и дръпна ръка.

Загледа гневно Руни, от който се излъчваше самодоволна злоба.

Всички стояха като вцепенени. Сетне Руни седна, протегна задния си крак и спокойно започна да се ближе. Това вече надмина всичко. Мики не можа да се сдържи и прихна да се смее.

Камерън я изненада, като миг по-късно също се разсмя. Смехът му беше искрен и непринуден. В него звучеше неподправено, макар и мрачно, веселие. Мики почувства отново неволно привличане към него.

— Взимам си ласките обратно, Руни.

Камерън остави куфарчето и огледа пръста си.

— Няма да ти кажа пак, че си добър.

— Толкова съжалявам — побърза да се извини Мики, ужасена от себе си, че далеч е надхвърлила границата на добрите обноски. — Дайте да видя.

Тя пое ръката му и се взря в пръстите. Нямаше наранявания. Каква красива ръка! Бързо я пусна.

— Нищо ми няма — усмихна се той и взе куфарчето си.

Тя го изпрати до външната врата, цялата зачервена от притеснение.

— Руни не беше сърдит — обясни тя. — Само не искаше да спирате да го милвате. Чист изблик на обич — ако това ви утешава.

— Ясно. Приемам това като вид ухажване.

От думите му личеше, че знае, че тя е можела да го предупреди. Испита облекчение, че не ѝ го каза право в очите.

Преди да стигне до вратата, той се обърна към нея.

— Ще се обадя да уговорим друга среща. Без котарака — добави той с игриво пламъче в очите.

— Разбира се — смотолеви тя.

— Довиждане, госпожице Мълвейни — усмихна се пак той. — Приятно ми беше... през повечето време.

После се обърна, бързо прекоси напуканите плочи на тротоара и се приближи до червения мустанг с гюрук, паркиран на улицата пред къщата.

Мики затвори вратата, облегна се на нея и се опита да се овладее. Добре, че не бе допуснала случката да го изкара от равновесие. Всъщност нищо не го бе изкарало от равновесие. Замисли се за него, като се опита да го прецени обективно.

Стигна до очевидния извод — Камерън Скот беше костелив орех. Усети го от погледа му. Но тя успя да се справи с него. Свикнала бе да се оправя с ядосани хора. Загрижеността му за Лайза обаче беше искрена. Не може да се е престорил чак толкова. Въпросът беше, че Мики знаеше как да реагира на загрижеността, проявена от противниковата страна. А и чувството му за хумор я затрудни. Той наистина умееше да се шегува със себе си. Испита неловкото чувство, че въпреки Руни, Камерън бе спечелил първата битка.

Въздъхна дълбоко. Всичко това нямаше нищо общо с цялостната картина. Къщата на Брок беше идеална във всяко отношение — размери, местоположение, цена. Надявала се бе, че този път всичко ще

мине гладко, но както обикновено, не се получи. Е, и друг път се бе справяла с подобни ситуации. И с тази ще се справи някак.

Тръгна към кухнята при Лайза.

* * *

Камерън Скот затвори вратата на мустанга и запали мотора. Той откликна с приглушено боботене. Но вместо да включи на скорост, Камерън започна да оглежда „Харбър Хаус“. Намръщи чело, като видя големите пукнатини и разбития тротоар. Това бяха едни от първите неща, които оправи във „Вилидж Уок“. Ако мистър Брок запазеше собствеността си върху къщата и я дадеше под наем на „Харбър Хаус“, те вероятно нямаше да имат средства да оправят тротоара.

От друга страна... Той огледа с вещо око скромните дървени рамки на вратите и прозорците. Бяха прясно боядисани в ослепителнобяло, а на прозорците имаше тъмнозелени капаци. Тревата беше прилежно окосена, а лехите с храстчета и ярки цветя прикриваха очуканите тухлени основи на къщата. Вътре беше подредено, боядисано в приятни цветове и добре поддържано, макар че средствата бяха явно недостатъчни. Наемателите очевидно полагаха големи усилия, за да я направят хубава и привлекателна със скромните си доходи. Въпреки пукнатините по тротоара, изпочупените керемиди и остарялата климатична инсталация, която стърчеше грозно от един прозорец на горния етаж, не можеше да се каже, че жилището е занемарено. Приличаше на истински дом.

Не беше онова, което бе очаквал или по-скоро би искал да види. Независимо от всичко, това не променяше нещата. Ако „Харбър Хаус“ се преместеше във „Вилидж Уок“, средствата ѝ пак щяха да са ограничени и нямаше да зависят от него. А ако проектът му се осъществеше, „Харбър Хаус“ щеше да се нуждае от постоянен надзор и щедро финансиране, каквито само едно комерсиално начинание би осигурило.

Включи на първа скорост и натисна газта. Колата започна да си проправя път из натовареното улично движение в късния следобед. Още нямаше задръствания, но знаеше, че ще попадне в тях, преди да се прибере в кабинета си. Обикновено избягваше да шофира по това

време на деня. Работеше до шест и половина, дори до по-късно и тръгваше за вкъщи, след като затлачените пътища се бяха поразчистили от колите. Успокои се с мисълта, че поне ще има време да поразмисли, докато се промъква сред останалите превозни средства. Всъщност се налагаше да помисли. Въпросът с „Харбър Хаус“ беше лесен, но не и Мики Мълвейни. Поне що се отнасяше до него.

Образът ѝ изникна в съзнанието му с поразителна яснота. Въпреки че беше красива, това определение далеч не я описваше напълно. Поразителна беше много по-подходяща дума — кожа с цвят на магнолия, високи скули и черна подстригана на черта коса, която падаше предизвикателно покрай лицето ѝ. Очите ѝ не се поддаваха на описание. Ясни, изумително сини, без никакъв друг нюанс. Цялостният ефект определено смущаваше покоя на мъжете.

Но се обзалагаше, че тя не се мисли за хубава. Макар да бе използвала всякакви други защитни средства срещу него, тя не бе прибягнала до чара си. По време на разговора им изражението ѝ бе останало непроницаемо, прекрасните очи — забулени от черните мигли, и го бе удостоила само веднъж със съвсем леко раздвижване на здраво стиснатите устни, докато накрая не се бе сдържала и се бе разсмяла. Гласът ѝ беше хладен, учудващо дрезгав и говореше така, сякаш трудно намираше думи. Дори бе успяла да го ядоса с грубостта си — нещо, което не му се случваше често, макар да се бе овладял толкова бързо, че се надяваше тя да не е забелязала нищо.

Всичко у нея излъчваше решителност и воля, сякаш се бе борила ожесточено, за да постигне онова, което имаше.

Влезе в завоя и започна да ругае пъплещите една до друга коли. Ако бе тръгнал по-рано, щеше да се прибере за няколко минути. А сега ще се забави най-малко половин час. Подобни задръствания ставаха непрекъснато в Хюстън. Мушна се в дясното платно между едно черно ферари и очукан зелен пикал и се примири с мисълта, че ще трябва непрекъснато да спира и тръгва.

Отново се замисли за Мики Мълвейни.

Естествено, не биваше да съди за нея по това, как се бе държала с него. Очаквал бе, че ще окаже съпротива, щом разбере за какво е дошъл. Но онова, което го изненада и действително го изкара от равновесие, беше мълниеносната промяна в нея, когато влезе Лайза. Непроницаемата ѝ фасада се бе пропукала и тя бе обградила момичето

с осезаема топлота и закрила. Държанието ѝ далеч бе надхвърлило границите на професионалната загриженост.

На всичко отгоре десетократно бе увеличила обаянието си, когато котаракът го ухапа. Тогава бе зърнал още веднъж жената зад маската. Фактът, че изобщо не подозираше колко е прелъстителна, съвсем не намаляваше чара ѝ. Тялото му реагира при самата мисъл за нея.

Но почти през целия им разговор тя беше нащрек, готова за отбрана. Явно е водила много битки в живота си. Остана изненадан, когато установи, че иска да научи всичко за нея.

Замисли се за баща ѝ и за ролята му в тази озадачаваща, необикновена ситуация. Държеше да се срещне с Ем Си Мълвейни следващия път. Може би с него щеше да се оправи по-лесно и да разбере от какво тесто е замесена дъщеря му. Единственото му убеждение засега беше, че тя не отстъпва. Беше я затруднил, когато избегна спора. Но след като прецени положението, той установи, че му трябва време, за да изложи плановете си. Не искаше да я кара да мисли, че ѝ се подиграва, макар че както се бе оказало по-късно, тя напълно си го заслужаваше. Спомни си смеха ѝ и реши, че си струваше да го ухапе проклетият котарак. Колко красива беше, като се смееше. И така дяволски прелъстителна...

Поклати глава. Това пък откъде го измисли?

Опита се да се погледне отстрани. Високо ценеше женствеността — в това нямаше съмнение. Срещал се бе с много жени, откакто Кати го напусна — имаше и една-две по-сериозни връзки, но нищо постоянно. След като бракът му се беше разпаднал, не полагаше особени усилия да си намери друга съпруга.

Още не му беше ясно какво точно стана с брака им. Двама перспективни млади хора от уважавани приятелски семейства. Родителите на Кати живееха в Уест Вилидж и Камерън бе израснал с нея. Отначало всичко вървеше чудесно. После, след няколко години брачен живот, Кати — вечно лакома за имоти и пари — започна да става неспокойна и нещастна в период, когато Камерън действително полагаше огромни усилия да печели. Той бе издържал, беше се научил да прави всичко, вярваше, че му трябва още малко и ще спаси брака си. До деня, в който разбра, че тя има връзка с един от партньорите му.

Не разбра какво точно се случи. Престана да я обича, дълго преди бракът им да приключи. Може би бяха прекалено млади. Или причината беше в него... Щом перспективен брак като техния се бе разпаднал, какво оставаше за другите?

Натисна спирачките, когато стоповете на колата пред него светнаха предупредително и отново се замисли за сегашния проблем. Ще се опита да направи онова, за което го биваше най-много — план, удовлетворяващ всички страни. Само че в дадения случай изпитваше съмнения дали ще успее. Можеше само да се надява. Не искаше да бъде лошият. Мики Мълвейни работеше върху нещо много важно. Заслужаваше по-голяма сграда. Момичетата също. Спомни си Лайза. Ако все пак успееше да попречи на преместването им в Уест Вилидж, те щяха да останат в тясната сграда. Сигурно имаше други подходящи места в Хюстън. Той щеше да им намери къща, ако е необходимо. Но проблемът си оставаше. Имаше много причини, поради които не биваше да допуска „Харбър Хаус“ да се премести във „Вилидж Уок“.

Мики Мълвейни, разбира се, щеше да се съпротивлява. Ликът ѝ отново оживя в съзнанието му — облегната на стената, предизвикателно вдигнала брадичка, със засияли сини очи. Смаян установи, че не иска да я помни такава, а засмяна.

* * *

— Кийт, прибрах се — викна Пени Роудс, след като влезе в просторната двуетажна тухлена къща, наскоро боядисана в елегантно кафяво-сиво, гарнирано с бяло. Видяла бе, че беемвето му е в гаража.

— Горے съм — чу се мъжки глас. — Слизам след минута.

Пени остави пакетите и огледа кухнята. Бели дървени врати, широк плот с вградена скара, шкафове от естествен бор. Винаги, когато съзерцаваше резултатите от въображението и труда си, тя изпитваше гордост. Вгледа се във вътрешността на къщата — светлина, простор, пропорции... и съвършено съчетание от традиционно и съвременно обзавеждане, което подчертаваше старинната ѝ направа. Наследила бе изтънчения вкус на майка си, както и дарбата ѝ да съчетава нещата. Пени разполагаше с всички

преимущества, за да отдаде заслуженото на всеки предмет в къщата — преимущества от финансов характер.

Постъпили бяха разумно, като се преместиха в Уест Вилидж. Добра изходна позиция. Като начинаещ дизайнер, тя вече си бе създала добро име. Сред клиентите ѝ бяха младите професионалисти от Хюстън. Ако всичко вървеше успешно, тя скоро щеше да се занимава с вътрешното обзавеждане и украса на големите като дворци старинни къщи по „Мемориъл Драйв“ или на „Ривър Оукс“. Но като начало, собственият ѝ дом трябваше да олицетворява вкуса и способностите ѝ. Знаеше, че ще успее.

Чу стъпки на горния етаж и отиде в коридора, за да посрещне Кийт. Приглади полата си и изрусялата от слънцето коса, макар да знаеше, че модната, вързана отстрани опашка изобщо не беше разрошена.

Кийт заслиза по стълбите — слаб, смугъл, подвижен, засмян. Всяка клетка от тялото му излъчваше жизненост. Беше я заложил в служебната си кариера и в замяна получи една от най-големите и престижни адвокатски кантори в Хюстън; тя му спечели завидната репутация на един от най-добрите адвокати.

Прегърна я и я целуна.

— Здравей, мила. Как мина денят ти?

— Чудесно, скъпи.

Изпита радост от близостта му. Дори след петгодишен брачен живот докосването му още я възбуждаше.

— Избрахме тапети и боя за трапезарията на Елмор, а аз открих едно прекрасно орехово бюро за дневната на Принцесата. Дона остана доволна.

— Как няма да е. — В гласа му прозвуча гордост.

Нежно обгърна раменете ѝ. Тя поруменя от удоволствие и го улови за ръката.

— Прави ми компания, докато приготвям вечерята. Купих омар и пресни аспержи.

— Превъзходно — отвърна той и тръгна след нея към кухнята.

Пени започна да чисти аспержите, за да ги попари, разреза опашката на омара и извади подправките за соса.

— А ти какво прави днес? — попита тя, като смъкна един меден тиган от полицата над главата си и го сложи на котлона.

— Занимавахме се със случая Маквертер. В началото не беше много сигурно, но накрая се споразумяхме за шестстотин хиляди. За мен това е голям успех.

Случаят Маквертер беше първата голяма самостоятелна поръчка на Кийт и засега той се справяше отлично. Пени не се изненада, защото знаеше качествата му.

— Чудесно, скъпи.

— Така се получи — това е всичко.

Винаги подценяваше собствените си заслуги. Той отвори хладилника и извади бутилка шардоне.

— Искаш ли малко?

— Да.

Тя пусна бучка масло в тигана и започна да бърка. Кийт наля две чаши с вино и ѝ подаде едната.

— За твоя успех — усмихна се тя. — Гордея се с теб.

— Благодаря, мила. А, между другото, отбих се днес при Том. Работеше в градината.

— Така ли? Как е той?

Том и Хелън Мейъс бяха идеалните съседи — любезни, мили, услужливи. Бяха около шейсет и петгодишни — много по-възрастни от нея и Кийт, а двете им деца се бяха оженили и не живееха при тях, което напълно устройваше Пени.

— Добре е. Разказа ми някои новини. — Кийт въртеше чашата с вино в ръката си и я гледаше съсредоточено. — Знаеш ли коя е къщата на Брок?

— Онази голямата, на ъгъла.

— Точно тя. Брок имал осем-десет деца, но жена му починала, а децата пораснали. Както и да е, Том ми каза, че Брок щял да даде къщата си под наем на някакъв дом за момичета.

Пени спря да разбърква маслото и вдигна поглед.

— Дом за момичета?

Кийт я погледна в очите.

— Да, нали знаеш — дом, който служи като междинно звено между болничните заведения и действителния свят. Някои са за наркомани, други — за умствено недоразвити...

— Знам какво представляват — прекъсна го тя и пусна дървената лъжица, като изпръска безукорно чистата печка с масло. — Не мога да

повярвам. Тази къща влизаше в проекта „Вилидж Уок“.

— Том е сигурен — добави Кийт, като продължаваше да я наблюдава. — В края на краищата, екипът на Камерън още не притежава къщата. Тя все още е собственост на Брок. Опитали се да го убедят да я продаде, но той не искал.

— Кой ще живее там?

— Момичетата.

Тя замръзна на мястото си.

— Момичетата ли?

— Да. Момичета, които имат проблеми с алкохол и наркотици.

— Искаш да кажеш, че на две крачки оттук ще има пълна къща с неуравновесени девойки?

— Така изглежда.

— Кийт, не можем да допуснем това.

Стомахът ѝ се сви. Момичета. Рояк неприятни спомени нахлуха в съзнанието ѝ.

— Кварталът ще отиде по дяволите — добави неубедително тя.

— Това някаква шега ли е? — ухили се той.

Тя махна припряно с ръка.

— Никак не е смешно, Кийт. Знаеш какво изпитвам.

— Да. — В гласа му прозвуча съчувствие, но тя не му обърна внимание.

— Трябва да предотвратим това и толкова — заяви категорично тя и го улови за ръката, за да се успокои.

— Не знам дали ще можем да направим нещо. Един такъв дом може да бъде настанен законно, където поиска.

— Трябва да се опитаме да направим нещо. Обади се на Камерън. — Тя усети как повишава тон. — Той ни обеща...

— Престани, Пени — прекъсна я Кийт и стисна ръката ѝ. — Нищо не ни е обещавал. Не може да направи нищо по този въпрос. Не може да застави Брок да си продаде къщата. Но щом настояваш, ще се обадя на Камерън довечера и ще поговорим. В края на краищата нищо страшно не е станало.

— Не, Кийт — сграбчи ръката му тя. — Помисли само. Знаеш колко усилия положих за тази къща. Тя трябва да изглежда добре, защото кариерата ми зависи от това. Хвърлихме толкова много пари. Ако онзи дом за момичета обезцени квартала, ще загубим вложените

средства. Ще се наложи да продадем къщата на безценица, ако изобщо успеем да я продадем. Освен това Камерън иска да привлече в квартала повече млади хора.

— Не мисля, че това ще навреди на квартала — сви рамене той. — В края на краищата това са шепа момичета...

— Искаш да кажеш боклуци — прекъсна го тя, като умишлено подклаждаше собствения си гняв. — Алкохолички и наркоманки. Някои от тях вероятно са били и проститутки и още са такива.

Разнесе се миризма на прегоряло масло. Тя бързо изключи котлона.

— Пени — рече твърдо той, — тези домове вършат много работа. Хората там получават грижи, които не биха получили никъде другаде.

— Знам — отвърна безпомощно тя.

Горките деца. Разбира се, че някой трябва да се грижи за тях. Беше й пределно ясно. Но не и в този квартал. Не сега, когато нещата за нея и Кийт вървяха толкова добре. Не искаше да гледа нещастieto им. Чудно, откъде ли са...

— Успокой се, мила. — Гласът му отново прозвуча нежно. — Ще се обадя след малко на Камерън и ще видя какво мога да направя.

Безпокойството й намаля. Кийт щеше да измисли нещо. Винаги намираще изход.

Прегърна я. Черните му очи искряха от обич. И тя го обичаше. Господи, колко го обичаше! Бяха идеалната двойка. Само двамата — без деца. Отдавна се бе примирила, че не може да ги има и той я обичаше достатъчно, за да се ожени за нея, макар и бездетна. Отначало бе споменал нещо за осиновяване, но самата мисъл й бе непоносима.

Замисли се за нещастните момичета от дома. Спомни си собственото си съзряване и усети пронизваща болка. Въпреки всичко тя бе успяла да се справи с живота. Е, не всичко вървеше по вода, но Кийт имаше нужда само от нея. Сам щеше да се увери в това.

Вдигна лице за целувка.

* * *

Бренди Уилифорд се разтакаваше и бавно всмукваше от последната си цигара. Отначало се зарадва, когато управителят на сладкарницата ѝ каза, че не е необходимо да идва тази вечер. После се сети, че в „Харбър Хаус“ има работа — при това, без да получи нито стотинка.

Вървеше все по-бавно и дори ѝ мина през ума да се скрие някъде, докато стане време да се прибира от работа както обикновено. После обаче промени решението си заради неудобството, което би изпитала, ако я хванат. Мики не пропускаше почти нищо, Ем Си също. Не искаше да си навлича неприятности точно сега. Смяташе да остане в „Харбър Хаус“, да прави каквото ѝ кажат, да ги накара да си мислят, че се е оправила, докато дойде време да се махне оттам. И тогава щеше да изчезне и да прави каквото си иска. Беше се научила как да се измъква от такива места.

Направи гримаса. Колко беше глупава по-рано. Когато за пръв път отиде в рехабилитационния център за наркомани, тя се съпротивляваше като луда срещу всичко и всеки. После разбра, че ако продължава да упорства, никога няма да излезе оттам. Така научи правилата на играта — казваше онова, което искаха да чуят от нея и правеше така, че да я пуснат да си върви. Научи, че манипулирането на хората съвсем не е трудно.

Сега обаче се чудеше дали успешно заблуждава хората в „Харбър Хаус“ — Мики, Ем Си и особено психиатъра. Тя седеше и слушаше, говореше малко, но понякога Бренди имаше чувството, че тя чете мислите ѝ, но не ѝ го казва. Момичето нямаше представа защо не го прави. Всички други бяха постъпвали така.

Късното октомврийско слънце се сниши зад дърветата, а лекият ветреца раздвижваше разноцветните им листа като в калейдоскоп. Повечето още бяха зелени, но някои вече бяха обагрени в яркочервено, оранжево и жълто. Би излязла хубава картина, дори десен за плат. Бе използвала същата цветна гама в последната си рисунка с водни бои. Учителката ѝ — госпожица Фой — я бе харесала и сега искаше Бренди да участва в конкурс, да представи училището в районните състезания. Госпожица Фой мислеше, че я бива. Бренди не бе дала категоричен отговор, но все щеше да измисли нещо, за да я разубеди. Или по-добре да не го прави. Фактът, че бе решила да играе играта, не означаваше, че трябва да се увлича. Щом не искаше, никой не можеше да я накара.

Тя дръпна дълбоко от цигарата и издуха дима в мъгливия октомврийски въздух. Всъщност никой не беше в състояние да я накара да направи каквото и да било. Беше убедена в това. Онзи ден разпространителка на наркотици ѝ бе предложила да си купи. Отказа ѝ наред с някои изключително точни указания какво да направи със стоката си. Опиташе ли се отново, щеше да си има неприятности. Никой не можеше да я накара да взема тези боклуци, освен ако сама не решеше, че е настъпил моментът. Искаше известно време да бъде чиста.

Цигарата изгоря почти до филтъра. Лошо. Щяха да ѝ платят чак утре. Надяваше се да отмъкне няколко цигари от Лесли — тя винаги имаше скрити. Хвърли фасата на улицата, приглади късата си джинсова пола, която бе купила с последната си надница, и бавно зави към „Харбър Хаус“.

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво ти става, момиче? — попита Ем Си Мълвейни. — За пет минути стана и седна три пъти. Стой мирна.

— Съжалявам.

Мики се отдалечи от прозореца на дневната и се отпусна на най-близкия стол, като продължи да поглежда часовника си. Два без пет. Камерън Скот щеше да дойде в два — говорил бе с Ем Си сутринта.

— Отпусни се — каза Ем Си. — Има още няколко минути. — Погледна я изпитателно. — Хайде, какво толкова те притеснява този човек?

— Не ми е симпатичен.

Само дето не беше съвсем вярно. Усети как бузите ѝ пламнаха и се помоли Ем Си да не прочете така лесно мислите ѝ, както обикновено. Харесваше Камерън Скот. Всъщност дори непрекъснато трябваше да си повтаря, че той е от противниковия лагер.

— Защо? — настоя Ем Си. — Руни го хареса. Нали го ухапа — ухили се той, като се опита да изтръгне усмивка от Мики. — Както и да е — продължи той, — разговаряла си с него само двацет минути. Стори ми се разумен по телефона.

— И на мен ми се видя такъв — потвърди Мики и с бързо движение пхна буйната си черна коса зад ухото. — Но не мисля, че проявява разбиране или се интересува от онова, което вършим тук. Той живее в друг свят.

— Нали ти е казал, че иска да намери решение на въпроса, което да удовлетвори всички?

— Да. Това влиза в задълженията му. Но първата му грижа е да извлече печалба. Нали е бизнесмен. — Знаеше, че е така, макар че нещо в нея не искаше да повярва на собствените ѝ думи.

— Вярно е, но нека да ни накара да се усъмним. В края на краищата иска да разговаря с нас. Повечето дори и това не правят. Хайде, мила — рече леко натъжен Ем Си. — Не можеш да живееш, като подозираш всеки.

Мики кимна малко засрамена. Баща ѝ, разбира се, имаше право, но понякога ѝ беше трудно да го запомни.

Щом се потропа, тя скочи на крака, но Ем Си отиде да отвори вратата. Чу плътния глас на Камерън Скот. После той като че ли изведнъж изпълни цялата стая, а Ем Си ѝ се видя още по-нисък и жилиав, отколкото всъщност беше.

Мислеше, че е претръпнала спрямо притегателната сила на този човек, но се оказа, че е сгрешила. Този път беше облечен в тъмен раиран костюм. Вратовръзката му беше яркочервена с нежни сиви шарки. Ала скъпите му дрехи и сега не прикриваха широките рамене и атлетичното тяло. Също както спокойната външност не прикриваше грубата сила под нея.

— Как сте, госпожице Мълвейни? — Той протегна ръка и тя я пое, като се надяваше той да не усети, че дланта ѝ е влажна.

— Благодаря, добре, господин Скот. — Пусна ръката му толкова бързо, колкото ѝ позволяваше вежливостта.

— Седнете, Камерън. — Ем Си посочи канапето и Мики изненадана забеляза лекотата, с която баща ѝ произнесе малкото му име.

— Благодаря.

Той седна съвсем спокойно и се огледа.

— Къде е котаракът човекоядец?

Мики неволно се усмихна.

— В безопасност сте. Спи в кабинета ми, в кутията.

— Умен котарак — отбеляза Камерън. — Би могъл да дава уроци на много от изпълнителните директори, които познавам. Как е Лайза? — попита ненадейно той, като свари Мики неподготвена.

Тя го погледна в очите. Отново предишната загриженост. Би се заклела, че е неподправена. Не ѝ се бе сторило така онзи ден.

— Добре е.

— Предайте ѝ поздрави от мен. — Усмихна ѝ се бързо, закачливо, с подканваща топлота.

— Непременно — отвърна Мики, без да иска трогната. — Благодаря, че попитахте за нея.

— А сега, Камерън — намеси се делово Ем Си, — да поговорим.

После се ухили лукаво и въпреки че нервите ѝ бяха изопнати, Мики също се засмя. Камерън не остана по-назад.

— Тъкмо затова съм дошъл, господин Мълвейни.

— Наричайте ме Ем Си — махна нетърпеливо с ръка той.

— Ем Си, тогава. Благодаря.

Камерън започна да говори.

Мики седеше мълчаливо, слушаше и долавяше истинска хармония между двамата. Чудеше се дали Ем Си не се заблуждава. По време на краткия им съвместен живот не го беше виждала да остава измамен, но Камерън Скот беше изключително убедителен. Улови се, че разглежда ръцете му. Макар и големи, те бяха удивително подвижни, жестовете им подчертаваха думите му и рисуваха картини във въздуха, за да онагледят твърденията му.

— Прецених цялостната картина и ми се струва, че не е в интерес на всички да се преместите във „Вилидж Уок“ — завърши той.

— Както ви казах и преди, господин Скот, не вярвам, че това отговаря на истината — не можа да се сдържи Мики.

Той я погледна и почувства как въздухът помежду им се наелектризира. Този човек беше от стомана и имаше характер. Наблюдаваше го как се овладява.

— Въпреки увереността ви, госпожице Мълвейни — въздъхна той, — аз не съм безразличен към дейността ви и бях изумен от онова, което видях онзи ден. Но трябва да бъда откровен относно действителното положение.

— Разбирам. Само че не съм убедена, че гледищата ни относно действителното положение съвпадат.

Какво толкова имаше у него, че я караше винаги да бъде нащрек. Не погледна Ем Си, защото не искаше да види изписаната на лицето му тъга, след като всичките му усилия бяха отишли на вятъра след нейната намеса, но трябваше да говори без заобиколки.

— И аз ще бъда откровена. Не съществуват териториални закони, които да ни попречат да се преместим. Щом господин Брок иска да ни даде къщата под наем, няма законни средства, с които да не ни допуснете там.

— Вярно е — призна той, — но не мога да повярвам, че искате да се преместите там, където не сте желани.

Тя се изсмя сухо.

— Господин Скот, кажете ми едно място в Хюстън, където ще сме желани.

— И двамата имате право — намеси се Ем Си. — Но ако успеем да се споразумеем, това ще спести много бъдещи неприятности.

Ем Си — дипломатът — помисли си Мики. Опитва се да си възвърне изгубената благодарение на мен територия.

Камерън кимна.

— Именно затова съм тук — отбеляза той. — Длъжен съм да защитавам интересите си, но мога да преценя безпристрастно. Справял съм се с някои доста трудни положения. Можете да проверите.

— Вече го направих — каза Ем Си.

Камерън се усмихна.

— Някак предчувствах, че ще го сторите.

— Камерън — продължи сериозно Ем Си. — Мога да ви обещавам, че почти няма да имате неприятности с „Харбър Хаус“. Мики държи здраво. — В очите му блесна гордост. — Тук вършим добра работа.

Мики се изчерви от удоволствие и неудобство. Въпреки че държеше много на независимостта си, тя се нуждаеше от одобрението на Ем Си така, както цветето се нуждае от вода. Но Камерън Скот отново прикова поглед в нея, сякаш се опитваше да проникне в тайните ѝ.

— Вие какво мислите, госпожице Мълвейни? — попита той.

— Ем Си има право — призна тя. Не обичаше да се хвали, но фактите говореха сами. — Постигнахме големи успехи с момичетата за тези две години, откакто работим в „Харбър Хаус“. Докато са с нас, те обикновено не се забъркват в неприятности. Естествено, няма гаранция, че всичко ще свърши благополучно. Имат повече шанс, ако се върнат в една здрава семейна среда — добави тя, — но на много от тях за съжаление им липсва такава.

— Като Лайза — отбеляза тихо той.

— Да. Ние представляваме един вид мост към действителността — обясни тя, като внесе емоционалност в разговора. — Момичетата вече са се пооправили, когато ги поемаме, но ние се опитваме да ги подготвим по-добре за живота навън. Най-доброто, което предлагаме, според мен, е грижата. Искаме поне за известно време да знаят, че някой е загрижен къде са, какво правят и какво става с тях. И това им действа положително.

Както винаги, щом заговореше за работата си, тя забравяше за всичко останало. Изобщо не съзнаваше, че Камерън я слуша

съсредоточено, вторачил поглед в лицето ѝ.

— Явно обичате много работата си — замислено отбеляза той.

— Такива домове спасяват деца, господин Скот.

Мики вече беше стигнала до любимата си тема и съвсем забрави за първоначалния спор.

— Докато растях...

Тя се осъзна, спря изведнъж и погледна виновно Ем Си.

— Няма нищо, мила. — Каза го нежно, но тя съзря болка в очите му. Не искаше да го нарани, но понякога го правеше, без да иска. Вездесъщите очи на Камерън Скот шареха ту към единия, ту към другия. Явно размишляваше. Но това не беше негова работа.

— Рядко имаме затруднения с дисциплината — продължи Мики. — Всъщност сме като едно семейство. Никога не съществува гаранция, че няма да възникне проблем. Но същият риск поемате и с всеки друг съсед, не само с домовете за момичета.

— Несъмнено — отговори Камерън, — но независимо дали има проблем, или не, хората в квартала ще мислят, че има. Сега Уест Вилидж е на кръстопът — или ще западне, или ще започне нов живот. Аз съм тук, за да се погрижа той да продължи да съществува.

— Как можете да говорите от името на жителите на Уест Вилидж?

— Аз съм жител на Уест Вилидж.

Тя зяпна в почуда.

— Тук ли живеете?

— Да. Израснал съм в квартала. Родителите ми още живеят във фамилната къща на три преки от „Шепърд“, а преди няколко години си купих къща до тяхната и я ремонтирах.

— Разбирам.

Това променяше всичко.

— В такъв случай имате две причини да не ни искате, господин Скот. — Стараеше се да говори спокойно, но го стрелна предизвикателно с поглед. — Едната финансова, другата — лична.

— Мики — предупреди я Ем Си, но тя не му обърна внимание.

Камерън не отговори веднага. Мики можеше да се закълне, че погледът му не криеше нищо. Съзря само искрицата гняв, която бе разпалила.

— Вярно е, госпожице Мълвейни — рече най-сетне той. — Длъжен съм да защитавам интересите на инвеститорите и съседите си. Но обичам Уест Вилидж, защото съм израснал тук. Да ви кажа право, няма да спечеля толкова пари от този проект, колкото ако се занимавах с други, но щом се запазва кварталът, друго не ме интересува. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Само затова си струва.

— Надявам се да е така — каза сериозно Мики, като се опитваше, макар и неуспешно, да подхранва недоверието си. По дяволите този мъж! Продължи да се опитва да го притиска, но той не се даваше.

— Стига толкова приказки — усмихна се обезоръжаващо той. — Както вече казах, не се опитвам да проваля начинанието ви. Всъщност ще ви помогна да си намерите друга къща.

Мики почувства силен пристъп на гняв, но го сподави. Както често ѝ бе казвал Ем Си, това нямаше да я доведе до никъде.

— Много любезно от ваша страна — рече тя, като се опитваше да говори спокойно, — но Ем Си вече търси и къщата на Брок е единствената, която отговаря на нашите потребности.

— Чуйте какво ще ви кажа — намеси се Ем Си, седна на края на стола и склочи пръсти. — Ще се договорим така — бихме приели други варианти, ако направите нещо за нас, Камерън.

Мики зяпна в почуда, но баща ѝ я погледна невинно. С крайчеца на окото си зърна как нещо голямо и жълто се промъкна в стаята и започна лениво да се разхожда, но мислеше за друго и не му обърна внимание.

— Какво? — попита Камерън.

— Искам да идвате колкото можете по-често през следващите две седмици, за да се разберем как да действаме. Без ангажименти. След това ще информирате инвеститорите и Асоциацията на собствениците. Мисля, че ще останете приятно изненадан.

Камерън замълча за миг.

— Добре — съгласи се накрая той. — Не знам много за онова, което вършите тук, затова бих желал да науча повече. — Той погледна към Мики. — Всъщност мисля, че ще ми бъде приятно.

Ем Си се ухили дяволито.

— Уредихме въпроса. Отлагаме разговора за след две седмици и се надяваме да ви видим скоро — като гост.

Мики слушаше безпомощно. Този път Ем Си наистина бе откачил. Необходимо беше да действат бързо, да изпреварят събитията и да подпишат договора за наемането на къщата и да се преместят. Правили го бяха и преди. Защо да си губи времето с разни игрички?

Камерън Скот надигна едрото си тяло от канапето. Тя също се изправи и той взе ръката ѝ. Вдигна очи към лицето му и съзря там интерес към нея като жена. Изтръпна. Ще трябва да си търси други обекти. Тези неща не я интересуваха — особено след като знаеше, че скоро ще поведат борба на живот и смърт. Но той ѝ се усмихваше — съвсем искрено — и в очите му прочете постоянство, трайност, реалност... Внезапно изпита странен копнеж.

— След като ще ви посещавам често — каза той, — може ли да се обръщаме един към друг на малко име и да си говорим на „ти“?

— Разбира се — заекна тя, отново неподготвена.

Той кимна.

— Довиждане тогава. — Погледът му отново се задържа на нея. — Ще очаквам с нетърпение... — Той млъкна по средата на изречението и наведе глава, а сетне отстъпи встрани със скоростта и грациозността на олимпийски кънкьор.

Точно в този миг Мики видя как Руни щракна с челюсти и ухапа въздуха.

— А, днес няма да стане, приятелю — каза му гальовно Камерън.

Руни присви уши и измяука разочаровано. Мики едва се сдържаше да не прихне.

— Добър ход, Камерън — ухили се с възхищение Ем Си.

Камерън се засмя с облекчение и се наведе да почеше Руни по главата. Старият котарак притвори очи и замърка силно.

— Няма да му позволя да ме ухапе отново — рече Камерън. — Има прекалено много зъби.

— Номерът е да не го изпускаш от поглед — предупреди го Мики, като едва сподавяше смеха си.

Камерън ловко махна ръка от котарака. Руни като че ли се канеше да атакува, сетне, очевидно разбрал, че е пропуснал момента, бавно излезе с вирната опашка.

— Ще се видим по-късно, старче — викна подире му Камерън. — Та, исках да кажа, че ще очаквам с нетърпение да те видя скоро,

Мики.

Очите му още бяха засмени. Нейните също, но веселието ѝ се изпари, докато наблюдаваше как Ем Си го съпровожда до вратата. Извика наум „Внимавай“, но чувствата ѝ подсказваха друго.

Обърна се рязко и се отправи към кабинета си.

* * *

— Какво правиш, Ем Си? — разнесе се гласът на Джоуни Джеферсън зад гърба му.

— Здравей, Джоуни — каза той, без да вдига глава от двигателя на шевролета модел 1978 г., който им служеше за допълнително превозно средство. — Опитвам се да накарам това нещо да върви още една година.

Знаеше, че автомобилът няма да е вечен, но трябваше да им върши работа, докато можеха да си позволят нов.

— Дай да видя.

Джоуни завря глава под капака на колата.

— Добре, Любопитке. Виждаш ли онова там? Казва се карбуратор. Опитвам се да го оправя.

Джоуни погледна, но бързо загуби интерес.

— Ем Си?

— Какво, мила?

— Ще ни заведеш ли да ядем сладолед по-късно? — Тя го погледна косо с черните кадифени очи. — Моля те. Ако го направиш, ще оплевя градината пред къщата утре.

Ем Си се ухили. Джоуни беше родена актриса. Беше се изучила при същите учители и в същото училище като него — на улицата. Вчера наркотици, днес — сладолед. Точно това не биваше да забравя относно тези деца — те бяха съвсем обикновени момичета, само че прекалено рано се бяха запознали с неприятната страна на живота.

— Не се мъчи да продаваш краставици на краставичаря, Джоуни — отговори той. — Ще видим. Първо трябва да се отбия на някои места.

— Може ли да дойда с теб?

— Не. Този път не.

Ем Си извади парцал и избърса ръце.

— Джоуни?

— Какво, господине?

— Написа ли си домашното?

— Да, господине.

— Добре тогава. Обади се на Мики. Мисля, че тя иска да ѝ свършиш някаква работа.

Джоуни си тръгна с нежелание. Ем Си влезе в къщата, изми се и измъкна нова риза от скрина. Искаше да изглежда малко по-представителен.

После седна в колата и включи мотора. Той се задави няколко пъти, преди да запали. Ем Си се вслуша за миг в бръмченето му, сетне изсумтя доволно и включи на скорост.

Първо щеше да огледа още веднъж къщата на Брок. А ако той беше там, щеше да поговори с него.

Истинско буре с барут, размишляваше той. Лоша работа. И друг път се бяха сблъскали с този проблем. А Мики несъмнено умееше да се бори. Понякога съжаляваше за това нейно качество. Той не действаше по този начин. От рано бе научил, че може да се справя с проблемите, без да се бори. С всякакви проблеми. Положи основите, придържай се към тях и работата ще стане. Само да можеше да научи Мики на това. Ако се върнеха онези пропуснати години... Бързо отхвърли тази мисъл. Отдавна знаеше, че няма смисъл от „ако“. Но се бе заклел, че или ще навакса изгубеното време, или ще умре.

Ах, какви искри само прелитаха между Мики и Камерън Скот! Но тя не го харесваше. Знаеше, че не я бива да прикрива чувствата си, но рядко я бе виждал да проявява такава неприязън още от първия миг. Странно, защото доколкото засега познаваше Камерън, той му се бе видял разумен човек. Ем Си го харесваше, а инстинктите му спрямо хората бяха безпогрешни. Иначе не би изкарал детството си. Добре че не беше станал престъпник. Изпита гордост от себе си. А какъв престъпник би станало от него!

Взе последния завой на „Шепърд Драйв“. Естествено, Мики може би реагира така, защото Скот беше млад и хубав. Тя обикновено държеше мъжете на разстояние. Ем Си стисна волана. Сетне отпусна пръсти. Припомни си девиза си в живота: Стореното — сторено. Не мисли за миналото, а за бъдещето. Само за бъдещето.

Спря поглед на къщата на Брок. Вероятно беше строена през трийсетте години на века. Двуетажна, с тъмnochервени тухли. Голяма. Разнебитена тук-там, но можеше да се ремонтира. Голям двор с огромни дъбове и сенчести уединени кътчета. Всичко изглеждаше солидно, уютно. Според информацията, с която разполагаше, тук бе живяло десетчленно семейство. Идеална ще бъде за целите на Мики. А точно сега нейното щастие беше най-важното нещо на света за него.

Погледна към дългата алея около къщата. Нямаше коли — Брок явно не беше вкъщи. Мислеше да направи първата крачка към него, да му каже колко много искат къщата, да го увери лично, че ще се грижат за нея.

Зави, като наруши правилника, и пое по една странична улица. Всъщност — само заради шегата — мислеше да направи и една друга крачка. Никому нямаше да навреди, дори можеше да стане по-добре. Имаше успех сред жените.

След пет минути пристигна. Преди да натисне звънеца на безупречно боядисаната бежова врата, той хвърли критичен поглед наоколо. Всичко беше на мястото си. Боята не се лющеше никъде; нито едно петънце мръсотия. Въпреки резливия късен октомврийски вятър, слабоногите в градината цъфтяха великолепно. Тревата беше съвършено подравнена.

Както обикновено, Ем Си беше свършил предварително някои неща. Научил бе всичко за Джесамин Кънингам — стара мома, учителка, с доста наследени пари, тартор на квартала. Костелив орех. Но ако съумееше да я спечели на своя страна, щяха да преодолеят едно от най-трудните препятствия. А той твърдо вярваше в способностите си. Натисна звънеца.

Дамата, която отвори вратата, изглеждаше точно така, както си я представяше. Висока, слаба, с изправен гръб. Посивялата ѝ коса беше прибрана в голям кок. Бледозелени очи, които можеха да разсекат диамант на две. Ем Си познаваше този тип жени. Вероятно от време на време още дърпаше ушите на възрастните хора, само за да не губи тренинг.

Без да иска, изпита нервно притеснение. За последен път се бе почувствал така, когато застана пред порасналата си дъщеря и я помоли да го приеме отново в живота си. Сега му предстоеше подобно изпитание, но верен на себе си, той обичаше предизвикателствата.

Прочисти гърло и запита:

— Госпожица Кънингам?

— Да? — Тонът ѝ беше почти леден. Зелените ѝ очи го прострелваха безпощадно от глава до пети. Не си спомняше да са го оглеждали така пронизателно, дори по време на похабената му младост.

Размърда се неспокойно, но бързо се овладя. Изправи рамене и събра целия си ирландски чар, защото знаеше, че ще му бъде необходим. Тази жена можеше и да го изгони, но все пак трябваше да ѝ даде възможност да го прецени.

— Госпожице Кънингам, казвам се Ем Си Мълвейни — представи се спокойно той. — Разбрах, че сте председател на Сдружението на собствениците в Уест Вилидж.

— Точно така. — Тонът ѝ не се промени и не му подаде ръка. Само изправи гръб още повече.

— Бих искал да поговорим. Аз съм от „Харбър Хаус“.

— А, да. Чувала съм за този дом.

Хладният глас изведнъж стана съвършено студен. Започна се, помисли си Ем Си.

— Госпожице Кънингам — започна той, — разбирам, че има известна съпротива в квартала срещу преместването на „Харбър Хаус“ в Уест Вилидж. — Внимаваше да не обърка нещо с граматиката — беше овладял основите, наред с много други неща, по време на многобройните си изключвания и приемания в училище. — Естествено е за хората да изпитват такива чувства — добави той. — И повечето са настроени по същия начин, докато не научат повече за нас. Ето защо бих искал да ви обясня какво правим и да отговоря на въпросите ви, ако имате такива.

Тя нарочно погледна към часовника си.

— Съжалявам, млади човече, но се боя, че точно сега нямам време да разговарям с вас. Може би друг път.

С жест, който дъщеря му моментално би разпознала, Ем Си сложи ръка на сърцето си.

— Благодаря, мадам — рече той с тон, изразяващ нежна искреност.

Госпожица Кънингам изглеждаше леко озадачена.

— Моля?

— Отдавна не са ме наричали „млади човече“ — поясни той, като задържа ръката на сърцето си. Усмихна й се с най-подкупващата си усмивка.

Възнаградиха го с лека искра на шеговитост в твърдия като кремък поглед и лека извивка на стиснатата уста. Първият пробив. Малък, но изключително необходим. Поздрави се.

— Млади човече — повтори натъртено госпожица Кънингам, — когато станете на моите години, всички други ще ви се виждат млади.

Отново се появи нещо като усмивка.

— Между другото — отбеляза Ем Си, — слабоногите ви са прекрасни. Как ги отглеждате така равни? Моите винаги са различни на височина.

Сигурно ги заплашва, че ще ги оципе, ако не слушат, помисли си той.

— Благодаря. — Изражението на старата дама стана малко по-сърдечно. — Редовно им слагам растителни торове. А ако станат неуправляеми, просто ги защипвам. Трябва да опитате — добави любезно тя.

Настъпи пълно мълчание. Изсмееше ли се, щеше да развали и малкото, което бе успял да постигне. Помъчи се да се овладее. Трудно му беше, но се получи.

— Благодаря, мадам — отговори той, когато беше в състояние да каже нещо. — Ще го направя. Съзнавам, че нямате време сега, но бихте ли ми отделила няколко минути в близко бъдеще? От опит сме се научили, че колкото по-скоро седнем и поговорим, толкова по-добре ще бъде за всички ни.

— Много добре, господин... Мълвейни, нали?

Госпожица Кънингам отново се превърна в типична учителка.

— Да, мадам.

— Смятам за справедливо да ви предупредя обаче, че съм непреклонно против съществуването на подобен дом в квартала. Но — тя го прикова с поглед, — няма да позволя да се говори, че не съм искала да изслушам противното гледище.

— Не, мадам.

— Бъдете тук утре в три следобед. Ще обсъдим въпроса за половин час, не повече. Имам друга среща в четири и половина и ми трябва час, за да се приготвя. Бъдете точен.

— Добре, мадам — отговори смирено Ем Си. — Благодаря, мадам.

Този път не излъга — наистина беше благодарен.

* * *

През масивните стени между спалните и кабинета на Мики се разнасяха звуците на мелодията „Групата на Брейди“. Лесли гледаше телевизия и беше усилила звука, но Мики не я накара да го намали. Както всяка седмица, тя разговаряше с Кони Алън — психолога консултант и шумът услужливо заглушаваше поверителния им разговор.

— Няма нужда да шепнем — каза тя на Кони. — Дори можеш да викаш.

През двете години съвместна работа те бяха станали добри приятелки. Кони се усмихна.

— Много ми се иска, но нали именно аз контролирам положението.

Тя измъкна измачкана тетрадка, натъпкана с хвърчащи листчета и я разтвори в скута си.

— Значи на Лесли ѝ се гледа телевизия днес. Оправя се, в такъв случай.

Мики кимна.

— Да, благодаря на Бога за дребните добрини. Преди няколко седмици Лесли се бе влюбила и напълно провали обичайно доброто си поведение. Престана да изпълнява задълженията си, забрави да пише домашните си, дори наруши вечерния час, като единственият резултат от всичко това беше, че ѝ наложиха ограничения и стоя далеч от обекта на мечтите си. Едва миналата седмица започна да разбира какво е пропуснала и защо и взе да се съвзема.

— Понякога любовта е прекрасно нещо — размишляваше Кони. — В такива случаи е опасна. Лесли се държи по майчински, милее за всички. Толкова много ѝ се иска да има собствен дом и семейство, че чак ме плаши.

Мики направи физиономия.

— Още една тревога. Ранна бременност.

Кони я стрелна с поглед.

— Дори не го споменавай.

— Вземам си думите обратно.

Мики намери празно място върху бюрото и чукна на дърво.

— А Бренди? Започна ли да разговаря с теб?

— Казва ми онова, което смята, че искам да чуя.

Кони намести прекалено големите си очила.

— Изобщо не го мисли, но се е научила много добре да се преструва.

Мики въздъхна.

— И това е крачка напред. Поне не е съкрушителна.

— Сега грижата е да разберем какво всъщност мисли — усмихна се мрачно Кони. — Или замисля.

Тя прелисти тетрадката си и си записа нещо. Единственият човек, който можеше да разчупи равнодушието на Бренди, беше Кони. Тя я слушаше по време на разговорите им, намесваше се, когато беше необходимо, насочваше я умно и не пропускаше нищо. Късата ѝ руса коса, големите, привидно простодушни сини очи зад очилата с огромни рамки, луничките и младежкото ѝ лице правеха Кони да изглежда млада като момичетата, с които работеше и те обикновено ѝ вярваха и ѝ се доверяваха, сякаш беше тяхна приятелка. Проблемът беше, че Бренди не вярваше никому, особено на човек с някаква власт над нея. За времето, с което разполагаша, на Кони щеше да ѝ бъде доста трудно да проникне през защитното покритие на Бренди.

С Бренди предстоеше много работа, а времето беше малко. А останалите момичета в „Харбър Хаус“? Онези, на които Мики дори не се бе опитала да помогне? Трябваше да направи нещо на всяка цена.

— Нужно ни е повече място — каза тя, като удари с разтворена длан по бюрото.

Последствията се оказаха по-тежки, отколкото бе мислила. Чашата с моливите се преобърна и преди да я хване, съдържанието ѝ се изсипа върху бюрото и пода. Почувства се пълна глупачка, докато гледаше как моливите се разпиляват.

Кони вдигна очи.

— Така, така — рече с бърз и професионален тон тя. — Искаш ли да поговорим?

Мики се ухили.

— Не пробвай психологическите си номера върху мен. Точно сега няма за какво да разговаряме. Изпълнителният управителен съвет се събира утре, за да одобри предложението за къщата на Брок и Ем Си се е заел с подробностите. Има обаче една пречка — обединените граждани на Уест Вилидж.

Тя се наведе и започна да събира моливите и писалките.

— Някакви други новини?

Мики долови раздразнението в гласа на Кони, дори докато търсеше жълтия маркер под бюрото. Макар да се опитваше да не го показва, Кони се ядосваше колкото Мики за препятствията, които пречеха на работата им.

— Кой се противопоставя най-силно? Или с други думи, с кого трябва да се справи Ем Си?

Мики се изправи, преди да отговори.

— Един предприемач и търговец на недвижими имоти, човек от Уест Вилидж.

Самата мисъл за Камерън я накара да изпита познатите трудно определими чувства, като се надяваше гласът ѝ да е прозвучал безпристрастно. Само че Кони беше прекалено добра в професията си и разбираше онова, което хората не искаха да кажат.

— Казва се Камерън Скот. Явява се като техен неофициален говорител. Освен това иска да купи къщата на Брок, за да я използва за собствените си планове.

— Е, и? Ем Си може да поговори с него.

— За зла участ, Ем Си изглежда го харесва. Руни също — ухапа го.

— Сериозно?

— Да. Знаеш, че Руни хапе само хората, които харесва. Да беше видяла каква физиономия направи онзи — избухна в смях Мики.

— А как реагира иначе? — попита Кони.

— Всъщност, много добре — отговори Мики, като избърса очи. — Като оставим настрана желанието му да удуши Руни. Следващия път се дръпна доста ловко.

От вратата на кабинета се дочу едва доловимо почукване. Кони погледна въпросително Мики, но тя само вдигна рамене и затвори тетрадката си. Момичетата в „Харбър Хаус“ знаеха, че не трябва да прекъсват разговорите между Мики и Кони.

— Влез — извика Мики.

Вратата предпазливо се откряна и Лесли показа глава.

— Търси те някакъв човек, Мики. Казва се Камерън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мики остана смаяна. После се ядоса на Ем Си. Идеята да покани този човек беше негова. Поне да беше тук да го забавлява. Знаеше, че не разсъждава правилно, но в момента това не я интересуваше.

Като се стараеше да не поглежда към вездесъщите очи на Кони, тя вдигна глава да отговори на Лесли. В този миг съзря изражението на лицето ѝ и стомахът ѝ се сви. Лесли беше влюбена и във всичко виждаше романтика — Бог знае какво си мислеше за нея и Камерън.

— Много е готин, Мики — прошепна театрално Лесли. — Откъде го намери?

Мики отвори уста да ѝ обясни, но разбра, че усилията ѝ ще бъдат безплодни. Въздъхна дълбоко и я стрелна с унищожителен поглед.

— Кажи му да влезе.

Лесли изчезна и Мики най-сетне се престаши да погледне Кони, която я наблюдаваше замислено. За пръв път ѝ се искаше приятелката ѝ да не е толкова добра професионалистка.

Стана. Обикновено не се притесняваше от ниския си ръст, но сега бе решила да изглежда колкото може по-висока. Зарадва се, че се е изправила, когато Камерън Скот влезе в стаята.

Днес той не беше облечен със скъп и съвършено скроен костюм, който му придаваше вид на богат бизнесмен. Носеше обикновени панталони и карирана риза с къси ръкави. Без елегантните си дрехи приличаше на бейзболист. Като видя голите му мускулести ръце, Мики разбра, че бе отгатнала правилно за телосложението му под костюмите. Представи си го как препуска по игрището разрошен, изпотен и ухилен.

— Здравей, Мики — каза непринудено той, сякаш се познаваха от години.

Тя пое протегнатата му ръка.

— Здравей, Камерън — изрече тя почти насила малкото му име. — Това е Кони Алън, нашият психолог консултант. Кони, запознай се с Камерън Скот.

Ръкуваха се.

— И вие ли сте част от „Харбър Хаус“? — попита той.

— До известна степен — отговори Кони. — Работя тук по няколко часа като консултант. Освен с „Харбър Хаус“, имам договори и с други заведения в града.

— Разбирам. — Той намести очилата си и Мики се улови, че проследява с поглед гладките стегнати очертания на челюстта му и ясно изсечения профил.

— Дойдох да науча нещо повече за домовете за момичета — призна откровено той. — Не знам много за тях, но имам чувството, че Мики и Ем Си ще попълнят този мой пропуск.

Кони се засмя.

— Ще научите много повече, отколкото искате.

— Надявам се — отговори той и Мики му повярва.

Днес стоманената твърдост, която се криеше зад любезната фасада, не изпъкваше толкова и той като че ли умишлено играеше ролята на наблюдател. И все пак безпогрешно излъчваше воля.

Той хвърли поглед към тетрадката на Кони и разхвърляните по бюрото на Мики листа.

— Прекъснах ви — рече той. — Свършете си работата. Ще почакам навън.

Мики се наклони да го отпрати, макар и за няколко минути, но Кони я предаде най-безгрижно.

— Тъкмо привършвахме — каза тя и погледна с любопитство Мики. — Трябва да бъда в службата за социални помощи след половин час. — Тя стана и взе чантата си. — Приятно ми беше да се запознаем, господин Скот.

— Удоволствието е мое — сърдечно отвърна Камерън.

Мики измънка „довиждане“ и мълчаливо се закле да изпече Кони на бавен огън следващия път, когато се видеха.

Кони се усмихна мило.

— Довиждане, Мики.

Кони излезе и остави Мики сама в кабинета с Камерън Скот. Мълчанието продължи толкова дълго, че ѝ се прииска да изкрещи. Той не го наруши, а само я гледаше с разбираща усмивка.

Накрая, след като не можа да измисли нищо друго, Мики изтърси първото, което ѝ дойде наум:

— Мислех, че няма да дойдеш — и моментално се прокле заради начина, по който прозвучаха думите ѝ.

— Но нали казах, че ще дойда? Не си ли спомняш? — отвърна малко учудено той.

— Разбира се — побърза да каже тя.

Очевидно, що се отнасяше до него, думата му беше достатъчна.

— Всичко тук се движи по установен ред — продължи Мики. — Вероятно ще ти се стори, че си губиш времето.

Не откъсваше поглед от карираната му риза — на червени и зелени карета, с жълта нишка между тях.

— Не мисля така — отговори той. — Сигурен съм, че поддържате именно установения ред. Между другото — добави небрежно той, — знам какво вършите тук и няма да се откажа лесно.

Тя го погледна. В очите му се четеше пакостливост — истинска, момчешка. Загледа го глуповато.

Пакостливостта се превърна в зле прикрита шеговитост и това съвсем я обърка.

— Виж какво — продължи той, — може и да не ти се вярва, но наистина искам да науча повече за „Харбър Хаус“. Защо не започнеш, като ми обясниш основното, а после да ме разведеш из дома, ако това няма да попречи на установения ред?

След двайсетина минути Мики имаше чувството, че никога през живота си не бе говорила толкова много, без да спира. Заведе го на горния етаж, на двора, като през цялото време му обясняваше как работят. И всяка минута осезателно чувстваше присъствието му до нея.

Съзнаваше, че говори прекалено много, защото устата ѝ пресъхна. Но той не изглеждаше отегчен. Слушаше и от време на време задаваше въпроси — умни и задълбочени — които я караха да се замисля, преди да отговори. Дяволите да го вземат! Докато се връщаха в дневната и го изпращаше до външната врата, тя се почувства напрегната и изтощена.

— Мисля, че се спряхме на всичко — рече Мики. — Сигурна съм, че ще имаш още въпроси, когато ни видиш как действаме.

Тази мисъл някак не я обезпокои както първия път.

— Смятам да го направя.

Нещо в гласа му я накара да го погледне и на лицето му видя странно изражение.

— Знаеш ли, действително заслужаваш похвала — каза той.

— Моля? — не повярва на ушите си тя.

— Това място е толкова... необходимо — обясни той нескорошно.

Мики не можа да се удържи и се засмя на глас.

— Да, и ние мислим така.

Той също се засмя.

— Съжалявам. Колко глупаво от моя страна. Но изведнъж го осъзнах. — Погледът му се задържа на нея.

— Между другото — добави той непринудено, — харесва ми начина, по който се смееш.

Тя не можа да измисли какво да каже.

— Аз...

— Знам какво си мислиш — прекъсна я той. — Но дотук, ако кажа нещо против „Харбър Хаус“, ще излъжа.

Пак същата история — този човек беше олицетворение на откровеността и честността.

— Благодаря — измънка Мики.

— Няма защо.

Усмивката му говореше, че той знае, че това я смущава.

— Кога идва нощният управител?

Мики погледна часовника си.

— Ще дойде всеки момент. Защо?

Камерън я гледаше проникателно.

— Рискувам да загубя червените точки, които спечелих днес, но имам една идея. Нека да те заведа да видиш една къща, която според мен ще е подходяща за вас.

Тя се скова, без да иска.

Той видя това и протегна успокояващо ръка към нея.

— Моля те — настоя той. — Само я виж. Нищо няма да ти стане.

Молбата беше непретенциозна, но подсилена от израза в очите му.

Мики искаше да му откаже, да го убеди, че си губи времето, но нямаше друг начин да стори това, освен да бъде непростимо груба.

— Добре — съгласи се тя най-сетне, като предварително съзнаваше, че прави грешка. — Ще дойда с теб. Да я видя — подчерта

тя.

Това не го притесни ни най-малко.

— Чудесно — ухили се той, улови я за ръцете и ги стисна.

Ръцете му бяха топли и невероятно силни. Мики се притесни. Без да мисли много, тя се дръпна и отстъпи назад. В следващия миг разбра какво е сторила и ѝ стана горещо от притеснение.

Той стоеше и я гледаше, а на лицето му бе изписана почуда. Не каза нищо, нито посегна да я докосне отново.

Мики извърна глава.

— Стори ми се, че... чух нощният управител да влиза през задния вход.

И без да поглежда, тя се запъти бързо към кухнята.

Десет минути по-късно, седнала неспокойно в меката седалка на мустанга му, заслушана в приглушеното бръмчене на двигателя, Мики се чудеше какво ѝ става. Беше се справила с тези проблеми преди години. Въпреки това, този човек, който съвсем неоснователно я предразполагаше да му вярва, я бе изплашил с докосването си и бе накарал коленете ѝ да се разтреперят.

На всичко отгоре съзнаваше, че я бе изплашил главно, защото тя искаше да бъде докосвана.

С изключение на няколко незначителни реплики, те пътуваха, без да разговарят. Из мустанга се разнасяше миризмата на нова кожа, а цифрите на компютъра намигаха на Мики от предното табло. На вид колата едва ли не готвеше и поднасяше закуска. Но Мики не беше в състояние да оцени качествата ѝ, нито да се отпусне спокойно на меката седалка. Конзолата, отделяща я от Камерън Скот, не беше достатъчна. Той беше прекалено едър — като че ли изпълваше цялата кола. Тя се сгуши до вратата, като се надяваше, че той няма да забележи безпокойството ѝ, и прикова поглед към гледката навън.

Навязоха в квартала на около миля и нещо от Уест Вилидж. Тук всъщност много приличаше на Уест Вилидж — дървените рамки и къщите с тъмни тухли бяха строени също през двайсетте или трийсетте години на века — в северноамерикански, колониален или тюдоровски архитектурен стил — като тук-там се виждаше по някоя едностайна къщичка, сгушена между тях. Също като Уест Вилидж и този квартал е бил уважаван и престижен, само че сега вече имаше разлика.

Боята на някои от къщите беше избледняла и започнала да се лющи. Около други бе израснала висока трева. В дворовете лежах разпръснати детски играчки. По вратите на трети висяха табелки с надпис „Дава се под наем“. Атмосферата, която витаеше в Уест Вилидж, тук липсваше. Мики познаваше добре този квартал. Идвала бе тук преди около година по работа. Зачуди се дали Камерън долавя разликата.

Погледна го. Очевидно не я съзнаваше. Седеше приведен над волана, следеше пътните знаци, а сивите му очи бяха съсредоточени зад очилата с метални рамки.

На пресечката той натисна спирачките и зави надясно. С едва доловимо изсвирване на гумите колата извърши почти съвършено плавен завой. На Мики ѝ призля, но преди да успее да се съвземе, Скот вече бе спрял пред една къща и бе изключил двигателя.

Обърна се към нея да ѝ каже нещо, но като видя изражението ѝ, се ухили. Бизнесменът у него изведнъж изчезна. Никакъв намек за извинение. Тъкмо обратното — безразсъдно доволен от себе си, приличаше на момченце, което току-що е приземило играчката си самолетче, без да го счупи. Мики въобще не можеше да си го представи от тази му страна и ефектът беше непреодолим. Без да мисли, тя също му се усмихна право в очите.

И двамата мълчаха. Вперените в нея сиви очи бяха изпълнени с шеговитост и спотаена топлина. Испита чувството, че я кани да се повеселят заедно. Изкушението беше голямо. Не ѝ идваше наум как да реагира, но тялото ѝ знаеше. Почувства прилив на желание, който премина по тялото ѝ като ветреца над повърхността на притихнало езеро.

Измина една дълга минута, преди той да наруши мълчанието с малко дрезгав глас:

— Съжалявам. Не можах да взема добре завоя.

Потупа контролното табло и огледа колата с явна обич.

— Не е ли великолепна?

Моментът бе минал.

— Страхотна е — потвърди Мики с известно облекчение и едновременно с безутешност. — Така ли караш с всичките си клиенти?

Той се ухили.

— Естествено. Казват ми, че на професионалното ми положение би подходдала повече една по-сериозна кола, но аз исках мустанг с гюрук още от гимназията. Веднага щом бях в състояние да си го позволя, си го купих като награда.

Би трябвало да осъди разточителството му, особено след като парите за тази кола биха стигнали за облекло, обучение, сметките за електричеството и какво ли не още за „Харбър Хаус“ за дълго време, но не можеше — той толкова ѝ се радваше.

Погледна къщата — двуетажна, боядисана в бяло, но на места поолющена. До нея имаше по-малки, но относително добре поддържани къщи. В предния двор бе забита голяма табела, която гласеше, че се продава. На ъгъла на отсрещната страна на улицата се намираше някакъв магазин. Две момчета излязоха оттам, като викаха и се смееха, и се поздравиха с пляскане на ръце с младежа, който стоеше на автобусната спирка.

Камерън излезе от колата и докато Мики откопча предпазния колан, той вече бе отворил и нейната врата и я чакаше да слезе. Тя за малко не се блъсна в него и положи усилия да не се дръпне назад — той бе преградил пътя ѝ.

Камерън отключи входната врата на къщата и я въведе в голямата всекидневна.

— Собственикът желае да я продаде или да я даде под наем — обясни той. — Държи само да получава някакви доходи от нея.

— Какъв е месечният наем?

Той ѝ каза сумата.

— Дава я най-малко за една година, но мисля, че ще приеме и други разумни предложения.

Той я изчака да мине пред него. Обиколиха цялата къща — долния и горния етаж — и надникнаха дори в килерите. Камерън обясняваше през цялото време, като хвърляше поглед към списъка, който бе донесъл със себе си.

Мики забеляза, че той не проявява характерната за продавач настървеност. Говореше, като че ли сериозно обмисляше думите си. Един-два пъти го хвана да изтъква недостатъците на къщата. Сякаш наистина се опитваше да им намери същата къща като на Брок — не каквато и да е — за да ги отклони от Уест Вилидж. Може би действително беше искрен, когато бе споменал, че решенията на

проблемите са неговата специалност. Всъщност той спомена само веднъж къщата на Брок, за да ѝ каже, че е построена върху по-малка площ. Забележката му бе придружена от кос поглед и почти глуповата усмивка. Тя се улови, че наблюдава подвижните му добре оформени устни и си напомни, че трябва да го преценява обективно.

Накрая отново се озоваха в празната всекидневна. Той мълчеше и Мики знаеше, че очаква решението ѝ.

Въздъхна дълбоко и отиде до прозореца.

— Къщата е хубава — започна без предисловие тя. — Ако се намираше другаде, щях сериозно да се замисля.

— Но какво му е на мястото? — Очевидно не бе очаквал, че възраженията ѝ ще бъдат от такъв характер. — Много прилича на Уест Вилидж.

— Погледни там — посочи тя към магазина. — Виждаш ли?

Той застана до прозореца и се загледа натам. Стоеше много близо до нея, но неизвестно защо, близостта му не я притесняваше.

— Разбира се — намръщи се той. — Видях го още като дойдохме. Този магазин може и да не е много хубав, но се намира точно до автобусната спирка. Във „Вилидж Уок“ ще трябва да...

— Не става дума за магазина. Виждаш ли онзи тип на спирката?

— Да?

— Стоеше на същото място, когато дойдохме.

— Автобусът сигурно закъснява.

Той погледна така, сякаш искаше да попита какво от това.

Мики поклати глава.

— Той не чака автобуса. Може да минат десетки автобуси, но той няма да се качи. Те не го интересуват. — Тя овладя гнева и разочарованието си, като се стараше да говори спокойно. — Той е пласьор на наркотици.

Настъпи пълна тишина. Когато се обърна към Камерън, той я гледаше като ударен по главата.

— Шегуваш се.

— Де да беше така.

— Но как разбра?

Въпросът му беше безапелационен, дори сърдит. Ала в очите му видя, че ѝ вярва.

— Имай ми доверие.

Той не каза нищо, само погледна към младежа на улицата, сетне към нея, после пак навън.

— Причаква бъдещи клиенти. Първо се сприятелява с тях, а след това им предлага безплатни дози наркотици.

— Разбирам.

Камерън продължаваше да наблюдава младежа отсреща. Облегна се с една ръка на стената и мълчаливо гледаше. Три деца — две момчета и едно момиче — на не повече от десет-единайсет години се появиха на тротоара. Докато минаваха покрай младежа, той им се усмихна и им каза нещо. Двете продължиха без да спират, но едно от момчетата се поколеба, като явно слушаше какво им говори, и чак след това настигна останалите.

— Видя ли?

Мики дори не се опита да прикрие огорчението си.

— Те, разбира се, са предупредени и внимават, но той успя да привлече вниманието на едното.

Преди Камерън да отговори, лъскава кола последен модел спря до бордюра. Младежът отиде до нея и се наведе към отворения прозорец. След неколкominутен разговор влезе вътре и колата потегли.

Камерън се изправи и прокара пръсти през косата си.

— По дяволите!

Очевидно не можа да измисли какво друго да каже. Огледа мръсните надупчени стени на всекидневната, после отново насочи поглед към улицата. Удари леко с юмрук по прозореца.

— Чувствам се като истински... глупак — добави той.

— Недей.

Гневът на Мики се укроти. Странно, но искаше да го успокои. Разбра, че едно от най-привлекателните качества на този мъж беше готовността му да поеме вината, да признае грешките или незнанието си. Не бе срещала много такива хора.

— Това е една от причините всеки да се запознае с програмите по проблемите на наркоманите — внимателно заключи тя.

— Явно ги познаваш добре...

В гласа му още се долавяше гняв.

— Да.

Тя го погледна в очите. Погледът му се изостри и тя се извърна, преди да е прочел в очите ѝ нещо повече.

— Но от това не ми става по-лесно — продължи тя. — В тази работа няма правила. Само се учиш да се справяш както можеш. Понякога помагаш. И на едно дете да помогнеш, пак си струва. Повярвай ми.

Той отново впери поглед към улицата, като че ли още не вярваше на очите си.

— Ясно — рече той. — Ще се опитам да ви намеря друга къща, но ще държа първо да я видиш. Всъщност — добави сериозно той, — за в бъдеще ще се въздържа от преценки за много неща.

На връщане към „Харбър Хаус“ почти не разговаряха.

* * *

Ем Си пристигна точно начаса. Много добре разбираше, че не трябва да закъснява нито минута. Нито да подранява. Хвърли обвинителен поглед на слабоногите — несъмнено последните за сезона — разцъфнали в неизброими нюанси в невероятно подредени лехи, и оправи възела на вратовръзката си. Беше си облякъл костюм за срещата — нещо, което рядко правеше. Този път му бяха необходими всички подръчни средства, с които разполагаше.

Проследи секундарната стрелка на часовника си и щом тя стигна до дванайсет, натисна звънеца. Едва не подскочи, когато мигновено му отвори вратата.

— Господин Мълвейни.

Джесамин Кънингам беше безупречна в морскосинята си рокля с бяла якичка, прикрепена със златна игла.

— Влезте, моля.

Погледът ѝ го обходи от глава до пети, като отдаде дължимото на костюма. Въпреки че гласът ѝ звучеше добре както обикновено, тонът ѝ беше съвсем делови. Нито следа от вчерашната мимолетна шеговитост. Ем Си незабелязано вдигна рамене. Беше търпелив. Врата, отворила се веднъж, пак щеше да се отвори.

Госпожица Кънингам му направи път да влезе в гостната — не знаеше как другояче да определи стаята. Със сигурност не беше всекидневна в точния смисъл на думата — тук явно не се живееше всеки ден. Огледа се крадешком. Старинни вещи. Не беше познавач, но

подозираше, че са ценни. Дреболии, подобрани със съвършен вкус. Навсякъде картини и репродукции. Книги за изкуство върху масичката за чай. Ем Си трупаше информация. Човек никога не знае кога ще му потрябват разни привидно несвързани факти.

— Седнете, господин Мълвейни — покани го тя с жест на благородничка от европейски дворец.

Той си избра един стол в стил кралица Ана и седна много внимателно.

Възрастната дама седна срещу него. Забеляза, че гърбът ѝ не допира облегалката на стола.

— Както ви казах вчера, господин Мълвейни, имате на разположение половин час — започна тя. — Ще ви изслушам за това време, но трябва да ви предупредя, че едва ли ще променя решението си.

— Оценявам жеста ви, мадам — отговори сериозно той. — Позволете да ви разкажа за нашата работа и след това може да ми задавате всякакви въпроси...

Двайсет минути по-късно той се чудеше дали най-сетне не си е намерил достоен съперник. Госпожица Кънингам не отстъпи нито сантиметър. Е, беше достатъчно учтива, но го обсипа с изключително задълбочени въпроси. Дори и най-убедителните доводи не я объркаха.

Ем Си знаеше, че времето му изтича. Остана му още един куршум и верен на природата си, той го изстреля.

— Разбрах, че сте учителка — подметна той.

Тя наклони глава.

— Точно така.

— Случвало ли ви се е да се справите с някой ученик, когото останалите са смятали за непоправим?

Бе възнаграден със слаб проблясък в зелените ѝ очи.

— Разбира се — отвърна тя. — Неведнъж. Това е част от учителските задължения.

Пламъчето засия по-силно — гордост.

— Откривала съм скрити заложби в учениците, за които никой друг не бе подозирал, включително самите те. Естествено, те трябва да бъдат научени преди всичко на дисциплина.

— Разбира се — съгласи се Ем Си.

Също като слабоногите, добави наум. Наведе се напред.

— И ние в „Харбър Хаус“ правим това, госпожице Кънингам. Единствената разлика е, че много от нашите момичета нямат любящи семейства или... — той направи многозначителна пауза, — учителка за милиони, която да им помогне.

Съзря, че прикова вниманието ѝ, а кожата по ъгловатите ѝ скули леко поруменя.

— Ние изпитваме същата загриженост към нашите момичета каквато вие към учениците си — продължи той. — Искаме да им предоставим най-добрите възможности. Уест Вилидж... Вашият квартал — наблегна той, — е точно мястото, което може да ни помогне да им дадем най-доброто. Ще бъда откровен с вас, госпожице Кънингам — понякога момичетата ни си навличат неприятности. Но такъв риск съществува във всяко семейство. Поема го всеки, когато реши да създава деца.

Тя го погледна замислено.

— Разбирам какво искате да кажете, господин Мълвейни — рече накрая тя, — и одобрявам онова, което вие и вашата дъщеря се опитвате да правите. Заслужавате похвала.

— Благодаря, мадам.

Ем Си имаше чувството, че трябва да застане мирно и да отдаде чест. За съжаление знаеше какво ще последва.

— Въпреки всичко обаче, не мога да променя мнението си — продължи госпожица Кънингам. — Дом, пълен с объркани момичета в Уест Вилидж, не е в интерес на квартала. Съседите разчитат на мен по такива въпроси и аз нямам право да ги разочаровам.

Дали не си въобразяваше, че гласът ѝ не прозвуча толкова уверено? Не беше сигурен.

— Опитайте се да разберете — добави тя и погледна часовника си. — А сега, ако ме извините...

Ем Си стана като всеки добър пълководец, той знаеше кога да се оттегли.

— Разбирам, госпожице Кънингам — увери я той с цялата си искреност. — И оценявам вашата откровеност. Сега си тръгвам. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

Той леко наведе глава в лек поклон. Тя кимна грациозно в отговор и тръгна да го изпрати.

— Между другото — каза мимоходом той, — забелязах картините ви. Прекрасна колекция.

Обърна се да види лицето ѝ.

— Благодаря. — В очите ѝ, разбира се, блесна гордост. — Наследих някои от семейството си, но други купих сама.

Ем Си реши да се задълбочи в тази тема. Беше в състояние да симулира интерес към изобразителното изкуство — или към каквото и да е друго — стига да се налага.

— Тази картина например.

Той посочи към пейзажа точно над вратата. Нямаше ни най-малка представа кой е художникът или кога е рисуван. Придаде си вид на познавач, като се надяваше, че тя ще му подсказе нещо.

Госпожица Кънингам се отзова като истински добър приятел.

— Райсдел — каза тя. — Седемнайсети век. Репродукция, разбира се, но добра. Една от любимите на баща ми.

— Хубава е — искрено рече Ем Си.

Разрови се в паметта си и измъкна едно име.

— Винаги съм се възхищавал от Ван Гог.

Госпожица Кънингам смръкна презрително.

— Несретен художник. Бих добавила и несретен човек.

Е, помисли си Ем Си, не можеш да уцелиш всичко.

— Това е Сюра... — придвижи се възрастната госпожица до другата репродукция. — Толкова подреден, толкова чудно въздействие. Вижте техниката му само.

— Техниката?

Ем Си реши да се задълбочи още повече. Освен това, вече истински се забавляваше.

— Да. Неговата поанталистика, естествено. Той е създал този метод — обясни услужливо тя и посочи безбройните микроскопични светли точки, които вдъхваха живот на картината.

— Разбира се.

Ем Си забеляза една рисунка с мастило на триножника върху бюрото. Изобразяваше гориста местност и един елен с възлести мускули и вирната предизвикателно рогата глава. Непретенциозна рисунка, но всеки щрих излъчваше енергия и сила. При това се състоеше от безброй мастилени точки. Не ставаше въпрос за

цветовете, но... Ем Си реши да действа по интуиция, с каквато беше известен.

— Поанталистика?

Този път госпожица Кънингам действително се засмя.

— Млади човече, имате набито око.

— Благодаря, мадам — отговори скромно той. — Чие е произведението?

Усмивката ѝ изчезна и тя се поколеба за миг, преди да отговори.

— Нарисува я племенницата ми, когато беше само на шестнайсет години.

— Удивително.

Ем Си беше наистина смаян. Рисунката излъчваше страхотна притегателна сила.

— Продължава ли да се занимава с живопис?

— Не. Тя вече не е сред нас. — В гласа на госпожица Кънингам прозвуча тъга. — Почина наскоро след като нарисува тази картина.

— Съжалявам — каза само Ем Си.

Наистина съжаляваше — за скръбта на госпожица Кънингам и за младия живот, завършил така преждевременно. Била е колкото Бренди Уилифорд...

Внезапно Ем Си бе осенен от едно от гениалните си прозрения.

— Едно от нашите момичета е художничка, мадам — изрече бързо той. — Не съм виждал картините ѝ, но учителите ни казаха, че има истински талант.

— Така ли? На колко години е?

Въпросът може би беше зададен от чиста учтивост, но Ем Си не пропусна да забележи лекия интерес в гласа на госпожицата.

— Мисля, че неотдавна навърши шестнайсет.

— Разбирам.

Последва кратко мълчание, по време на което Ем Си се поздрави за успеха. Понякога учудваше дори самия себе си.

Госпожица Кънингам погледна часовника си.

— Господин Мълвейни — рече леко изненадана тя, — трябва да ме извините. Ще закъснея.

— Вината е моя, мадам — побърза да каже Ем Си. — Разговорът ни беше толкова интересен, че забравих колко е часа.

— Няма нищо — отговори любезно старата дама. — Трябваше да поглеждам по-често часовника. — Тя явно се съвземаше. — Между другото, надявам се, че бях достатъчно ясна по въпроса за вашия дом за момичета.

— Напълно, мадам.

— Добре. Но... — Начинът, по който погледна Ем Си, би могъл да бъде изтълкуван като кокетничене, ако беше някоя друга жена — ... ако искате, елате някой друг път да поговорим за изкуство. Може би на чай...

Бинго!

— Ще ми бъде много приятно — отговори той, като отново се поклони леко.

Не си спомняше по време на бурния си живот да е пил чай със стара мома, но все някога трябваше да му е за пръв път.

— Ще се обадя, преди да дойда, за да се уверя, че е удобно.

— Някой ден може да доведете и момичето. Вероятно картините и рисунките тук ще й харесат. А сега, довиждане.

Тя го освободи от присъствието си с кимване на глава, достойно за кралица.

Ем Си едва не подскочаше от радост, докато вървеше към колата си. Допуснала го бе да остане цели петнайсет минути повече от определеното време. Нещо повече, беше го поканила да дойде пак и да доведе Бренди.

Госпожица Кънингам вероятно не съзнаваше, но той все още не беше изчерпал възможностите си.

ПЕТА ГЛАВА

— Здравей, Камерън. Влизай.

— Благодаря, Джоуни.

Отначало Мики държеше момичетата да се обръщат към него с господин Скот, но той настоя да го наричат на малко име, особено след като започнаха да свикват с него. Така и трябваше, разсъждаваше той. Идваше доста често през последните няколко седмици. Устните му се извиха в иронична усмивка. Научил бе повече, отколкото си бе представял, че е възможно. Освен това не успя да намери друга подходяща къща за „Харбър Хаус“. Боеше се от онова, което трябваше да каже на Мики днес.

— Как върви училището? — попита той Джоуни.

Тя сви рамене, но не каза нищо. Обичайното ѝ весело настроение бе изчезнало и гледаше намусено.

— Какво има?

— Нарекоха ме... — Тя замълча. — Няма значение.

— На мен можеш да кажеш — нежно настоя Камерън. — Чувал съм какво ли не.

Каза му. Думата беше кратка, обидна и се отнасяше до расата на Джоуни. Неприличната дума се отрони от устата ѝ така небрежно, сякаш му каза колко е часа.

Камерън положи усилия, за да преодолее стъписването си. Чувал бе тази дума много пъти, но не и от устата на хубаво петнайсетгодишно момиче, за което освен всичко беше предназначена.

Отново се сблъска с онзи, другия свят, който му бе показала Мики преди две седмици, когато дружелюбният младеж на автобусната спирка се бе оказал кварталния пласьор на наркотици. Знаеше, че онзи свят съществува, но винаги бе успявал да се държи на безопасно разстояние. Неотдавна успя да се сблъска с него. Не в Ню Йорк или в Лос Анджелис, не и в кварталите на Хюстън, където знаеше, че съществува, а точно под носа му. Изведнъж се почувства хиляди пъти по-наивен дори от най-малкото от тези хлапета.

Погледна Джоуни. В очите ѝ пламтеше гняв, но се виждаше, че е наскърбена. Никое дете — защото въпреки всичките си улични хитрини, Джоуни си беше още дете — не заслужаваше такова унижение.

— И кой те нарече така? — попита я той.

— Едно бяло момиче в училището.

— А ти какво направи?

— Ударих ѝ един шамар.

Браво, едва не се изплъзна от устата му.

— А после какво стана?

Намусеното ѝ изражение стана съвсем нещастно.

— Ами, загазих здравата. Мики говори сега с директора.

Дълбоко възмутен, Камерън се чудеше какво да каже.

— Слушай какво ще ти кажа, Джоуни — рече накрая той. — Аз много се биех.

— Наистина ли? — Тя вдигна глава.

— Да. Имах славата на най-големия побойник в училище. Я някой ме погледнеше накриво, и веднага си изпросваше боя.

— О! — отвори широко очи Джоуни. — Мислех, че си ходил в богаташко училище.

Камерън изтръпна. Такъв ли си го представяха?

— Не знам точно кое наричаш богаташко училище, Джоуни, но няма значение. Децата във всяко училище се бият. — Само че никога не са ме провокирали по този начин, припомни си той. Ако бяха, щях да убия някого. — Както и да е, научих се, че има по-добри начини да решавам проблемите си — каза той на глас. — Не е лесно, но ако беше запазила хладнокръвие, сега другото момиче щеше да си има неприятности.

— Да, знам — сви рамене Джоуни с вече не толкова предизвикателен вид. — Но то стана, преди да мога да се спра.

— Е, може и да ти се размине — потупа я той по рамото. — Но се научи да се въздържаш. Само ще спечелиш от това.

Думите му прозвучаха неубедително и лицемерно дори за самия него. Кой е той, че да ѝ говори така? Детството му беше нормално, с изключение на една-две случки, а нейното трябва да е било истински ад.

— Хайде, Камерън — каза Джоуни. — Мики е в кабинета си.

Той я последва. Лайза седеше свита на издутия стол в дневната и гледаше телевизия. Лесли го поздрави от кухнята, където пишеше тема. В ъгъла имаше кош с ракети за тенис и футболна топка до него. Децата тук изглеждаха толкова обикновени и здрави, че на Камерън му беше трудно да повярва, че са имали неприятности за нещо по-голямо от закъснение за час. Но днешният случай с Джоуни само му напомни за пореден път колко малко познаваше живота.

Вратата на кабинета на Мики беше затворена, но гласът ѝ се чуваше, тъй като говореше по телефона с директора. Джоуни почука, но Камерън остана по-назад, за да не помислят, че подслушва. Не чуваше отделните думи, а само дрезгавия насечен говор на Мики.

След минута-две чу, че тя затвори телефона.

— Влез — извика тя и Джоуни се вмъкна в кабинета, без да си направи труда да затвори вратата след себе си.

Камерън знаеше, че Мики не го вижда и че всичко това не му влиза в работата. Каза си, че поне трябва да извести за присъствието си, но не помръдна.

— Джоуни — започна с равен глас Мики. — Говорих с господин Грифин.

— И к'во каза Стария гущер? — Предизвикателството в гласа на Джоуни не успя да прикрие смущението ѝ.

— Дава ти пет дни пробен срок. Ако се повтори, ще бъдеш изключена.

Реакцията на Джоуни беше цветиста и красноречива.

Камерън направи гримаса. Без да иска чу думите ѝ. Мики явно бе свикнала повече с този начин на изразяване, отколкото той.

— С този език само ще си навлечеш още неприятности, Джоуни — каза спокойно тя.

— Но, Мики — възрази Джоуни. — Синди ме нарече...

— Знам как те е нарекла. Директорът ще говори с нея. Но това не променя факта, че си я ударила и сега трябва да понесеш последствията.

— Тя си го заслужаваше — настоя намусена Джоуни.

— Може и да е така. Но ти не можеш да преценяваш какво заслужават хората и да раздаваш правосъдие. Отговаряй само за себе си. Изслушай ме за минута...

Облегнат на стената със скръстени ръце, Камерън също слушаше как говори Мики — разумно, смислено — сякаш се обръщаше към равна на себе си, а не към дете. В гласа ѝ се долавяше трогателната топлина, която проявяваше към Лайза, но не толкова осезаемо.

След като свърши да говори, Мики остави Джоуни да даде воля на яда си, без да я прекъсва. В края на тирадата тя отговори с няколко положителни забележки, предназначени да подсилят и укрепят самочувствието, не да го ограничат и унищожат. Във всяка произнесена от нея дума ставаше ясно, че тя и „Харбър Хаус“ помагат, но в крайна сметка сама Джоуни носи отговорност за постъпките си.

Камерън слушаше със страхопочитание и смиреност. Мики току-що бе формулирала определение за живота, от което всеки можеше да се поучи. Силният характер на тази жена го зашемети. Завладян от желанието да я види, той се прокрадна по-наблизо, за да надзърне през полуотворената врата. Мики беше съсредоточена върху разговора си с Джоуни и не го забеляза. Погледът му се плъзна по красиво оформените линии на лицето ѝ, извитите черни мигли, гладката като порцелан кожа и почти болезнено съсредоточените очи. Тя изцяло се отдаваше на работата си. Жегна го ревност. Прииска му се поне веднъж да се държи така и с него...

— Преди да реагираш — обясняваше тя на Джоуни, — помисли. Ако не беше ударила Синди, тя щеше да бъде наказана и ти нямаше да имаш неприятности.

— И Камерън каза така — измърмори Джоуни.

— Камерън ли?

Мики бързо вдигна глава. Той се показва и блясъкът в ясните ѝ сини очи го порази. Точно преди да заеме отбранителна позиция, за част от секундата усети в тях радостта, че го вижда. Почувства се глупаво щастлив.

— Дойде да те види — обясни Джоуни.

— Съжалявам — намеси се той и влезе в кабинета. — Не исках да преча. Тръгнах след Джоуни и...

— Няма нищо — прекъсна го Мики. — Влез. Продължавай да си вършиш работата, Джоуни. Идвам след минута.

Джоуни послушно излезе. Мики посочи към един стол и Камерън седна, като отправи недоброжелателен поглед към Руни,

заврян в обичайното си място — кутията. Без да забравя указанията, той го погали по главата.

— Здравей, Руни, стари...

— Тук има деца — прекъсна го Мики.

— Деца ли? Те знаят повече мръсни думи от мене.

Мики се изсмя и той забрави за всичко останало, с изключение на звънкия ѝ мелодичен глас.

— Сигурно е така, но не бива да забравяме, че служим за пример.

— Ще се опитам да го запомня, особено по отношение на него — кимна той към спящия котарак. — Джоуни ми разказа какво се е случило. Поне съм ѝ казал каквото трябва — усмихна се той.

— Хубаво е да го чуе от двама души — дори и ти да си бил първият. Може би трябва да те наемем за помощник консултант.

Камерън откъсна поглед от устните ѝ и с усилие се съсредоточи върху думите ѝ.

— Нямахте да знам как да започна — разпери ръце той. — Започвам да мисля, че нищо не знам.

Мики стана сериозна и той си помисли, че лицето ѝ е очарователно, независимо от настроенията ѝ.

— Тези хлапета гледат на възрастните, на родителите си и учителите по съвсем различен начин от другите — обясни тя. — Те имат различна мисловна нагласа — не бива да го забравяш.

— Така е — поклати глава той. — Като Джоуни — започна да размишлява на глас той. — Тя е сладка и обичлива. А преди малко, без да ѝ мигне окото, изрече такива неща, че дори една зелена барета би почервеняла от срам.

— Така е научена — обясни Мики. — Забеляза ли малкия белег на челюстта ѝ?

— Не.

— От нож е. Още преди да навърши дванайсет е участвала в много улични схватки. По същото време започнала да взема и наркотици. Позната история — не знае кой е баща ѝ, майката — наркоманка. Джоуни трябвало да издържа и двете с кражби или с каквото намери.

Мики пъкна косата зад ухото си с привично движение.

— Фактът, че днес само е ударила шамар на онова момиче, означава, че сме постигнали голям напредък. Преди две години щеше да ѝ извади нож.

Камерън замълча поразен. Наблюдаваше лицето на Мики и разбра, че тя говори за тези ужасии като за нещо естествено. Може би за нея наистина беше така. Каза, че имало различни видове мисловна нагласа. Но каква е нейната? Какво се крие зад неотстъпчивата прозаична фасада? Когато я бе докоснал онзи ден, тя се дръпна като от убиец с брадва. Не беше капацитет по въпроса, но можеше да се обзаложи, че е била малтретирана като малка. Вероятно от някое гадже. Импулсът да я защити, който се надигна у него, го стъписа със силата си. По един или друг начин щеше да разбере подробностите. Ако продължи да разговаря с него след онова, което възнамеряваше да ѝ каже днес...

— Щом тези хлапета са толкова безскрупулни — каза той полушеговито, — защо не вадят нож на тебе?

— И това се е случвало.

Смехът ѝ не смекчи особено голата истина.

— Повечето от тях, когато дойдат тук, се държат добре — побърза да добави тя, като видя изражението му. — Може да вършат дребни провинения както Джоуни днес, но важното е, че искат да останат тук. А ако дойдат при нас от улицата... — Тя въздъхна дълбоко. — Съвсем не искат да си тръгват. Въпросът е как да намерим начин да ги научим, че животът не трябва да бъде безкрайна поредица от схватки с ножове, любов за продан, оръжие и наркотици и че е възможно да започнат сами нов живот. И те действително могат да го направят, ако положат усилия.

Лицето ѝ засия с абсолютна убеденост.

И ти ли направи така, Мики? — искаше му се да я попита. И ти ли трябваше да започнеш сама нов живот? Реши да рискува.

— Как стана така, че започна да се занимаваш с това? — попита между другото той, като се надяваше да я свари неподготвена.

Очите ѝ моментално станаха бдителни. Дали защото го смяташе за заплаха за работата си? Или защото беше мъж? Трябва да внимава повече следващия път, когато я докосне.

Следващият път. Леко стъписан той осъзна, че се надява да има следващ път. Зад внимателно обмислените им и любезни думи

усещаше желание и непреодолимо вътрешно привличане.

— Ами... стана ми интересно.

Тя накъса думите си и той видя как отново сложи защитната маска.

— А Ем Си? — попита пак небрежно той. — Той как започна да се занимава с тези неща?

Може да беше прекалено настоятелен, но твърдо бе решил да разбере причината. Ем Си ѝ беше баща. Хрумна му, че той вероятно ще отговори на някои от въпросите му.

— Ем Си се заинтересува покрай мен — отговори спокойно тя и тонът ѝ не издаде нищо.

И това е болно място, значи. Спомни си откъслечни реплики от разговорите ѝ с Ем Си — че е пораснала... Дали Ем Си имаше някаква вина? Невъзможно. Ако е било така, те едва ли щяха да работят толкова сговорно заедно. Инстинктивно се досещаше, че не е така. Разбира се, всъщност Ем Си работеше за нея, което само по себе си беше малко необичайно. Тя изглеждаше много привързана към него, но не се държеше като с баща, а по-скоро като с приятел.

Каква загадка! Реши да я забрави... поне засега.

— Изглежда обстоятелствата са се стекли добре и за двама ви — продължи разговора той. — Както и да е станало, явно двамата работите чудесно.

— Благодаря — засия тя.

Камерън погледна часовника си и бързо стана, като че ли си спомни за нещо.

— Трябва да тръгвам. По-късно е, отколкото си мислех. Трябва да се връщам на работа.

Облекчението ѝ беше толкова явно, че той едва не се разсмя. Изпрати го малко забързано. Сега Бренди Уилифорд се бе изтегнала върху стария издут стол — гледаше телевизия, а единият ѝ крак лениво се полюшваше напред-назад. На пода пред нея лежеше скицник. Камерън забеляза с учудване, че когато го видя, тя се понадигна. Сигурно щеше да започне и да флиртува с него.

— Здравей, Бренди — усмихна ѝ се той.

— Здравей, Камерън.

Бренди стана от стола. Вродената ѝ грациозност почти компенсираше ефекта от прекалено късата пола и тънката ѝ блузка от

изкуствена коприна. Тя приглади полата си, като плъзна ръце по бедрата си и изпъчи гърди.

— Как си?

Пълните ѝ устни се свиха в нацупена пубертетска муцунка. Сигурно гледа видеоклиповете на Мадона, помисли си той с нарастващо учудване.

— Добре съм, Брендис — отговори сърдечно той. — А ти как си?

— Прекрасно!

Тя го погледна през обилно начернените си мигли.

— Не съм те виждала напоследък. Защо не идваш по-често?

Камерън сподави усмивката си и се опита да говори безпристрастно.

— Идвах, но вероятно те е нямало.

Погледна към скицника ѝ.

— Рисуваш ли нещо?

— Нищо особено.

Непохватният ѝ опит за флиртуване бе отклонен и Брендис отново се превърна в намусено дете.

— Може ли да видя? — протегна ръка Камерън.

Тя вдигна едното си рамо и му подаде скицника.

Рисунката беше непретенциозна, нахвърляна набързо. Но той лесно разпозна фигурата на Лесли, наведена над работата си на масата в трапезарията. Формите, щрихите, цялостната композиция — всичко говореше за неподправен талант.

— Хубава е, Брендис.

— Благодаря.

На лицето на момичето веднага се изписа удоволствие.

— Трябва да тръгвам — измънка тя, грабна скицника и се отправи към стълбите.

— Казах ти, че трябва да те направим помощник консултант — каза одобрително Мики зад гърба му.

— Защо? — Той се обърна учуден.

— Справи се точно както трябва. Отклони опита ѝ да флиртува, без да я наскърбиш, а сетне я похвали за единственото нещо, което се надявам, че ще я спаси.

— Казах го съвсем сериозно. Тя има талант.

— Да. Всеки, който види рисунките ѝ, казва така. Но проблемът е да я убедим в това.

— Защо е нужно да я убеждаваме? Нима не вижда сама, че рисува добре?

Мики се поколеба, преди да отговори.

— За съжаление не е толкова просто. Става дума за самовъзприемане. На Бренди практически ѝ липсва самопреценка. Ако самата тя не вярва в себе си, каквото и да ѝ говорят другите, няма да я убедят.

— Разбирам.

Още една информация към натрупаните познания по въпроса. През изминалите няколко седмици понятията „живея“ и „научавам“ бяха придобили съвършено ново измерение.

Мики го изпрати до външната врата. Свечеряваше се и ноемврийският въздух беше хладен. Тя отметна глава назад, затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Някой гори листа.

— Да. Обичам тази миризма.

Той наблюдаваше как светлосенките играят по лицето ѝ. Изпита силно горчиво-сладко желание.

— И аз — отговори тя.

Стояха мълчаливо на външната врата и вдъхваха уханието.

Погледите им се срещнаха. Дали пък не си въобразяваше, че Мики се държи малко предизвикателно? Ненавиждаше се заради онова, което трябваше да ѝ каже, и неизвестно защо му се искаше да я закриля. Но от какво? От околния свят ли? Или по-точно от нейния свят? Колко смешно. Тя беше в състояние да се грижи за себе си в границите на своя свят много по-добре от него. Въпреки това искаше да я вземе в обятията си, да я утеши и да премахне съпротивата и преградите. Искаше да ѝ покаже един нов свят — на смеха, любовта и радостта. Само че знаеше, че тя няма да му позволи. Още не. А може би никога, след като ѝ каже онова, което трябва — истината. Истината бе в основата на всичко, което правеше. Но сега не му се искаше да наруши спокойната тишина.

— Изминаха повече от две седмици — каза Мики. — Видя каква е нашата работа. Какво ще правиш сега?

Защо е толкова тъп? Наложил се да прочисти гърлото си, преди да проговори.

— Мики, ще бъда напълно откровен с теб. Ще разкажа на моите хора всичко. И хубавите, и лошите страни. Ще им кажа, че много те уважавам и се възхищавам от работата ти.

Тя не каза нищо. Чакаше, но той усети, че се сковала. Едва събра смелост да продължи.

— Но ще им кажа също, че въпреки това съм убеден, че не е в наш интерес „Харбър Хаус“ да се премести тук. Не мога да говоря едно, а да мисля друго.

— В такъв случай и аз ще бъда откровена с теб.

Тя го погледна право в очите и той видя, че що се отнася до нея, фронтовата линия е очертана.

— Ще направя онова, което трябва, независимо какво ти или който и да е друг мисли или прави. Аз отговарям за момичетата. Не можете да ни попречите и няма къде другаде да отидем. Ще подпишем договора за наема идната седмица и ще се преместим колкото може по-скоро.

— Това е твое решение и никой не може да те обвини. — Той внимателно подбирал думите. — Но ако наистина се преместите, не бива да забравяте, че по този начин сте ни уверили, че няма да има проблеми. Аз нося отговорност за Уест Вилидж и „Вилидж Уок“. Докато сме добри съседи, всичко ще е наред. Ако ли не, ще сторя необходимото — той замълча. — Ще се опитам да бъда справедлив към всички. Това е всичко, което мога да обещавам.

Войнственото пламъче в очите ѝ придаваше изражение, което не можеше да разбере добре.

— Предполагам, че разбираш.

Внезапно му се видя уморена и уязвима.

И то заради него. Това го натъжи неимоверно много. Изведнъж почувства порив да я докосне пак...

Спомни си какво стана предишния път, бавно протегна ръка и я погали с пръст по бузата. Кожата ѝ беше по-мека, отколкото бе мислил. Вдъхна дълбоко уханието ѝ — леко и свежо. Тя не каза нищо, дори не се дръпна. Само стоеше с неразгадаем поглед в очите.

Той свали ръка и остана загледан в нея. После се обърна и тръгна към колата си.

Загуби първата битка, помисли си той, докато затваряше вратата. Предусещаше, че ще стане така. Дори и окована, Мики Мълвейни пак щеше да постигне своето. Сякаш се бе борила за всичко, което имаше. Само да можеше... Не, той също носеше своята отговорност. Поне засега.

Все още не бе обмислил всички възможности. Имаше някаква вероятност ограниченията, посочени в нотариалните актове на „Вилидж Уок“ да попречат на преместването, но това би отнело много време. Трябваше да ги прегледа отново и да попита адвоката си. А ако не успееше да попречи на „Харбър Хаус“ да се преместят, поне можеше да продължи да работи и с двете страни, да се опита да отсъди, да смекчи нещата и да намери приемливо за всички решение.

Гордееше се със способността си да решава дилемите, но започна да изпитва съмнения дали ще се справи с настоящата.

При това ставаше дума за Мики.

Запали двигателя. Както и да погледнеше на нещата, той трябваше да реши въпроса.

* * *

— Излиза, че не можем да направим нищо, така ли?

Ръката му автоматично се придвижи към купчината подредени листа хартия върху махагоновото бюро и съвсем ненужно започна да приглася краищата им, които вече бяха в изряден вид.

— Добре, Майк — рече той. — Благодаря за проверката.

Затвори телефона. Майк Сабатели беше добър адвокат. Щом той казваше, че няма друг начин, значи наистина е така. Освен това адвокатът само потвърди онова, което вече беше известно на Камерън.

Основният проблем се състоеше в това, че Хюстън нямаше строго райониране по закон и всеки можеше да се настани, където пожелае — публичен дом до презвитерианска църква например. Единственото ограничение за това неуправляемо разрастване на града се съдържаше в отделните нотариални актове за повечето жилищни площи. Камерън бе изучил отнасящите се до проекта „Вилидж Уок“. Бедата беше там, че повечето бяха писани половин век, преди да се появят поправителните домове. В тях не беше упоменато настоящото

положение. Същата липса на строго райониране, която му бе позволила да създаде „Вилидж Уок“, сега разрешаваше на „Харбър Хаус“ да се преместят.

Прокле собственото си невежество. Мислил бе, че може да контролира „Вилидж Уок“, без да се притеснява за остарели документи и че ще осъществи замисъла си без някой да му се противопостави.

Смачка листа хартия, с който си играеше и го хвърли в кошчето за боклук. Не го уцели и топчето хартия подскочи леко върху дебелия бежов килим. Стига толкова арогантност.

Махна очилата си и потърка нос, като се зачуди как ще съобщи новината на инвеститорите и съседите. Особено на съседите. Сети се за госпожица Кънингам, но после реши, че ще ѝ се обади по-късно. Взе отново телефонната слушалка и набра номера на най-големия си инвеститор.

— Морт Джейкъбс, моля.

Скоро чу гръмовития му глас.

— Морт? Обажда се Камерън Скот. Слушай, случи се нещо с проекта „Вилидж Уок“. Не знам дали в крайна сметка това ще ни се отрази, но помислих, че все пак трябва да ти кажа...

Десет минути по-късно той затвори телефона. Морт Джейкъбс, който имаше славата на един от най-проницателните и преуспяващи бизнесмени в Хюстън, не беше останал доволен. Съгласи се с Камерън, че случилото се не е фатално, но явно показва, че отговорността за решаването на проблема пада върху Камерън.

Камерън прецени, че все пак е по-добре да разговаря с цял батальон бизнесмени, отколкото с госпожица Кънингам и реши да се обади на останалите инвеститори.

Тъкмо намери първия телефонен номер, когато го потърсиха по вътрешния телефон.

— Камерън, на първа линия — каза Вики. — Госпожица Кънингам.

Той вдигна слушалката, като се чудеше какво толкова бе направил, за да разгневи така съдбата? Дали беше поредната периодична проверка, или вече бе чула новината? Надяваше се да я бе чула, защото предпочиташе да успокоява гнева ѝ, отколкото пръв да ѝ съобщи новината.

— Камерън, преди няколко дни разговарях с господин Мълвейни. — Гласът ѝ преливаше от удоволствие.

— Да, мадам? — Господи! Не знаеше още. Ще се наложи да ѝ каже пръв.

— Изключително очарователен джентълмен — добави тя с весела нотка.

— Да, мадам.

Я виж ти, как е успял да я омая така? Трябва да е по-добър в тези неща, отколкото го мислеше.

— Всъщност, разговорът ни беше много приятен — добави госпожица Кънингам. — Открихме, че и двамата се интересуваме от живопис.

— Това е... чудесно, госпожице Кънингам. Живопис ли?

Той завъртя очи нагоре. Несъмнено бе подценил Ем Си.

— Искам да знаеш обаче, че му казах категорично, че съм твърдо против поправителен дом за момичета в Уест Вилидж.

По тона ѝ пролича, че смята въпроса за уреден.

— Всъщност... госпожице Кънингам... има... ново развитие на нещата. — Защо можеше да говори с всеки професионалист в града като с равен, а пред тази стара дама заекваше като ученик? — Те ще се преместят.

Мъртва тишина на другия край.

— Невъзможно — рече най-сетне тя удивена. — Казах му ясно какво мисля по въпроса.

С мрачно чувство за хумор Камерън си помисли, че вероятно за пръв път тя се среща с неподчинението.

— Опасявам се, че ще стане — каза той. — Мълвейни обеща ли ви, че няма да се местят?

Отново мълчание.

— Като си помисля сега — бавно изрече тя, — той само ми благодари, че съм му отделила време. Сетне започнахме да говорим за живопис. Всъщност не ме излъга...

— Не, сигурен съм, че не е. Той и дъщеря му бяха напълно откровени с нас от самото начало. — Осъзна с облекчение, че е могъл да защити Мики и Ем Си. — Останах изумен от онова, което правят, след като научих повече за тях, но им казах, че според мен няма да бъде в интерес на никого да се преместят във „Вилидж Уок“.

Госпожица Мълвейни обаче ми каза, че ще се преместят въпреки всичко.

— Трябва да намерим някоя законосъобразна причина — възрази старата учителка. — Ограниченията в нотариалните актове...

— Са остарели. Там не се споменава нищо за подобни домове, защото те не са съществували, когато е строен кварталът.

— Не може да бъде!

В гласа ѝ се примесиха недоверие и ужас.

— И аз бих желал да не е така. — Само че не беше толкова убеден. — Току-що говорих с адвоката си. Той ми каза, че нямаме никакви законни основания. Можем, разбира се, да заведем дело, но то ще продължи години. Междувременно Уест Вилидж и проектът „Вилидж Уок“ ще се сдобият с лоша слава, а ние не искаме това. Може да не е толкова лошо — добави той. — „Харбър Хаус“ може да се окаже добър съсед.

На което се надяваше.

— Значи според твоя адвокат нямаме друг избор — прозвуча стъписаният ѝ глас.

— Точно така — с усилие потвърди той. — Нямаме никакъв друг избор.

Последва кратко, изпълнено с незададени въпроси, мълчание. Камерън притаи дъх.

— Е, стореното — сторено — каза най-после тя и той долови в гласа ѝ обичайния прагматичен авторитетен тон. — Ще трябва да се примирим.

— Да, мадам.

Отново последва пауза — този път злокобна.

— Само че ще поговоря с мистър Мълвейни — добави тя, като произнасяше всяка дума така, сякаш хвърляше камък.

Камерън каза „довиждане“ и затвори телефона. Въпреки съмненията, които изпитваше относно Ем Си, той го съжали. Зачуди се дали този човек има представа какво го очаква.

Облегна се на мекия си кожен стол и се загледа в огромната карта на стената със светлорозови и жълти обозначения. Почувствал се бе морално задължен да опита всички известни му начини да държи „Харбър Хаус“ далеч от Уест Вилидж, но не бе успял. И сега не се

изненадваше, че дълбоко в душата си изпитваше радост. „Харбър Хаус“ и Мики заслужаваха да им се даде шанс.

Мики. Вероятно го ненавиждаше. Той щеше да излиза в отпуск и да отсъства няколко седмици. Сигурно нямаше да навреди, ако ѝ се махне известно време от главата. После, когато се върнеше... Кой знае?

Надигна се и започна да търси в бележника си името на поредния инвеститор.

* * *

Ем Си Мълвейни натисна звънеца на вратата на госпожица Кънингам за трети път и както предишния път пооправи дрехите си. Трябваше да преодолее и тази пречка за преместването на „Харбър Хаус“ и беше убеден, че ще го направи.

Жалко, защото до този момент бе на път да я спечели. Не му оставаше нищо друго. В края на краищата, Мики вземаше решенията. Сигурен беше, че ще оправи нещата, но с госпожица Кънингам щеше да му е по-трудно. Ще го преглътне.

И това ще преживее. Изправи гръб. Няма да позволи да се говори, че Мелкиър Кедмън Мълвейни не е постигнал заветната цел, макар и с малко ласкателства към най-респектиращата жена, която бе срещал през живота си.

Чу бързите ѝ отривисти стъпки, стисна здраво папката, която държеше в ръката си, и преглътна.

Тя отвори вратата. Мислеше, че е подготвен, но когато безцветните ѝ очи го пронизаха като лазерен лъч, сърцето му спря да бие от страх.

— Господин Мълвейни.

Никога през живота си не бе чувал да произнасят името му по този начин. Тя не отстъпи назад, нито го покани да влезе.

Ем Си събра цялата си смелост, остроумие, чар и убедителност. Макар че срещу преместването им имаше възражения, за „Харбър Хаус“ и за Мики беше от жизненоважно значение кварталът да ги приеме. И именно в това се състоеше задачата му.

Ем Си се изкашля учтиво.

— Госпожице Кънингам, имам новина за вас.

— Не е трябвало да си правите труда, господин Мълвейни. Вече я чух. — Зелените ѝ очи не потрепваха. — Но ще се възползвам от възможността да ви кажа, че направихте голяма грешка, като пренебрегнахте изричните ми настоявания по въпроса. — Тя скръсти ръце. — Особено след като имах чувството, че се разбираме толкова добре.

— Съзнавам това, госпожице Кънингам, и не мога да ви кажа колко много съжалявам. — Той разпери ръце в знак на извинение. — Що се отнася до мен, ние наистина се разбирахме добре и бих желал още да е така.

— Боя се, че това е невъзможно, като се имат предвид обстоятелствата. — Тя се наклони да затвори вратата.

— Госпожице Кънингам?

Тя се спря, като че ли малко по-бързо от необходимото, сякаш всъщност не искаше да затваря. Сърцето на Ем Си трепна.

— Държа да знаете, че проучихме всички други възможности, преди да вземем това решение — рече той. — Казах ви вече, че искаме на всяка цена да осигурим най-доброто на момичетата. Не се намери друго подходящо място. Трябва да се преместим в къщата на Брок заради момичетата. — Наблюдаваше я внимателно, но не съзря отстъпчивост в неумолимите очи. — Сега остава да изпълним задължението си към вас, като бъдем възможно най-добрите съседи. Ние сме... — той потърси думата, която щеше да ѝ окаже най-силно въздействие — ... организирани и дисциплинирани. Попитайте Камерън Скот. Той ни посети няколко пъти и онова, което видя, му хареса.

— Спомена нещо такова — благоволи да потвърди тя.

Добре, помисли си Ем Си. Камерън е казал добри думи за нас, въпреки че се опита да осуети плана ни.

— Бих желал и вие да ни посетите, за да видите как работим и какво правим за нашите момичета.

— Не съм сигурна, че ще го направя.

Изречението ѝ още беше непроницаемо като на покерджия. Но ръката с изпъкналите вени се отпусна на вратата и леко я открехна.

— Госпожице Кънингам — продължи той, като се постара да употреби всичките си натрупани през годините умения да убеждава, —

казахте ми, че винаги изслушвате гледището на другите. Знам, че нашето решение да осъществим намерението си без ваше съгласие ви е изумило, но ви моля да ни простите, защото то е продиктувано от потребностите ни, и да прецените справедливо. — Той сложи ръка на сърцето си. — Мисля, че ви познавам добре и съм сигурен, че ще го направите.

Най-сетне видя как чертите ѝ съвсем леко се отпуснаха.

— Ще си помисля — рече тя.

Ем Си въздъхна с облекчение. Най-трудното мина. Нямахше да е лесно и занапред, но поне преодоля най-критичния момент. Господи, колко ме бива, помисли си скромно той.

— Лично ще ви покажа къщата, когато свършим ремонта. — Още държеше ръката на сърцето си. — Донесъл съм да ви покажа нещо — посочи той към папката. — Спомняте ли си младата дама, за която ви разказах — едно от нашите момичета — с артистичните наклонности? Позволете да ви покажа рисунките ѝ. Учителите смятат, че има голям талант, но вие, естествено, разбирате повече от тях...

* * *

Пени Роудс набуха възглавниците върху един от диваните в дневната, тапициран с дамаска на цветя, с който особено много се гордееше.

— Добре, Камерън — чу гласа на Кийт, който говореше по телефона в кабинета си. — Благодаря, че се обади.

Късно беше за телефонно обаждане — почти девет и половина — и тонът му ѝ подсказа, че нещо не е наред.

— Какво каза Камерън?

Кийт се обърна и тя се убеди, че е имала право.

— Каза, че не може да убеди хората от дома за момичета да се преместят другаде — отговори той решително, като я гледаше в очите.

Пени не каза нищо. Стоеше с възглавницата в ръце, вторачила поглед в него.

— Подписали са договора за наема тази седмица и ще се преместят веднага, щом ремонтират къщата. Пени?

— Чух.

Тя автоматично сложи възглавницата на дивана и я оправи.

— Камерън не трябваше да допуска това.

Кийт сви рамене.

— Не могъл да направи нищо. Нотариалните актове на Уест Вилидж са стари и според закона домът може да се настани, където поиска.

— Какво ще правим сега?

Обзелата я паника я накара да повиши тон и я задуши.

— Нищо.

Кийт едва се владееше да не избухне.

— Ще трябва да се примирим. В края на краищата не е настъпил краят на света.

Той отиде до вратата и взе куфарчето си.

— Виж какво, трябва да се върна в канцеларията си, за да взема някои папки, които ще са ми необходими довечера. Няма да се бавя.

— Добре.

Пени автоматично подаде буза за целувка. Стоя дълго време, загледана в мрака, след като Кийт излезе. Не виждаше нищо.

ШЕСТА ГЛАВА

— Остави ги в кабинета ми, ако обичаш, Лесли — каза Мики.

— Добре, Мики.

С папки в ръцете, Лесли тръгна към стаята в задната част на къщата на Брок, която скоро щеше да се превърне в кабинет на Мики.

Мики намери свободно стъпало, сложи папките върху него и спря да си поеме дъх. В деня на преместването цареше истински хаос. Носачите бяха дошли сутринта и пренесоха по-тежките мебели. Тази вечер, след шестседмично делово организиране от страна на Ем Си, след усиления труд и изтощителното лудешко пренасяне на всичко едно по едно — от тестери до възглавнички — момичетата щяха да спят под нов покрив. Сега вече — десет дни преди Коледа — „Харбър Хаус“ щеше официално да започне живота си на „Шепърд Драйв“.

Мики избърса потта от челото си, отметна коса и се погледна. Не знаеше кое е по-мръсно — избелелите й дънки, скъсаната фланелка или лицето й.

Но не даваше пет пари. Отправи мълчалива благодарствена молитва за просторната уютна къща, която излъчваше благотворната атмосфера на голямото щастливо семейство, живяло тук. Къщата беше идеална за нея и за момичетата. За пръв път се почувства съвсем близо до мечтата си.

Вдъхна миризмата на прясна боя, която проникваше във всяко кътче на къщата — ухаеше по-хубаво от парфюм. Не промениха нищо, дори разпределението на стаите — споразумението им с Брок не им позволяваше — но и без това не можеха да си го позволят. А и не беше необходимо — къщата беше напълно подходяща и в този си вид.

Само че имаше много работа по укрепването на основите и ремонта — боядисаха всичко и смениха тапетите — и през изминалите шест седмици Ем Си бе направил чудеса с къщата. С помощта на Мики, момичетата, щатния персонал и допълнителните помощници, които той успя да намери срещу символично заплащане или безплатно, Ем Си превърна старомодната разпадаща се постройка в нещо

великолепно. Сега стените грееха в свежи цветове, подновените подове блестяха, а просторните стаи с високи тавани направо ги подканваха да превърнат сградата отново в дом. Сега вече тя беше тяхна — нейна и на момичетата.

Мики застана на вратата и започна да съзерцава владението си. Просторно. Тук можеха да приютят осем момичета — два пъти повече. Е, не можеше да прибере всички, но сега поне щеше да мисли за по-малко изоставени деца. А когато Ем Си завършеше тавана, щеше да настани още четири.

Не бяха готови с всичко, разбира се. И вероятно нямаше да свършат скоро. От втория етаж се разнасяха удари с чук — Ем Си още оправяше по нещо тук-там. Но поне успяха да се нанесат. Бяха у дома. Едуард Брок бе дошъл вчера да види с очите си какво са направили с къщата му. Каза с навлажнени очи, че е доволен. За Мики думите му прозвучаха като благословия. Надяваше се и се молеше и останалите хора в квартала да изпитат същите чувства.

Проследи с поглед изящните извивки на стълбите във входното антре. Те сякаш докоснаха една тънка романтична струна в душата ѝ, за чието съществуване не бе подозирала. Представи си коледната елха до тях. Трябва да побързат да я купят. Ще вземе елха тази седмица. Дано да намерят кутията с украшенията навреме. Коледната елха беше задължителна в „Харбър Хаус“. Понякога тя беше единственото светло нещо в сивотата, която ги обграждаше.

Ем Си мина край нея и тръгна към стълбището с дълга дъска на рамо. Джоуни го следваше по петите, а след нея вървеше Лесли. Той свали дъската от рамото си, извади кърпа и избърса лицето си.

— Остават перваза на дюшемето и корниза, и стаята на Лесли и Бренди ще бъде готова за боядисване — каза той. — По всяка вероятност утре. Тази вечер обаче се налага да спят с Джоуни и Лайза.

— Няма проблеми. Имат завивки и дюшеците им са вече горе. Утре е събота и ще започнем да боядисваме рано. Вече избрах цвета.

Мики си помисли, че няма да е лошо и момичетата да помогнат. Така ще се почувстват пълноценни и като у дома си. Пък и се нуждаеха от помощта им.

— Купи ли онази, синята, за нашата стая? — обади се Джоуни.

— Същата — отговори Мики, — която избрахте с Лайза.

Размениха си весели погледи с Ем Си. Джоуни бе избрала особен син цвят като на метличина. Отначало Лайза искаше жълто, но Джоуни успя да я убеди да вземат синьото. Мики успокои съвестта си, като позволи на Лайза да избере пердетата и одеяла на светложълти, сини и зелени карета.

Ем Си щракна с пръсти.

— Забравих нещо. Джоуни, помагай — усмихна ѝ се той. — Моля те, донеси кутията с пирони от предната седалка на колата.

Джоуни, готова на всичко за идола си, се въртна и хукна по коридора.

— Радваш ли се, че си тук? — Мики погали нежно Лайза по косата.

— Да, Мики.

Сладката усмивка на Лайза можеше да разтопи дори ледено сърце. Джоуни винаги стоеше здраво стъпила на краката си. Светът поглъщаше хлапета като Лайза. Ако само някой я обичаше, така както тя се нуждаеше...

— Харесват ли ти пердетата и одеялата? — попита Мики.

— Мисля, че са прекрасни — каза тихо Лайза.

— Добре. Ще ми направиш ли една услуга? Моля те, започни да разопаковаш кутиите с кухненските неща. — Мики я погали за последен път. — Все някога ще трябва отново да започнем да готвим.

Когато Лайза изчезна в кухнята, се появи Бренди с наведена както обикновено глава.

— Бренди.

Мики продължаваше да се безпокои най-много за нея. Момичето беше постигнало известен напредък що се отнася до обноските, дрехите и държанието си, но Мики и Кони Алън знаеха, че непробиваемата стена около нея още не е рухнала. Понякога на Мики ѝ се струваше, че Бренди е като огледало, в което вижда себе си на нейните години. Трябваше да проникнат през стената. Налагаше се.

— Да?

Бренди вдигна глава, но не погледна Мики в очите.

— Много ми харесват цветовете, които си избрала за стаята си.

Бренди имаше вкус и се бе спряла на един нежен светъл нюанс между праскова и керемидата; сетне бе успяла да намери пердетата и одеяла в подходящ тон от местния магазин. Лесли, погълната от

сложните чувства на влюбения човек, остана много доволна, че Бренди се е погрижила за тези неща.

— Благодаря.

Бренди отново наведе глава и отмина, но на Мики ѝ се стори, че долови нотка на истинска благодарност в гласа ѝ. Леко смаяна, тя установи, че Бренди действително изглежда по-различна. Гримът ѝ не беше така крещящ и стоеше по-добре на цвета на лицето ѝ, като позволяваше на естествената ѝ хубост да изпъкне. Фланелката ѝ беше зелена и подчертаваше очите ѝ с цвят на лешник. Може и да беше случайно, но джинсите ѝ определено не бяха толкова впити като онези, с които дойде в „Харбър Хаус“. Освен това бе казала на Ем Си, че ще участва в конкурса по рисуване. Може би наистина се променяше.

Ем Си погледна Мики с всезнаещия си поглед.

— Съжаляваш ли?

— Не. — Никога не бе искала нищо по-силно в живота си. —
Никак.

— Добре — кимна доволен той.

— А съседите? Запозна ли се вече с някои от тях?

— Да. Запознах се с онези точно зад нас и семейството до тях. Отначало бяха малко враждебно настроени, но мисля, че вече се поуспокоиха. Надявам се госпожица Кънингам да намине. Тя хареса рисунките на Бренди.

— Това е добър знак.

— Ще заведе Бренди у тях.

Благодаря ти, Господи, за Ем Си, пошепна си Мики. Хрумна ѝ, при това не за пръв път, че освен на Бога, трябва да благодари и на самия Ем Си. Мисълта ѝ отлетя. Ще го направи някой ден.

Ем Си пъкна носната си кърпа в джоба на панталона.

— Щом свършим с ремонта, ще направя още няколко посещения. Ако мога да опозная семействата едно по едно... — Той ѝ намигна. — Разделяй и владей, както е казал някой.

Изглеждаше доволен от себе си.

— Ще организираме тържество през февруари — каза Мики, — и ще ги поканим. Може би дотогава ще са разбрали, че не сме отровни. Някои от жителите на Уест Вилидж вероятно познават членовете на нашия консултативен съвет. Това също ще помогне.

— Не се притеснявай, мила. — Ем Си вдигна отново дъската на рамо. Силата на този дребен жилав човек винаги я смайваше. — Ще направя така, че ще се отбиват при нас от ранни зори.

Той тръгна към стълбището, като си подсвиркваше.

Мики не се съмняваше, че ще го направи. Чувстваше се добре, че се преместиха, но удовлетворението щеше да е пълно, ако съседите ги приемеха.

Особено един от тях.

Мики събра няколко полупразни кутии от боя пред входната врата и ги нареди до стената. Откакто бе казала на Камерън Скот, че ще се преместят въпреки възраженията му, тя не го беше нито виждала, нито чувала цели шест седмици. Искаше ѝ се да го мрази.

От друга страна... Той всъщност нямаше причина да поддържа връзка с нея. Не я бе излъгал. Беше пряк и откровен от самото начало и открито бе изразил възраженията си. В края на краищата, с преместването си тя се бе противопоставила открито на ясно изразените му желания. И все пак не го мразеше. Вътре в себе си съзнаваше, че проблемът си бе лично неин — аха-аха да свали гарда. Когато я бе докоснал, тя усети как губи трудно постигнатото си самообладание...

Момичетата непрекъснато питаха за него. Това ѝ причиняваше болка. Те се нуждаеха преди всичко от редовен живот, трайност, постоянни прояви на внимание и обич.

Стига толкова за Камерън Скот — избий си го от главата. Опита се да отхвърли спотайващата се надежда. Когато не го виждаше, тя се бе опитала изобщо да не мисли за него и бе успяла — с малки изключения. Като сега.

За да се разсее, тя започна да оглежда изящните извивки на стълбището. Радваше им се всеки път, когато ги погледнеше.

— Как вървят нещата? — чу зад гърба си бодър безгрижен глас.

Мики подскочи. Не можа да се сдържи. Без да се обръща, знаеше чий е гласът.

Опита се да укроти лудешки тупкащото си сърце и да се успокои, но не можа да превъзмогне радостното си вълнение.

За малко не го попита къде е бил, но веднага осъзна колко смешно би прозвучал въпросът ѝ. Камерън Скот не ѝ дължеше нищо — ни най-малко обяснение.

Обърна се, като се надяваше, че лицето ѝ няма да я издаде.

— Здравей.

Опита се да го изрече така, сякаш не се бяха виждали от вчера, но когато срещна погледа му, не можа да направи нищо друго, освен да остане като закована на място.

— Не бях в града — обясни той. — Рекох да намина и да видя как върви преместването.

Мики се съвзе с голямо усилие.

— Чудесно — рече тя. — Влез.

Изглеждаше отпочинал. Може наистина да го е нямало.

Престани, заповяда си тя. Не биваше да го оправдава. Това не би трябвало да има значение за нея.

Той влезе и се огледа, като че ли действително му беше интересно. Тя го погледна крадешком. Носеше джинси, които прилепваха по дългите му мускулести крака като втора кожа, а изтърганото джинсово яке подчертаваше синкавосивите му очи. Мики още повече усети колко е мръсна.

Камерън пхна ръце в джобовете си, изви тяло назад и започна да разглежда къщата с любопитство.

— Наистина сте сторили чудеса тук.

Тя долови отчетливо изненадата в гласа му.

Изведнъж нещо в тона му я подразни. Какво прави тук? Цели шест седмици не се появи, а сега идва и небрежно подхвърля комплименти.

— Няма никакви чудеса — сръза го тя. — Само усилен труд.

Той я стрелна с поглед и тя се изчерви.

— Разбира се — съгласи се той. — Но какво толкова казах, за Бога, че се ядоса?

— Нищо — измънка тя и усети как по лицето ѝ избиват червени петна.

— Не е вярно. — Той не повиши тон, но тя долови промяната в него. Неизвестно защо, той я накара да потрепери, макар че усещането не беше неприятно. — Каж ми и ще се извиня. — Той замълча, сякаш премисляше, а сетне се ухили. — Освен ако, разбира се, не ти дължа някакво обяснение.

Думите му предизвикаха неволна усмивка.

— Нищо не ми дължиш — предположих, че си загубил интерес към нас — подхвана непохватно тя. — Липсваше на момичетата... — Тя се запъна и млъкна.

Идваше ѝ да изкрещи от безизходност. Съвсем се изложи.

— И на мен ми липсваха. Кое те кара да мислиш, че съм загубил интерес?

Изглеждаше искрено изненадан.

— А какво друго да мисля? Последният път, когато те видях, ти каза, че не одобряваш преместването ни в Уест Вилидж, но въпреки това ние се преместихме. И шест седмици не се появи.

— Но нали ти казах, че ме нямаше тук? А сега, след като сме съседни, ще се интересувам повече от всякога — усмихна се леко той. — Хайде да започнем отначало. — Той протегна ръка. — Добър ден, госпожице Мълвейни — поздрави я той пресилено официално. — Какво прави през изминалите шест седмици?

Тя усети мимолетен прилив на безпокойство, че не може да му се сърди, но той отмина бързо. Не се сдържа и се разсмя.

Камерън протегна ръка и тя не можа да устои и му подаде своята. Той я задържа, а в очите му още грееше заразителен смях. Тя си спомни за последния път, когато бяха заедно. Докосването му я накара да забрави да дръпне ръка и много пъти сънува този миг. Никой мъж не я беше докосвал така.

Докато се смееха, съзря желание в очите му.

— Искаш ли да те разведа из къщата? — попита бързо тя и дръпна ръката си.

— Разбира се. Нали затова дойдох.

Наистина ли дойде затова, Камерън Скот?

— Хайде тогава да видиш колко хубава сме я направили.

— Камерън! — проехтя темпераментният глас на Джоуни от коридора. — Ти се върна! Къде беше?

Тя заподскача към него с весела усмивка.

— Извън града. — Той я хвана за раменете и я разтърси игриво. Поне обяснението му беше същото. — Как си? — попита той.

— Чудесно. Преместихме се без теб. — В гласа ѝ прозвуча лек укор.

— Знам — ухили се той. — Много работа има по едно преместване. Защо мислиш, че изчезнах — да не съм глупав? Здравей,

Лайза.

— Здравей, Камерън.

Тя не подскачаше като Джоуни, но по усмивката ѝ Мики разбра, че също се радва да го види. Не знаеше дали да се радва заради момичетата, че се е върнал, или да го ненавижда заедно с е намесил в живота им и съживил надеждите им. Но какви ти надежди? Напомни си, че самата тя няма такива — нито измамни, нито други.

Тази обиколка из къщата беше по-различна от първата. Сега имаше чувството, че го развежда из собствения си дом. Той задаваше от време на време по някой въпрос, но всички бяха проникателни и точни. Усещаше, че я гледа и беше сигурна, че я слуша внимателно.

Щом свършиха с първия етаж, те се качиха по широкото виещо се стълбище. Мики вървеше най-отпред. Без да се замисля, тя прокара ръка по перилата, доволна от гладките им извивки.

— Красиво е, нали? — попита той.

Тя се обърна и видя, че я наблюдава.

— Да — отговори тя и смутено пусна ръка.

Тръгнаха по посока на ударите с чук към стаята на Лесли и Брендли, където Ем Си и работниците поставяха последните первази на дюшемето. Ем Си се изправи.

— Здравей, Камерън — поздрави го сърдечно той. — Доста време те нямаше. Как мина пътуването?

Мики погледна стъписана Камерън. Значи наистина го е нямало. Ем Си знаеше всичко.

— Откъде знаеш? — ръкува се той с Ем Си.

— Обадох се в кабинета ти, за да те поканя да видиш докъде сме стигнали — обясни Ем Си, — и секретарката ти каза, че си заминал на почивка.

Мики почервеня до корените на косата, когато Камерън я погледна с насмешка, сякаш искаше да ѝ каже: „Нали ти казах?“

— Бях при приятели в Далас — каза той. — После отидохме в Сан Франциско. Не ги бях виждал отдавна. Прекарахме чудесно.

Имало ли е жена с него? Какво я интересуваше? Това не беше нейна работа.

— Радвам се — насили се да каже любезно тя.

— Между другото, Мики — прекъсна я Ем Си, — днес е вече шестнайсети. Продават елхи няколко пресечки по-нататък. Ще купя

утре.

— Аз ще купя — каза Мики. — Винаги съм я избирала сама.

— Знам, че е така. — В гласа на Ем Си прозвуча неподправена болка. Той сложи ръка на рамото ѝ.

Тя не се дръпна, но се скова въпреки усилията си. Ем Си бързо махна ръката си.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Не, ти си имаш достатъчно работа, а на мен наистина ми доставя удоволствие да избирам елхата. Благодаря, все пак — добави тя, тъй като отчаяно искаше да прогони болката в очите му. — Между другото, да знаеш къде е кутията с украшенията?

— Нямам представа. Но ще я потърся.

Както обикновено той се постара да забрави случилото се, но тя видя какви усилия му коства това. Знаеше също, че Камерън Скот чу целия им разговор.

С усещането за нещо вече преживяно, Мики го изпрати до външната врата, за да му каже довиждане. Само дето къщата беше друга, вратата — два пъти по-голяма и бе минало доста време. А Камерън? Той продължаваше да бъде загадка за нея. Разумът ѝ нашепваше, че интересът му е чисто професионален. Инстинктът — че е личен. Знаеше, че я желае — виждаше го в очите му. Е, много мъже я бяха пожелавали, но винаги стигаха до задънена улица. Отдавна го бе разбрала.

Декемврийската нощ беше ясна и хладна, но не и мразовита. От прозорец на горния етаж се разнасяше гласът на Нат Кинг Кол: „... от сега нататък ще забравим неприятностите си...“ В нощ като тази, когато къщата беше почти готова, и с мъжа, който стоеше до нея, Мики почти вярваше на тези думи.

— Тук ли ще останете тази вечер? — попита Камерън.

— Да. Ем Си ще свърши утре със стаята, а ние всички ще започнем да боядисваме рано сутринта.

— А кога ще дойдат новите момичета?

— Ем Си каза, че ще свърши със спалните на втория етаж в средата на януари. Тогава ще вземем още четири момичета. Таванът ще бъде готов след около шест месеца, защото ще трябва да работи през свободното си време.

— Много ти помага, а?

— Не знам какво бих правила без него — каза само тя.

— Дватама изглеждате много близки. Защо му викаш Ем Си? Въпросът беше внезапен и пряк. Тя го изгледа остро.

— Аз... Така се получи.

Накъсваше думите. Нямаше намерение да обсъжда Ем Си с никого. Не го бе правила досега, дори със самия него и нямаше да започне точно сега. Особено с Камерън Скот.

— А сега, ако ме извиниш, по-добре да ти пожелаая „лека нощ“. Трябва да им кажа къде да сложат нещата в кухнята.

Той протегна ръка.

— Могат да почакаат още няколко минути. Навън е толкова приятно. — Гласът му я зовеше неудържимо. — Ела и погледай звездите.

Мики се поколеба, опита се да си наложи да се върне в къщата, но вече бе изпуснала момента. Отстъпи, излезе с него навън и погледна нагоре.

Звездите бяха като милион мънички диаманти, пръснати от небесна ръка по черния небосвод.

— Не се виждат често толкова ясно в града — каза Камерън. — Прилича на нощното небе над плажовете през лятото.

Той се облегна на вратата, загледан в небето. Профилът му смътно се очертаваше в мрака — стисната квадратна челюст, правилен нос с леко вдлъбване, вероятно от счупване. Профилът му не беше съвършен, но излъчваше силна воля, характер и неотстъпчивост.

— Понякога ходехме в Галвстон, когато бях малка — каза Мики. — Спомням си звездите там.

Погледна към небето. Онези пътувания бяха един от малкото й щастливи детски спомени и тя ги съхраняваше в паметта си като диаманти. Забрави за миг за присъствието на Камерън и потъна в спомените си. Слънце, жегга, пясък, вода — солена и пречистваща, измиваща вината, болката и гнева — и тя отново се превръщаше в щастливо, безгрижно момиченце.

— Родителите ми имат къща на полуостров Боливар, точно срещу остров Галвстон — рече той. — Ще те заведа там. Само за един ден — побърза да добави той, като видя изражението й. — Ще отидем първо до Галвстон, ще пазаруваме на „Странд“, а после — на полуострова, където е тихо и спокойно. На плажа няма много хора,

когато не е сезонът, и можем да намерим много раковини. Как ти се струва?

— Звучи... забавно.

Искаше да отиде. О, колко много искаше да отиде с него.

— Добре — каза той, сякаш въпросът беше уреден. — Ще го заплануваме след Коледа. А дотогава, какво ще кажеш да вечеряме заедно следващата седмица?

— Аз... — Отново я свари неподготвена. — Не, нали виждаш колко съм заета.

— Хайде — придума я той. — Знам едно местенце недалече оттук, където правят най-хубавите хамбургери в града. Изобщо няма да споменавам „Харбър Хаус“ или проекта „Вилидж Уок“.

По дяволите притегателната сила на този човек.

— Ще видим.

— Приемам го определено като „може би“.

Той се приближи една крачка по-близо до нея.

Мики не можеше да помръдне от мястото си. Чувстваше се откъсната от нормалното си състояние, потънала в свят, в който делничните правила не важат. Почти като на плажа като малка...

— Лицето ти е изцапано.

Гласът му беше неясен, разсеян. Протегна ръка толкова небрежно и непринудено, че и през ум не ѝ мина да се дръпне, и изтри мръсотията от бузата ѝ. Палецът му беше топъл.

После пак така небрежно и непринудено сложи ръка под брадичката ѝ, вдигна лицето ѝ и я целуна толкова леко и бързо, че тя почти помисли, че си го е въобразила.

Усети как у нея се надига горещо и приятно желание и прелива във вените ѝ. Зави ѝ се свят от настойчивостта на порива. Веднага след това дойде чувството за вина. Хайде, миличка, чу глас от безрадостното си детство. Дай целувчица на скъпия си стар татко.

Реагира с единствената отбрана, която знаеше — чувството.

— Това не ме интересува, Камерън — каза тя с леден глас.

Дори в мрака видя как гневът блесна в очите му като възпламенен барут. Изчезна също така бързо, но погледът му стана строг и суров.

— Не си ли въобразяваш твърде много? — хапливо попита той.
— Една целувка не означава предложение за женитба, нито дори

каквото и да е предложение. Последният път, когато проверих в речника, пишеше, че е израз на привързаност между двама души, които се харесват. Съжалявам, че я прие за нещо по-различно.

Мики изведнъж дойде на себе си.

— Моля... за извинение — заекна тя.

Как да му обясни, че сама не разбира реакцията си? По-точно — че онова, което той я караше да чувства, я плашеше.

Той въздъхна бавно и продължително.

— Мики. — Протегна ръце и стисна нейните. — Не знам какво те притеснява, но няма причина да се съмняваш в мен. Знам, че между нас има професионални различия, но твоето присъствие ми е приятно и мисля, че макар да се съпротивляваш понякога, и ти се радваш на моето. Така ли е?

Мики мълчеше окаяно. Не можеше да каже „не“, защото щеше да излъже. Но не можеше да намери сили да признае истината. Накрая кимна леко.

Той преплете пръсти с нейните.

— Виж какво — продължи той. — Никакви ангажименти, никакви обещания. Искам само да ти е приятно. Ще ти се обадя следващата седмица.

Той изчезна, преди да му откаже. Видя само как сянката му се отдалечи от нея и тръгна към колата.

Мики не се прибра веднага. Чувстваше се изобличена, уязвима. Необходимо ѝ беше време да събере мислите си.

Не знаеше как да постъпи с Камерън Скот. Помисли, че въпросът ще се реши от само себе си, когато бе преместила „Харбър Хаус“ в Уест Вилидж против волята му. Но сега той се бе върнал с нови обещания.

Изкушаваше се дали да не постъпи както ѝ бе казал — поне веднъж в живота си да остави нещата да се развиват сами, без обвързаност, угризения, страх и отговорност. Но не можеше да го направи. Знаеше колко би я съсипала една безперспективна връзка.

Освен това вярваше повече от всичко на света, че Камерън Скот не се интересуваше от друг вид връзка с нея.

СЕДМА ГЛАВА

Пени Роудс работеше в съботния следобед преди Коледа.

Взе един изкуствен стрък ирис от масичката до себе си, клъцна малко от дръжката и го сложи в украсата, която правеше.

Оправи едно-две листчета, дръпна се настрана и критично огледа произведението си. Беше свършено. Госпожа Линч щеше да го хареса.

Украсата от изкуствени цветя беше една от допълнителните поръчки, които Пени изпълняваше за клиентите си. Оказа се добър бизнес, но ѝ доставяше и удоволствие, а и беше най-добрата терапия, която познаваше. Дори и след невъобразимо тежък ден, щом седнеше да изработва цветята, отчаянието ѝ постепенно се стопяваше и животът възобновяваше нормалния си ритъм. Чувстваше се двойно пощастлива, когато цветната украса отиваше на мястото си като последен щрих на създадената от нея подредба.

Отстъпи още няколко крачки назад и огледа критично живописното съчетание. Остана доволна. Сетне сложи останалите цветчета и зелени листа в отделни торбички с етикети и ги занесе в работната си стая — всъщност третата спалня в къщата. Втората служеше за гостна, но засега само родителите на Кийт я бяха използвали. Малко вероятно беше нейните да дойдат.

Погледна коледната елха, докато минаваше покрай дневната. Всяко украшение беше окачено на мястото си върху свършено симетричните изкуствени клонки. Ежегодното коледно тържество у тях онази вечер бе минало добре и щеше да ѝ доведе още клиенти. Още няколко дни и коледната бъркотия ще свърши.

Върна се в кухнята и взе ножиците, за да ги прибере. Тъкмо протягаше ръка към чекмеджето, когато изведнъж ѝ хрумна да направи украса от истински, живи цветя — този път за себе си. Повечето от цветята в двора бяха клюмнали от първото застудяване, но в оранжерията сигурно имаше достатъчно, за да подреди великолепен букет за масата в дневната.

Тръгна по тунелчето към остъкленото помещение, долепено до къщата. Кийт също обичаше градинарството и двамата често идваха тук след работа или през почивните дни и подрязваха, поливаха и наторяваха растенията или само се наслаждаваха на буйната зеленина.

Утрото беше студено, но сега декемврийската слънчева светлина проникваше през стъклата и вътре беше доста топло. Пени отвори външната врата, за да пусне чист въздух на растенията. Стъпи на плата от червено дърво, вдъхна свежия въздух и критично огледа задния двор — прилежно подкастрените храсти покрай оградата, тревната площ в средата и малкия фонтан, бликащ водни струи в ъгъла.

Дори проицателното ѝ око не откри несъвършенства. Тя остави вратата отворена и се върна в оранжерията, за да потърси цветя.

Откъсна три орхидеи, когато чу леко изскърцване. Погледна нагоре, но не видя нищо. Реши, че така ѝ се е сторило.

Тъкмо когато отрязваше богородичен косъм, чу същия звук, точно пред вратата на оранжерията. Секунда по-късно топчица от черно-бяла козина се промъкна край вратата, влезе в помещението и се спря на няколко крачки от нея, като я загледа с кръглите си сини очи. Съвсем мъничко котенце, едва пораснало, за да се отдели от майка си.

Пени обаче не обичаше котки и други животни. Започна да го пъди.

Но в следващия миг допусна грешката да се вгледа в него. Козината му беше мека като коприна, на крачетата сякаш имаше четири бели чорапчета, а на кадифеното му носле — черна точица на самия връх. Пени протегна ръка към котенцето и то започна звучно да мърка.

— Върви си у дома — каза тя неуверено.

Мъркането му се усили. Тя махна с ръка да го пропъди, но то не мръдна, а кръглите му сини очета се стрелкаха по посока на движението на ръката ѝ. Щом спря да маха, то се приближи още по-близо.

— Добре — каза му Пени. — Спечели. Стой тук, щом искаш, но аз си отивам.

Котенцето тръгна след нея.

— Не може да влезеш вътре — каза му строго тя. — Стига толкова. Върви си.

Котенцето седна на прага и я загледа с очакване. Пени се зачуди какво да направи, когато вратата се отвори и се появи Кийт.

— На кого говориш? — Той погледна надолу и видя котенцето. — О, здравей — засмя се той.

Усмивка на слабоумен, помисли си Пени с раздразнение. Той се наведе и погали с пръст нослето и главата му. То изви гръб и замърка като мъничка моторница.

— Не го насърчавай, Кийт, защото никога няма да си тръгне.

Но се наведе да го погледне.

Преди Кийт да ѝ отговори, шумът откъм алеята за колите ги накара да вдигнат очи. Едно момиче с джинси и фланелка, и с коса, вързана на опашка, вървеше към тях. Носеше се с ленивата отпусната походка, характерна за момичетата в пубертета, но Пени видя, че е хубаво.

Щом се приближи, Пени я огледа по-внимателно. Класическо телосложение и бледа, почти прозрачна кожа. Но онова, което я порази, бяха очите на момичето — също като на котенцето, само че тъмнокафяви; широко отворени, нащрек, уязвими. Познат израз, който предизвика неприятни спомени в Пени. Дали не е...? Въпросът, който вечно си задаваше. Разбира се, че не. Няма начин. Но погледът в очите на момичето ѝ беше познат — болка и очакване, че отново ще я наранят. Пени добре познаваше това състояние, защото и тя бе изпитвала същото.

Не беше необходимо да ѝ казват — момичето беше от изправителния дом.

Стомахът ѝ се сви. Погледна Кийт, който бе вперил очи в момичето.

— Ето те — посочи то към котенцето, което се търкаше в краката на Кийт. — Съжалявам — продължи момичето нежно и внимателно. — Мислех, че е твърде малко, за да ходи толкова надалече. Направи ли някоя беля?

Пени стоеше вцепенена и безмълвна.

— Не, напротив — чудесно е — рече Кийт и погледна с любопитство момичето, което коленичи и протегна ръка към котенцето.

То махна към нея с тънката си лапичка, не я уцели и падна по гръб, като оголи стегнатото си закръглено коремче. Момичето се засмя

нежно, а Кийт ѝ се усмихна.

— Радвам се, че нищо лошо не му се е случило — каза момичето. — Отне ми доста време, докато спечеля правото да го задържа. Сигурна съм, че няма да се изложи.

Тя взе котенцето и го доближи до лицето си, като нежно потърка буза в меката му козина. То се сгуши в шепите ѝ. Пени не можеше да откъсне поглед от двете.

Изведнъж кафявите очи на момичето се разшириха и руменина заля нежната ѝ кожа на скулите.

— Съжалявам — отново се извини тя. — Не исках да ви безпокоя. Аз съм Лайза Париджи. Съвсем скоро се преместихме в голямата къща на съседната улица.

— Знаем — успя да каже Пени с разтреперан и студен глас.

Кийт я стрелна с поглед.

— Искаш да кажеш... — Не беше сигурен как да се изрази.

— „Харбър Хаус“ — помогна му Лайза. — Тук сме от седмица. Новата къща е прекрасна. Имаме много повече място от преди.

Гласът ѝ беше леко приглушен и изричаше думите на тласъци, сякаш беше нервна.

Определено обаче нейното присъствие изнервяше Пени. Искаше момичето да си отиде.

Лайза погледна към подредения двор.

— Колко е хубаво тук — рече тя. — Сигурно полагате доста усилия, за да го поддържате. Ем Си трябва да го види непременно — страшно ще му хареса.

— Кой е Ем Си? — попита Кийт.

— Консултант. Е, и нещо като човек за всичко. Всъщност е баща на Мики. — Тя сбърчи вежди. — Но и това не ви говори нищо, защото не знаете коя е Мики.

— Не, но се обзалагам, че ще ни кажеш — усмихна се Кийт.

Пени го погледна изкосо. Искаше да му каже да не я насърчава, защото никога нямаше да си тръгне. Но този път не можеше да изрече думите на глас.

— Мики е директорката — обясни Лайза. — Каза, че мога да задържа Хафпайнт, ако Руни я хареса, но ще трябва да се грижа за нея. Аз нямам нищо против — добави тя. — Не е като да работиш.

— Чакай малко — засмя се Кийт. — Карай едно по едно. Първо Хафпайнт.

Лайза се усмихна на дребното животинче, заспало на гърдите ѝ.

— Тя се казва така.

В усмивката на Лайза имаше ужасяваща тъга, която разкъса сърцето на Пени.

— А сега — продължи Кийт. — Кой е Руни?

— Руни е котаракът на Мики — обясни Лайза. — Понякога го носи на работа. Той е стар и своенравен, и от време на време хапе хората. Но обича Хафпайнт.

— Харесва ли ти... „Харбър Хаус“, Лайза? — попита Кийт.

Дали ѝ харесва ли? — помисли си Пени. Какъв глупав въпрос. Как може на някой да му харесва да бъде в подобен дом?

— Разбира се — отвърна без колебание Лайза. — Това е моят дом. Не знам къде щях да бъда, ако не беше „Харбър Хаус“. — Тя погледна евтиния си пластмасов часовник. — О! Трябва да се прибирам. Днес е мой ред да чистя дневната, а всичко е в пълен безпорядък след преместването. Благодаря, че бяхте толкова мили с Хафпайнт.

— Няма за какво, Лайза — отговори Кийт. — Радвам се, че я намери.

— Чудесен квартал — добави Лайза. — Опитваме се да се държим колкото можем по-добре, тъй като всъщност не сме много желани тук. — Очите ѝ отново се разшириха, сякаш разбра, че може би е казала повече отколкото трябва. — Трябва да тръгвам. Радвам се, че се запознахме — добави забързано тя, сетне се обърна и тръгна по алеята с котенцето, вкопчило се за закрила в гърдите ѝ.

Обърна се точно, когато стигна до улицата.

— Може ли да дойда пак — само да погледам двора? — извика тя.

Пени си пое въздух да отговори, но Кийт я изпревари.

— Винаги си добре дошла, Лайза.

— Благодаря — викна в отговор момичето.

Когато се отдалечи достатъчно, Пени поклати глава.

— Знаех си.

Кийт гледаше след Лайза. После се обърна към Пени. Изглеждаше замислен.

— Какво си знаела? — попита той.
— Че непрекъснато ще идват тук.
— Може би — потвърди разсеяно Кийт. — Тя наистина е много мила — като всяко дете.
— Но тя не е като другите. Тя е от онзи дом.
Кийт я погледна строго.
— Това не е причина веднага да я осъждаш — възрази грубо той.
Сърцето ѝ се сви. Момичето, онзи дом — те вече създаваха дразги между нея и Кийт. Той я погледна изпитателно.
— Какво има, Пени?
Тя извърна поглед.
— Онези деца... Аз... Нищо.
— Държиш се като че ли са не знам какви — престъпници или нещо подобно. По лицето ѝ се изписа озадачение. — Това е смешно. Независимо в какво са се забъркали по-рано, те не могат да ти сторят нищо лошо.
Отчасти имаш право, Кийт, помисли си тя. В душата ѝ се надигна огорчение и тъга. Разбира се, че не са престъпници. Те са окаяни нещастни жертви на необмислените действия на възрастните. Но за другото грешиш — те могат да те наранят. И още как.
— Разбира се — съгласи се глуповато тя.
— Аз не мога да не обърна внимание на това момиче и мисля, че и ти не можеш. Пени... — Той я прегърна. — От какво се страхуваш?
Страхувам се, че ще престанеш да ме обичаш, ако узнаеш истината. Тя се облегна на него и разтърси глава.
— От нищо — отговори тя, като с цялото си сърце искаше да му каже какво я измъчва.

* * *

— „Харбър Хаус“ — каза бодро Мики, като притисна телефонната слушалка между рамото и брадичката си, докато нанасяше последните бележки в доклада по един от случаите.
— Мики? — Гладкият баритон я накара да спре да пише. — Камерън Скот е.
— Здравей, Камерън.

Усети как пулсът ѝ се ускори и се прокле. Защо му позволяваше да ѝ влияе по този начин?

— Прекъснах ли ти работата?

— Довършвам един доклад.

Противопостави се на подтика си да му каже, че трябва да излиза. Онази целувка — едничката, най-обикновена целувка — се бе явявала в сънищата ѝ ноци наред.

— Защо работиш толкова до късно в седмицата преди Коледа?

— А защо не? Работата трябва да се свърши независимо дали е Коледа, или не.

— Не си ли даваш почивки?

— Разбира се.

— Кога?

Тя се замисли, но не можа да си спомни такъв случай. Почивката беше лукс, който си обещаваеше от години, но още не бе осъществила. Зачуди се какво ли би правила през почивката.

— Не мога да си спомня, но няма значение — отговори тя, решена да не се задълбочава в темата. — Важното е да се върши работа.

— Разбирам.

Иронията в гласа му ѝ подсказа, че този път е удържал победа.

— Обещах ти хамбургер, без да говорим за работа. Спомняш ли си?

— Да.

Мики със страх очакваше обаждането му и силно се надяваше да не го направи. Щеше да бъде много по-просто, ако не се занимаваше с нея. Най-после бе успяла да го махне от мислите си, но когато той се появи отново в „Харбър Хаус“, за сетен път обърка чувствата ѝ. А целувката му направо я бе изплашила.

— Виж какво, Камерън, аз...

— Не приемам никакви извинения. Имаш ли други планове за довечера или не?

Толкова по-лесно щеше да бъде да излъже.

— Не — отговори тя, без да се замисля. — Нямам никакви планове.

— Добре.

Долови задоволството му дори по телефона.

— Ще те взема около седем. Вкъщи ли ще бъдеш?

— Да. Имам работа независимо какво мислят някои хора.

Нежният му заразителен смях я накара да осъзнае, че го е предизвикала нарочно, само за да го чуе.

— Ще бъда тук — продължи тя. — Ем Си ме докара сутринта на работа, затова съм без кола. После ще ме оставиш у дома.

— А къде е у дома, между другото?

Тя му обясни къде се намира апартаментът ѝ.

— Ем Си с теб ли живее?

— Не. Той има собствен апартамент в същия жилищен комплекс.

— И се редувате с колите?

— Точно така. Една седмица ме кара той, другата — аз него. Така пестим бензин.

— Вижда ми се разумно. Ще се видим след няколко часа.

Мики затвори телефона, като си каза, че е по-голяма глупачка, отколкото си бе мислила.

* * *

Точно както си го бе представяла Мики, дървото стоеше, прегърнато сякаш от извивките на стълбището — съвършена елхичка, на чиито клони проблясваха бели светлилки и най-чудновати украшения. Под долните клонки вече бяха започнали да се трупат подаръци. Уханието ѝ пречистваше и освежаваше въздуха в стаята. „Тиха нощ...“ Звучите на старата коледна песен се разнасяха от радиото в къщата.

— Красива е — отбеляза Камерън.

— Благодаря. — Стана ѝ изключително приятно, че той хареса елхата. — Аз сложих светлинките, а момичетата наредиха останалото.

Винаги избираше сама елхата и не позволяваше на друг да сложи лампичките — това беше нещо като ритуал, задоволяване на съкровено желание.

— Откъде намери онзи ангел?

— Бренди го направи.

Тя докосна ангела, нарисуван в ренесансов стил на върха на елхата. Беше изработен от папиемаше, но Бренди бе сътворила чудеса

от този обикновен материал. Вдъхнала бе живот на ангела, раздвиженост на обемистите гънки на робата му, размах на крилете и бе придала неземна ведрина на изящното лице.

— Истинско произведение на изкуството.

— Нали?

Мики отправи мълчалива молба дарбата на Бренди да ѝ помогне да намери път към нея.

— А това? — Камерън докосна един пъстър клоун, нашарен със светли основни тонове, окачен близо до върха на елхата.

Мики се усмихна.

— Джоуни го направи. Довърши го едва днес следобед.

Камерън се ухили.

— Трябваше да се досетя.

Тя посочи старомоден стъклен Дядо Коледа, изработен в европейски стил.

— На Лайза е. Бил на дядо ѝ. Може би единственото, което има от семейството си.

— А онова? — Той посочи с пръст едно дървено конче.

Мики изпита познатата тъга. Времето помагаше, но изглежда никога нямаше да я заличи изцяло. Поколеба се, преди да отговори.

— На едно момиче, което дойде първата година. Казваше се Мелиса. Стоя три месеца, после избяга. Почина година по-късно в болница в Далас от свръхдоза.

Тя докосна украшението.

— Не можахме да ѝ помогнем.

— Съжалявам. — Съчувствието в гласа му я развълнува. Но не ѝ беше необходимо.

— Това е част от работата ми — продължи Мики. — Извадих си поука от случая с Мелиса и се заклях никога да не се вълвам в проблемите на момичетата. Но понякога не можеш да устоиш. С Бренди...

За свой ужас тя неочаквано усети как в очите ѝ бликват сълзи. Никога не плачеше. Бе разбрала от малка, че сълзите не помагат. Тя замига, за да ги прогони, преди Камерън да ги е видял. Какво ѝ става?

— Момичетата винаги си тръгват — независимо дали сме им помогнали, или не — добави тя по-весело. — Не могат да стоят тук вечно.

— Но всяка година, когато украсяваш елхата, ти си спомняш за тях — отбеляза тихо той.

— Да.

Двамата мълчаливо загледаха елхата и останалите украшения, оставени от момичетата, били в „Харбър Хаус“. Спомени — някои весели, други тъжни — за всички, пребивавали тук и заминали — за добро или лошо.

— Обаждат ли ти се?

— Понякога — усмихна се отново тя. — Някои редовно поддържат връзка. Много малко са тези, които изобщо не се обаждат. За тях времето, прекарано тук, е неприятен спомен. За други чуваме по-късно — от втора, трета ръка. — Лицето ѝ отново помръкна за миг. — Както вече казах, новините невинаги са хубави.

— Сигурно.

В гласа му прозвуча безкрайно състрадание.

— Понякога са хубави — побърза да добави Мики и лицето ѝ се проясни. — Няколко дори правят кариера. В такива случаи разбираме какво добро правим.

Той я наблюдаваше, докато говори. На лицето ѝ, осветено от слабата светлина от елховите украшения, се четеше сдържана гордост.

— Всеки път, когато идвам тук, разбирам колко добрини правите — каза нежно той.

Но на каква цена за нея? — зачуди се Камерън. Каза, че това било част от работата ѝ. Видя тъгата на лицето ѝ, щом заговори за момичето, което бяха изгубили. А когато спомена Бренди, в очите ѝ бликнаха сълзи. Дали защото едно време не е била като нея? Не се ли опитваше да спаси света, като жертва себе си? Започна сериозно да се замисля върху това.

Не можа да се сдържи и докосна рамото ѝ. Тя не се скова и той се зарадва, че прие жеста му точно какъвто беше — приятелски.

Мики замълча за миг.

— Научих се да бъда благодарна — рече най-сетне тя. — Всяко дете, на което сме помогнали, е дар.

Не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Винаги я бе мислил за изумителна, но сега видя ново измерение, допълнителна вътрешна красота, от която му секна дъхът. Испита и странна завист към всеки, запознат с доброто, което правят. Всичко това го развълнува дълбоко.

Свали ръка от рамото ѝ. Ако я бе задържал още малко, щеше да вземе Мики в обятията си.

— Хайде — подкани я той. — Да вървим да хапнем хамбургери. Сложи си яке, защото навън е студено. Между другото — кимна той с глава към моркосините панталони и червения ѝ пуловер, — харесваш ми с тези дрехи. Червеното ти отива.

Погледът му беше по-красноречив от думи.

— Благодаря.

Не знаеше как да реагира на комплимента, но се зарадва, че е облякла този пуловер. Беше се погрижила за косата си и си бе сложила от грима, който пазеше за изключителни случаи. Стори ѝ се смешно, че е толкова доволна. Отиде да си вземе яке.

Избраното от Камерън заведение беше уютно, непретенциозно и препълнено, без да е шумно. Отправиха се към едно сепаре в края на ресторанта и си поръчаха хамбургери и бира.

— Имаш право — каза Мики след първата хапка. — Това наистина е най-вкусният хамбургер, който съм опитвала.

— Нали ти казах. А какво ще правиш на Коледа? — попита той и отхапа голямо парче от хамбургера си.

— Ще празнуваме в къщата с момичетата — отговори Мики, изненадана от въпроса. — Джоси — готвачката — ще приготви по-голямата част от празничната вечеря тази седмица и ще я замрази. Ще отворим подаръците на сутринта. После Ем Си, момичетата и аз ще приготвим набързо още нещо са хапване.

Тя спря да говори и отхапа от хамбургера.

— Старата маса е твърде малка за стаята, но поне сме в къщата.

— „Харбър Хаус“ е целият ти живот, нали?

— Така е. Защо да не е?

— Може да ме наречеш глупак, но другите хора имат семейства, любими занимания, различни интереси.

— Надявам се, че един ден ще имам време и за това.

Думите ѝ бяха изпълнени с копнеж.

— Не съм имала време досега — първо училище, после специализация. Оттогава се занимавам с „Харбър Хаус“. Обичам да чета...

— И да се разхождаш по плажа — довърши той с усмивка. — А семейството ти?

— Остана ми само Ем Си.

Тя се помъчи да измисли друга тема за разговор. Трябваше да внимава. Този човек я сварваше неподготвена прекалено често. Или така й въздействаше?

— Майка ти?

— Почина преди пет години, точно когато завършвах специализацията си. Дълго боледува. Радвам се, че доживя да ме види дипломирана. Това означаваше много за нея — както и за мен.

— Къде си израснала?

— Родена съм тук, в Хюстън. После... — Тя спря точно навреме и продължи отново: — После живяхме на различни места.

— Каза, че Ем Си се заинтересувал от работата покрай теб. С какво се е занимавал преди това?

— Беше морж, когато бях дете. След това не знам — каза, без да се усети тя, но моментално се сепна. — По малко от всичко — добави бързо тя. — Нали го знаеш Ем Си — всичко може да прави.

— Така изглежда — потвърди безцеремонно той, но я наблюдаваше внимателно, изпитваше я. Но защо, за Бога, го интересуваше това? — Израснала си доста самостоятелна — отбеляза Камерън.

— Наложил се.

— Мислех, че Ем Си е бил край тебе.

— Той... Дълго време го нямаше.

— Но от време на време се е връщал, нали?

Тонът му стана по-настоятелен.

— Да — отвърна тя, като си прости за лъжата. Задаваше й прекалено лични въпроси. Несъзнателно вдигна ръка, за да загризе ноктите си, но се усети и я пусна. — А ти само в Хюстън ли си живял? — попита го нарочно тя.

Той отгатна мислите й и очите му се оживиха. По дяволите! Защо я привличаше толкова много?

— С други думи — каза внимателно той, — време е да престана да ти задавам лични въпроси. Добре. Отговорът е „да“. Израснах и ходих на училище тук, в Уест Вилидж. Щастливо детство — подсмивва се той. — Посредствена научна кариера. Най-буйният в училище. За щастие, проявяващи разбиране родители. Така горе-долу премина младостта ми.

— Бил си буен?

Изненадата ѝ го накара да се усмихне.

— Да. Лошото е, че бях твърде дребен за възрастта си.

Мики си представи атлетичното му тяло.

— Явно си наваксал по-късно.

— Да. Но през това време голямата ми уста ми причини доста неприятности и по-големите ми приятели често трябваше да ме отърват.

Засмяха се едновременно.

— Научих се да се владее — продължи той, — но понякога и сега едва се сдържам.

Мики си спомни за кратките мигове, когато го бе видяла вбесен и си помисли, че не желае да изпита гнева му върху себе си.

— Трябва да разкажеш за това на Джоуни.

— Направих го вече — побърза да отговори той. — Онзи ден.

— Виждаш ли? — усмихна се Мики. — Казах ти, че трябва да те наемем за помощник консултант.

— Сбъркал съм си призванието. Както и да е, завърших гимназия тук, после учих в колеж. Не бях много по ученето, разбрах, че ако упорствам, ще успея. И оттогава само упорствам.

Умишлено подценяваше постиженията си. Това ѝ хареса.

— Къде ще прекараш Коледа?

— С родителите си. В къщата, където израснах. Тя е само на две преки от тази, в която живея сега.

— Само тримата ли ще бъдете?

Жегна я завист.

— Не. Сестра ми, съпругът ѝ и трите им деца също ще дойдат.

Завистта нарасна.

— Момчета или момичета?

— Две момчета и едно момиче.

— Често ли ги виждаш?

Лицето му засия от удоволствие.

— Винаги, когато мога. Нямам свои деца и много им се радвам.

Той се разсмя при вида ѝ.

— Бях женен, но се разведох преди няколко години — обясни той, като още се подсмиваше. — Нямам деца.

— Съжалявам. — Не знаеше какво друго да каже.

— Не е необходимо. Не съм нещастен. Така стана по-добре. — Той махна безгрижно с ръка. — Както и да е, момчетата вече са достатъчно големи, за да се шегуват с мене, когато играем бейзбол, а племенницата ми има специален номер за чичо Кам.

— Чичо Кам ли? — повдигна вежди Мики.

— Да. — Изглежда я леко озадачен. — Тя е само на три години, а Камерън е прекалено дълго име за такова малко дете.

— Разбирам.

От него щеше да стане чудесен баща. Мисълта се появи изневиделица и я сепна.

— Бейзбол ли си играл? — побърза да попита тя.

— Да, в гимназията — призна той. — Спечелих стипендия за университета, но зрението ми не беше достатъчно силно за професионалист.

Пръстите му попипаха очилата в джоба.

— Непрекъснато ли ги носиш?

— Не...

— Само когато искам да видя нещо — довършиха със смях двамата едновременно.

— Не са ми необходими през цялото време — добави той, — само за четене или когато очите ми се преуморяват. Но за голф например не ми трябва; както и за бейзбол на плажа.

— Джоуни и Лесли също спортуват — отбеляза Мики. — Лесли играе баскетбол и софтбол.

— Щом се затопли, ще дойда да изиграем една игра на двора — каза той. — Достатъчно е голям.

Довършиха хамбургерите, като разговаряха приятелски и успешно избягваха докачливите теми за разговор. След като излязоха от ресторанта, Мики му обясни къде се намира малкият ѝ едностаен апартамент.

Когато Камерън настоя да я изпрати до вратата, нервите ѝ започнаха да се обтягат. Рядко излизаше с мъже и почти не се бе сблъсквала с проблема дали да ги покани да влязат.

Оказа се, че не е необходимо да се притеснява как да постъпи. Той просто бързо я последва и не ѝ остана време да му поблагодари учтиво и да затвори вратата.

— Само да се уверя, че няма някой сериен убиец наоколо — обясни той. — Или по-скоро аз трябва да се пазя от котката ти.

Тя се засмя.

— Руни вероятно си е легнал. Той е стар и своенравен, и се нуждае от сън. В края на краищата всяка вечер се прибирам по това време, дори по-късно.

— Тогава тази вечер да не се безпокоя за теб.

— Да се безпокоиш за мен ли? — Тя го погледна в очите. — Никой не бива да се безпокои за мен. Отдавна се грижа сама за себе си.

— Много ли отдавна, Мики? — попита нежно той, улови я за ръката и я притегли към себе си.

Тя се опита да се дръпне, но не можа. Опита се да се съпротивлява на нежния натиск на пръстите му върху нейните, но те бяха топли и силни. Вгледа се в устните ѝ. Тя усети как остава без дъх и отново лудешко, неконтролируемо чувство започна да се просмуква във вените ѝ — страшно, но невероятно приятно. Опита се да му се възпротиви, да се овладее, но не успя. Вътрешният глас ѝ напомни, че е знаела, че ще стане така.

— Не. — Искеше думата да прозвучи твърдо, но излезе само шепот. Сетне усети устните му върху своите и нерешителността ѝ се изпари от прилива на неочаквано желание. Някъде дълбоко в нея започна да се надига огромна, непозната досега, страст.

Той задържа устните си върху нейните. В нея пламна желание и премахна съпротивата на разсъдъка ѝ.

Той изстена и я целуна по-пламенно. Кръвта започна да пулсира в слепоочията ѝ. Усети как устните ѝ омекват и се разтварят. Той я прегърна и я притегли още по-близо до себе си и тя почувства необузданата му сила. Загризаха я страх и чувство за вина, но тя смътно съзнаваше за тях. Изгуби се в един нов за нея свят от усещания, за чието съществуване не бе и сънувала. Вдигна ръце да го отблъсне, но вместо това разпери неволно пръсти върху широките му гърди. Той започна да я гали по гърба и я притисна към тялото си. Тя чу лек неволен стон и разбра, че той идва от нея. Стонът ѝ я върна към действителността.

— Не. — Този път в гласа ѝ прозвуча паника. Страхът я надари със сила и чувството за вина я накара да го отблъсне.

Той не каза нищо, но не помръдна. Тя се вгледа в строгите очертания на лицето му, в сивите му очи. За пръв път откакто го познаваше я гледаше със замъглен поглед, който излъчваше желание. Протегна ръка към нея.

— Мики?

— Не. — Тя отстъпи крачка назад. Паниката изостри гласа ѝ. — Не мога.

— Защо? Нали сме сами?

— Да. — Тя се олюля.

— Каж ми защо тогава.

Тя отмести поглед от него.

— Не... искам.

— Не е вярно — нежно възрази той. — И ако си откровена със себе си, ще го признаеш.

Тя дълго мълча, без да може да го погледне в очите.

— Весела Коледа, Мики — промълви накрая той.

Без да го гледа, тя усети как той се обърна и си тръгна. Тихо затвори вратата след себе си.

Облекчението, което изпита, беше почти толкова голямо колкото съжалението.

* * *

Камерън подкара колата, като се мъчеше да сподави вика на изгарящото си от болка тяло. Излизал бе и с други жени, но не помнеше да е желал някоя по-силно от Мики Мълвейни.

Бе доловил паниката в гласа ѝ, видял я бе в очите ѝ, когато тя се дръпна от него. Може би не всичко на този свят му беше ясно, но не беше глупак. Някой я бе изнасилал. Отдавна се бе уверил, че не е Ем Си, защото тя явно го обичаше и се държеше не принудено с него. И все пак някой го бе сторил. Но кой? И къде е бил Ем Си през това време?

Докато се движеше из добре осветените улици на Уест Вилидж, Камерън се опитваше да свърже нещата — неясните догадки, фактът, че Мики наричаше баща си на малко име. „Предполагам, че често си го правила“ бе казал Ем Си, когато Мики настоя сама да избере коледната

елха. Въпреки уклончивия отговор на Мики, явно Ем Си не е бил с нея, докато е растяла.

Камерън свърна в алеята за коли пред дома си и усети как у него се надига истински гняв. По всичко личеше, че Ем Си я е изоставил навремето. Излезе от колата и тръшна вратата след себе си с всичка сила.

После се облегна на нея, преброи до десет и дълбоко пое дъх. Какво го интересуваше? Тези неща не бяха негова работа. И все пак искаше да разбере истината с настойтелност, която го уплаши.

След като не можа да заспи и гледа два часа тавана на спалнята, установи, че е дълбоко съпричастен към Мики и проблемите ѝ. Неусетно бе започнал да я харесва много. Непрекъснато мислеше за нея.

Страхотно. Присмя се над себе си. Падаше си по своеволна независима жена с неизвестно минало, стотици проблеми и професия, за която като че ли бе омъжена. Жена, която очевидно не го желаше.

Не, не беше точно така. Когато я целуна тази вечер, тя отговори на целувката му. Втора изненада — Мики Мълвейни беше съвършено непосветена в любовта — поне в целувките. Абсолютна неумелост — само чувства. Но те определено бяха налице. Тялото му отново се напрегна при спомена.

Мики беше толкова силна духом — умееше да оцелява, нещо повече, да печели. Впуснала се бе стремглаво в живота и превръщаше лошото в добро. Но у нея се таеше обич и нежност. Беше и силно уязвима, но успяваше да го прикрие. От време на време Камерън съзираше тази уязвимост — както тази вечер. Лежеше и си спомняше лицето ѝ, докато очите ѝ се спираха на всяко коледно украшение. А когато бе заговорила за Бренди... Сама си причиняваше ужасна болка и той искаше да я закриля.

Отново почувства сляпа убийствена ярост към онзи, който я бе наранил. Както и към Ем Си, защото бе допуснал това да се случи.

Животът беше толкова лесен, преди да срещне Мики Мълвейни.

Прокле се, че е глупак, заблъска яростно възглавницата си и се обърна на другата страна, за да се опита да заспи.

ОСМА ГЛАВА

Стотици шкафчета се затваряха и трещяха като изстрели на фона на врявата от почти три хиляди ученика, които се придвижваха от един кабинет в друг. Шумът нарастваше след всеки учебен час и сега, между шестия и седмия, беше почти непоносим.

Бренди се спря при шкафчето си, само да си вземе якето и тръшна силно вратичката. Вече си беше взела учебниците, които щяха да ѝ трябват вечерта, и след края на часовете не трябваше да се отбива тук. Така щеше да избегне и срещата с Кели Сандифър.

Притисна учебниците до гърдите си. Между английския и историята беше пъхната скицата на Лесли.

Наближаваше края на януари и с него — крайният срок за записване в конкурса по рисуване. Беше се съгласила да участва. Защо — не можеше да отговори със сигурност.

Госпожица Фой я бе помолила да види някои от рисунките ѝ, за да ѝ помогне да реши с кои да участва в конкурса и като си спомни, че Камерън Скот бе харесал скицата на Лесли, Бренди я бе донесла. Всъщност се чувстваше малко странно относно цялата история — никога досега не бе сътрудничила доброволно на учител.

Постоя пред шкафчето си, като оглеждаше тълпата, сетне полека се сля с бавно движещата се бърбреца маса ученици, която се лееше по широките коридори на училището. Нямаше защо да бърза — кабинетът беше точно зад ъгъла.

Само дето Кели Сандифър винаги стоеше точно в този ъгъл.

Първият път, когато се бе приближила до Бренди с цигара марихуана, като я мислеше за лесна плячка, която безпрепятствено ще привлече към наркотиците, Бренди ѝ бе казала да се маха на пределно ясен език. Оттогава Кели ѝ имаше зъб. Всеки път, когато минеше покрай нея, Кели я дразнеше с обиди и зле прикрити заплахи. И макар че Бренди не ѝ обръщаше внимание или ѝ отвърщаше със същото, тя имаше лошото предчувствие, че накрая Кели ще я улови в мрежите си и то безвъзвратно.

Не че Бренди не знаеше как да се грижи за себе си. Въпросът беше, че никой от възрастните не подозираше с какво се занимава Кели. От доста време разпространяваше наркотици, без някой да подозира това, защото беше хитра и умееше да се пази. Не отсъстваше и притежаваше истински талант да се подмазва на учителите. Освен това баща ѝ беше адвокат, майка ѝ не работеше и караше страхотна кола. Държача се като типично американско семейство. Кели беше спретната и се обличаше като ученичка, а не като пласьор на наркотици — според представите на възрастните.

Нищо не разбират, помисли си с огорчение Бренди. Кели беше не по-малко опасна от всеки уличен търговец на наркотици, които познаваше. Странното беше, че не го правеше заради парите, а за развлечение. Това я правеше истинска гаднярка в очите на Бренди. Но опасна, защото нямаше какво да губи. Сигурно си мислеше, че баща ѝ ще плати гаранцията и ще я освободи, ако някога я хванат.

Бренди зави зад ъгъла. Естествено Кели беше там, облежната на стената, с няколко от зяпачките край нея. С почти бялата си руса коса, елегантни дрехи и тен на кожата дори през зимата, тя приличаше на девойка, която насърчава училищния отбор по време на състезания.

Щом видя Бренди, тя се подсмихна и в очите ѝ блесна чиста злоба.

Бренди продължи да върви, но всеки мускул в тялото ѝ се обтегна. Коридорът беше претъпкан с ученици и не можеше да мине от другата страна, без да предизвика суматоха. Но Кели не помръдна, докато Бренди се приближаваше към нея и тя за миг си помисли, че може би днес Кели няма да ѝ обърне внимание.

Уви. Тъкмо когато вече отминаваше, Кели протегна крак между глезените на Бренди и с бързо движение я спъна. Бренди се търколи на пода.

Учебниците, папката и якето се разлетяха в различни посоки. Една минута Бренди лежа зашеметена, като смътно виждаше как учениците се блъскат, за да не паднат върху нея. После започна да идва на себе си и я обзе силен гняв. Стисна юмруци и се опита да го сподави. Успокой се, отчаяно си повтаряше тя. Не си струва.

За своя изненада успя да се овладее. Почувства как гневът ѝ се охлажда.

Изправи се с усилие и като се пазеше от прииждащата тълпа, започна да събира разпилените си учебници и тетрадки. Първо видя учебника по английски — точно пред нея, заедно с няколко тетрадки. Учебникът по история лежеше на няколко крачки по-нататък, почти пред вратата на кабинета по рисуване.

Папката. Къде ли е? Бренди се огледа като обезумяла и накрая я видя на отсрещната страна на коридора. Беше отворена. Скицата лежеше до нея — смачкана и разкъсана от краката, които я бяха тъпкали.

Обърна се към Кели, която още стоеше облегната на стената и се смееше с приятелките си — на Бренди. Гневът ѝ закипя, строши преградите и изби на повърхността като вряща лава.

Без да каже нищо, тя сви юмрук и я удари.

* * *

— Госпожице Мълвейни?

Отчетливият глас по телефона предвещаваше неприятности.

— Обажда се Елейн Лорънс, заместник-директорка на гимназията „Сам Хюстън“. Трябва да ви съобщя нещо неприятно.

Пет минути по-късно Мики и Кони Алън, която случайно беше в „Харбър Хаус“, защото пишеше характеристики, седяха в малкия очукан шевролет на Мики и се бореха с натовареното улично движение, задръстило улиците между „Харбър Хаус“ и училището на Бренди.

— Какво точно ти каза? — попита Кони.

— Само, че имало сбиване и че другото момиче — мисля, че се казва Кели — обвинило Бренди, че е започнала първа. Всъщност Бренди е нанесла единствения удар, който трябва да е бил съкрушителен.

Като по чудо в един миг улицата пред тях се разчисти. Мики се възползва от възможността и хвърли бърз поглед към светофара, който светна червено, точно преди да минат.

Кони реагира и се подпря с ръка на предното табло.

— Какво е казала Бренди?

— Очевидно много малко.

Но това не означаваше, че е виновна. Невинна или не, на Бренди явно се е наложило да се защитава, защото по инерция е предположила, че никой няма да ѝ повярва.

Когато пристигнаха след петнайсет минути, училищният паркинг беше почти пуст и Мики спря колата на едно от служебните места близо до сградата. Двете с Кони излязоха от колата и забързаха по широката пешеходна алея към главния вход.

Мики потрепери, докато минаваха под сянката на масивната тухлена сграда. Уви плътно кадифеното яке около себе си и погледна към дългите редици от тъмни прозорци. Неприятни спомени нахлуха в нея. Знаеше, че ще стане така. Случваше се всеки път, когато влезеше в някое училище, а естеството на работата ѝ често го налагаше. Понякога се оказваше напълно неподготвена. Може би този път заради Бренди... Мики стисна здраво устни и отвори тежката врата.

Навън беше хладно и вътре ѝ се стори прекалено топло и задушно. Няколко ученички още се мотаеха край шкафчетата си, вземаха или слагаха вътре учебниците си, но гледката, миризмата и шумът ѝ навяваха неприятни спомени от миналото. Неволно започна да изпитва нежелани чувства, които ѝ причиняваха болка.

Като ученичка тя бе вървяла по същите коридори, бе виждала същите сцени, ненавиждала бе всеки миг от деня. Получаваше лоши оценки и нямаше странични занимания и приятели, които да облекчат непоносимото ѝ съществуване. Още си спомняше чувството на непотребност, на отчуждение, убеждението, че в целия свят няма кой да застане на нейна страна и действително да държи на нея. Обидена и лишена от всякакво самочувствие, Мики бе потърсила утеха в белите — при това в голяма степен. Ако някой не се бе погрижил за нея достатъчно, за да я накара коренно да промени живота си, нямаше представа до къде щеше да стигне.

Но за нейно щастие намери се човек да я обича достатъчно, за да ѝ покаже, че съществува и друг начин на живот. Бавно и мъчително тя бе поела живота си в свои ръце. Това ѝ коства години усилия, отчаяние и болка, но накрая научи, че не е задължително неуспехът да бъде стил на живот и че може да направлява действията си в каквато насока избере. Невинаги ставаше лесно и бързо, но в крайна сметка се получаваше, а това беше най-важното. Влезе в правия път и разбра, че животът може да носи и удовлетворение. Само че винаги когато

влезеше в учебно заведение, си спомняше за тези неща, макар и само за няколко секунди.

С крайчеца на окото си забеляза, че Кони я наблюдава. Понякога способностите на психоложката бяха направо свръхестествени. Мики ѝ се усмихна насърчително и тръгна пред нея по покритото с плочки преддверие към вратата с надпис „Канцелария“. Секретарката ги въведе през още една врата, на която бе написано името на заместник-директорката.

Посрещна ги пълна тишина, но един бърз поглед наоколо разкри на Мики много неща. Госпожа Лорънс, сериозна възрастна жена с прошарена коса, седеше зад бюрото си и пишеше нещо. На един стол встрани от нея кротко седеше момиче на годините на Бренди, кръстосало ръце в скута си. Беше елегантно облечена, а пепеляворусата ѝ коса бе завързана на дълга опашка. Цялостният ѝ вид беше спретнат и чист, въпреки подпухналата синина на бузата и скъсаната фланелка.

В отсрещния край на стаята, свита в ъгъла, облечена в тъмнопурпурен пуловер и черни ластични джинси, седеше Бренди — или по-скоро се бе отпуснала — и излъчваше гневно възмущение и негодувание.

Госпожа Лорънс вдигна глава и остави писалката.

— Госпожица Мълвейни? Аз съм Елейн Лорънс.

Тя стана и подаде ръка на Мики, като ѝ се усмихна студено. Госпожа Лорънс се славеше като строга, но справедлива, само че беше преуморена. Всички учители в „Сам Хюстън“ бяха преуморени — училището беше огромно. Понякога учениците минаваха между капките. Особено такива като Бренди, идващи от домове, подобни на „Харбър Хаус“...

Мики се стегна, представи Кони и веднага мина към деловата част.

— Благодаря, че ми се обадохте, госпожо Лорънс. А сега, ако може, да започнем от самото начало.

След пет минути научиха цялата история — госпожа Лорънс бе повторила версията на Кели, с известна помощ от страна на момичето. Според нея, тя си стояла в коридора, без да прави нищо, когато Бренди минала покрай нея, спънала се и решила, че Кели е виновна.

— Стана, нахвърли се върху мен и ме удари — разказваше спокойно и убедително Кели, като гледаше възрастните право в очите.

Бренди не каза нито дума, нито помръдна от мястото си. Седеше със скръстени ръце, вперила поглед в пода.

— Бренди, искаш ли да кажеш нещо? — попита госпожа Лорънс.

— Тя ме спъна — измънка Бренди, без да вдига глава.

Госпожа Лорънс я изгледа строго.

— Единствените свидетели потвърждават казаното от Кели, че ти си я ударила първа. Убедена съм, че знаете колко сме строги по отношение на сбиванията — обърна се тя към Мики.

— Да — отвърна Мики, като разсъждаваше трескаво. — Може ли момичетата да изчакат навън за минута? — попита тя заместник-директорката.

По-възрастната жена кимна. Кели стана веднага. Докато минаваше покрай надигащата се Бренди, Мики видя погледите, които си размениха — този на Бренди, изпълнен със студена убийствена омраза и на Кели — излъчващ чисто ликуване.

За Мики размяната на погледите беше по-красноречива от думите. Кели бе започнала първа, очевидно за да причини неприятности на Бренди. Веднъж и на Мики ѝ се бе случило същото. Обстоятелствата бяха различни, но крайният резултат беше същият. Тогава Мики не можа да се оправдае. Само че на Бренди нямаше да се случи същото, ако съумееше да ѝ помогне.

— Госпожо Лорънс — попита тя, след като момичетата излязоха, — както стоят нещата в момента, какво ще предприемете?

— Ще трябва да изключа Бренди. — В очите ѝ се четеше съжаление. — Според единствените свидетели, с които разполагаме, тя е започнала първа.

— Свидетелите приятелки ли са на Кели?

Мики беше готова да заложи дипломата си, че е така.

Госпожа Лорънс сви рамене с леко раздражение.

— Кой знае? Госпожице Мълвейни, в такова голямо училище не мога да познавам всички, да не говорим кой на кого е приятел. Мога да съдя само по показанията, които ми се предоставят...

— Госпожо Лорънс, някое от тези момичета причинявало ли ви е неприятности преди?

По-възрастната жена поклати глава.

— Не. Вече проверих.

Тя посочи към двете отворени папки на бюрото си.

— Бренди е сравнително отскоро тук. А Кели?

— Почакайте да видя. — Госпожа Лорънс отвори папката. — И тя е отскоро тук. Но тя произлиза от уважавано семейство и се учи много добре.

Намекът, естествено, беше, че след като Бренди е от „Харбър Хаус“, не отговаря на нито едно от двете изисквания.

Мики преглътна гневния отговор, който беше на устата ѝ — само щеше да утежни положението. Помогни ми, Ем Си. Само че го нямаше тук, за да ѝ демонстрира как по най-дипломатичния и убедителен начин може да се справи със ситуацията. Налагаше се да се оправя сама. Бренди се нуждаеше от помощта ѝ.

— Госпожо Лорънс — започна Мики, — знам, че преди да дойде тук, Бренди няма с какво да се гордее в биографията си. Нито в поведението си, особено в сравнение с това на Кели. Но трябва да вземете под внимание другите фактори, като например какво все пак е постигнала до този момент. Виждате, че има напредък, особено в учението. И повярвайте ми — ние сме свидетели на огромна промяна, откакто е в „Харбър Хаус“. — Мики се наведе напред, като се опита да говори спокойно. — Госпожо Лорънс, току-що казахте, че за пръв път я викате в кабинета си. Допуснете, че казва истината.

— Погледнете на въпроса от гледна точка на Бренди — обади се Кони — гласът на разума — и това успокои Мики, че не е сама. — Тя мисли, че всички са настроени против нея. Чувства, че няма да ѝ се отрази добре, ако се защитава. Тя вече се е определила като губеща страна. Ние се опитваме да разчупим именно този стереотип.

Най-сетне госпожа Лорънс бе започнала да ги слуша внимателно. Острите ѝ черти омекнаха. Замисли се. Само да можеше да ги разбере, помисли си Мики. Вярно, че нямаше време за по-дълбок анализ на всеки отделен случай. Но ако само разбереше...

— Бренди върви добре засега, дори по-добре отколкото преди... да възникнат неприятностите ѝ — продължи да настоява Мики, като отчаяно се опитваше да накара жената да я разбере. — Проявява истински интерес към часовете по рисуване, което може да я спаси. Ние точно сега се опитваме да я убедим, че може сама да направлява

живота си, че може да го направи по-хубав. Ако и на това се попречи, боя се, че ще я загубим безвъзвратно.

— Значи според вас Бренди е невинна — каза госпожа Лорънс.

— Твърдо съм убедена, че Кели я е спънала — отговори Мики, като се постара да вложи в думите си цялата си убедителност.

Госпожа Лорънс повдигна вежда недоверчиво.

— Но независимо дали Бренди е започнала първа кавгата, или не, тя я е превърнала в бой. Не може да се измъкне ненаказана.

— Няма, ще бъде наказана и в „Харбър Хаус“, но поне се отнесете към двете момичета еднакво. Приемете, че и двете са виновни и ги накажете.

— Не знам — намръщи се госпожа Лорънс. — Бренди се държи така, сякаш изобщо не я интересува.

— Послушайте ме. — Мики ясно си спомни какво бе станало с нея. — Моля ви, повярвайте ми, госпожо Лорънс. Тя може би още не го съзнава, но я интересува.

Заместник-директорката се вгледа внимателно в Мики. Погледна и Кони, после наведе глава към книгата си. Последва мълчание, наситено с напрежение.

— Добре — рече накрая тя. — Склонна съм да направя компромис този път. Няма да изключа никого, но и двете ще трябва да идват при мен след часовете — една седмица Кели, две седмици Бренди. Съжалявам, госпожице Мълвейни. — Тя вдигна ръка. — Не забравяйте, че нямам доказателства, че Кели е спънала Бренди. А Бренди я е ударила. Ще уведомя родителите на Кели.

Тя преписа телефонния номер от едната папка, сетне затвори и двете и ги подреди прилежно на бюрото.

Можеше да бъде и по-лошо, помисли си Мики. Виеше ѝ се свят от облекчение. Много по-лошо.

Двете с Кони се надигнаха да си вървят, а госпожа Лорънс свали очилата си и се облегна на стола.

— Госпожице Мълвейни.

— Да?

Гледаше Мики спокойно.

— Надявам се, че ще разговаряте с Бренди за случилото се. Не искам да я видя отново в кабинета си.

— Разбирам — отговори Мики. — Благодаря ви, госпожо Лорънс. Може би току-що спасихте едно дете.

* * *

Час по-късно Мики стоеше в алеята за колите пред „Харбър Хаус“ и разговаряше с Кони през отворения прозорец на колата. Бренди вече се беше прибрала в стаята си, откъдето нямаше да излиза следващата седмица. Току-що бяха говорили с нея и цялата история — скицата, случката в коридора и предишните срещи с Кели — бавно и мъчително бе излязла на повърхността. Макар че Бренди не бе обвинила пряко Кели за разпространяване на наркотици, тя бе казала достатъчно и Мики разбра каква е работата. Изпитваше дълбока благодарност. Бренди не само бе отказала отново да бъде въввлечена в наркоманство, но имаше достатъчно доверие в нея и Кони, за да им разкаже какво се е случило.

— Значи затова се е ядосала толкова много — размишляваше Мики на глас. — Кели я спънала и рисунките ѝ били изпотъпкани.

Кони се облегна на волана.

— Вярваш ѝ, че Кели е започнала първа, нали?

— Изобщо не се съмнявам.

— Аз също. Видях и лицето на Кели — ухили се Кони. — После отново, когато разбра, че я наказват наравно с Бренди. И нейното лице, когато разбра, че няма да си изпати само тя. Съзнавам, че постъпвам непрофесионално, но мед ми капна на сърцето.

Мики се подсмихна.

— И на мен.

После бързо стана отново сериозна.

— Сега Кели наистина ще започне да я тормози.

— Да. Можеш ли да направиш нещо?

— Не много. Няма никакви доказателства, само онова, което сподели или загатна Бренди, и личната ми убеденост. Но смятам пак да поговоря с госпожа Лорънс в близките дни. Ако се случи нещо друго, то поне ще сме подготвили почвата, както се изразява Ем Си. Между другото, благодаря, че ме подкрепи. Без Ем Си до мен, мислех, че ще изгубя самообладание.

— Аз или Ем Си не сме ти необходими — и сама се справяш чудесно.

Кони стрелна Мики с поглед.

— Много повече защити Бренди отколкото Джоуни, когато тя имаше неприятности — отбеляза тя.

— Знам — призна Мики, — но Джоуни не беше застрашена от изключване. Пък и тя...

— Не се колебае дали да тръгне по наклонената плоскост — довърши мисълта ѝ Кони.

— Точно така — помъчи се да се усмихне Мики, но се получи само гримаса.

— Видях лицето ти, когато влезе в училището. Толкова ли лоши спомени имаш?

Мики се изсмя. Консултантът трябваше да се държи дипломатично, но понякога Кони не пестеше думи.

— Доста лоши.

Най-тъпото изявление на годината.

— Какво предизвика промяната у теб?

— Не какво, а кой. — Мики закопча палтото си, за да се предпази от студения нощен вятър. — Училищният психолог консултант. Тя твърдо вярваше в мен, докато накрая ме накара и аз да повярвам в себе си. Костваше ми много повече усилия, отколкото на Бренди, но се преборих.

— Никога не съм те виждала така обсебена от някое от момичетата. Толкова ли е различна Бренди от останалите?

— Не. Да. Всъщност не знам. — Мики сви нетърпеливо рамене. — Просто знам какво ѝ е. Непрекъснато се виждам... — не можа да довърши тя.

— Не го взимай присърце — предупреди я Кони. — Да не искаш и ти да поемеш по наклонената плоскост.

Мики се вцепени. Дотолкова ли си бе позволила да се въвлече в историята на Бренди?

— Ще поговорим за това някой ден — обеща Кони. — Довиждане. У дома ме чака неотложна работа.

Тя започна да вдига прозореца на колата, сетне спря и отново подаде глава навън.

— Помисли си за това — подхвърли тя и подкара колата на задна скорост по алеята.

Мики остана загледана в нея, докато колата се скри зад ъгъла, после потрепери и тръгна към къщата. Днешният ден бе разтворил много стари рани, за които не искаше да си спомня. Изневиделица у нея се появи странното желание да види Камерън Скот — именно него — да поговори с него, макар и само за минута...

Смешно. Притеснена за себе си, Мики разтърси глава, за да проясни мислите си. Сигурно наистина е изморена.

Докато вървеше към къщата, погледна към спалнята на Бренди и се изненада, като я видя на прозореца. Успя да се усмихне и ѝ махна. След кратко колебание Бренди също ѝ махна и накрая боязливо се усмихна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— О! — дочу се гласът на Ем Си от долния край на стълбището.

Мики поруменя от удоволствие. Той я гледаше как слиза по стълбите и тя видя гордостта в очите му. Както винаги се зарадва, че му доставя удоволствие. Както винаги не знаеше какво да отговори на комплимента. Беше решила да облече рокля от виолетово-синя коприна, защото тържеството тази вечер беше много важно и трябваше да изглежда добре. Отказа обаче да признае пред себе си, че иска да изглежда добре и заради Камерън Скот.

Стигна до последното стъпало.

— Благодаря. — Сковаността, която долови в гласа си, ѝ напомни, че трябва да се усмихне на Ем Си.

— Истинска дама от висшето общество — каза той. — Откъде взе тази рокля?

Тя му каза името на магазина. Роклята беше доста скъпа, но поне веднъж реши да си позволи такова нещо.

— Реших, че трябва да изглеждам добре.

— Прекрасна си — потвърди с гордост той.

— Благодаря.

Този път го каза по-лесно. Макар че не го искаше, беше изключително напрегната. Вечерта трябваше да мине добре. Налагаше се. Това беше официалното откриване на „Харбър Хаус“ в Уест Вилидж с участието на персонала, управителния съвет и консултативния съвет. Бяха поканили спомоществователите, пресата, градските власти и други важни гости. Както и съседите. Вечерта беше от особено важно значение. Суеверието бе накарало Мики да избере седмицата след Свети Валентин за провеждането ѝ. Може би малко братска обич ще помогне.

Огледа се. Старата къща направо блестеше. Дъсченият под светеше от чистота, а мебелите лъщяха от политуран. Цветята, подарени от член на консултативния съвет, красяха масите и долната

част на стълбището. Всички се бяха потрудили къщата да изглежда отлично и бяха успели. Останалото зависеше от гостите.

— Кой ще идва? — попита Ем Си.

— Неколцина от поканените се извиниха, че не могат да дойдат, но не са много. Всички от изпълнителния съвет ще дойдат, освен семейство Гордън, Донагън и Дауъл. Някой от съседите обаждал ли ти се е?

— Някои ще бъдат тук, други — не.

Ем Си облиза палеца си и изтри въображаемо петно върху перилата на стълбите.

— Изпратихме покани на всички в Уест Вилидж. Лично предадох поканата на госпожица Кънингам, но не знам дали ще дойде. Поуспокой се, откакто се преместихме, но още я гризе, че го направихме без нейно разрешение.

Мики се усмихна.

— Сигурна съм, че ще я убедиш.

Ем Си също се ухили.

— Само ми дай малко време.

През двата месеца, откакто се бяха преместили, Ем Си непрекъснато се срещаше със съседите, обаждаше им се и създаваше връзки с тях. Сега може би предварителната му подготовка щеше да даде резултати.

Момичетата вече бяха слезли, облечени в най-хубавите си дрехи, тръпнеха от нервно напрежение и вълнение, готови да разведат гостите из дома. Имаше четири новодошли, откакто завършиха спалните на горния етаж през януари. Четири нови момичета, всяка със своите проблеми, с неосъществени потенциални възможности, с предстоящи битки за живота си. Мики знаеше, че в една или в друга степен може да помогне на всяка от тях. Беше благодарна, че ѝ се предоставя тази възможност.

Едно по едно, новите момичета изглежда се приспособяваха към живота в дома. Тази вечер тичаха заедно с останалите да изпълнят последните задачи и се чувстваха достатъчно у дома си, за да запретнат ръкави и се заловят за работа. Мики се вгледа критично във всяка една от тях, докато минаваха покрай нея. Рейчъл Джонсън — едра и силна на вид, който прикриваше страховете ѝ. Мона Родригес — пламенна, красива, с искрящи предизвикателни черни очи. Тами

Харис, която криеше истинското си аз зад дръзко държание и хапливо остроумие. Миси Уилямс — млада, уязвима като Лайза, отчаяно търсеща път в един чужд за нея живот, който не беше създаден за нея. Мики се гордееше с първите си четири момичета — всяка по свой начин бе протегнала ръка на новите. Сам по себе си този факт беше знак за напредък. И въпреки очакваното първоначално недоверие, Мики виждаше как между тях се създават първите предпазливи връзки. Дори Бренди бе направила няколко приятелски жеста, особено към малката Миси.

Мики забеляза, че Бренди доста се е потрудила за външния си вид тази вечер. Носеше семпла рокля с цвят на праскова, който оживяваше бялата ѝ кожа и допълваше лешниковите ѝ очи. Случката в училище преди две седмици изглежда не бе наранила новосъздаденото ѝ крехко самочувствие. Може би защото Мики и Кони бяха застанали на нейна страна. Мики знаеше много добре, че понякога гласуваното доверие може да промени коренно живота на момичетата.

Тами Харис премина забързана покрай Мики с поднос сандвичи на път за дневната. След нея мина Джоуни с още един поднос, отрупан с чаши. Мики се усмихна и поклати глава. Тами и Джоуни вече създаваха приятелство, което щеше да разтърси света.

— Джоуни — извика тя, — моля те, сложи чашите до купата за пунш върху масата в трапезарията.

Мики беше много доволна от новата маса. Беше подарък от един от членовете на консултативния съвет. Масата стоеше идеално в трапезарията на „Харбър Хаус“, сякаш бе правена за нея. Тази вечер беше излъскана и върху нея имаше голям букет цветя и богат избор вкуснотии.

— Всичко е готово, Мики.

Джоуни. Вечно препускаше с всички сили. Сега зави покрай ъгъла на трапезарията и застрашително наклони подноса с чашите. Мики затвори очи. Когато ги отвори, Джоуни беше взела завоя успешно и нареждаше чашите до купата с пунш.

Мики въздъхна с облекчение и погледна първо часовника си, сетне Ем Си.

— Време е — отбеляза тя съвсем неуместно и се стегна.

Най-много я притесняваше тази част от работата ѝ — връзките с обществеността. Трябваше да излага на показ онова, което върши, за

да получи пари и подкрепа. Това беше от жизненоважно значение за работата ѝ, но много не я биваше в това отношение. Винаги когато беше възможно, тя оставяше тези задължения на Ем Си, който не само ги вършеше непринудено, но и се забавляваше. Понякога обаче не можеше да ги избегне — като тази вечер. На вратата се позвъни.

— Ем Си? — прошепна Мики.

Той беше до нея, когато отвори вратата.

Чудесно. На прага стоеше Марта Дженкинс, председател на консултативния съвет на „Харбър Хаус“, омъжена за единствения наследник на едно от най-богатите семейства в Хюстън. Тази вечер бе довела съсухрения си мълчалив и дребничък съпруг. Тя имаше особена слабост към Ем Си, което беше добре дошло, защото бе подарила много неща на „Харбър Хаус“.

— Заповядайте, госпожо Дженкинс. — Ем Си взе ръката ѝ и я целуна.

Боже Господи, помисли си Мики, но сетне сви рамене — да прави, каквото иска, само да има резултат.

Госпожа Дженкинс кръстоса стаята като шхуна с вдигнати платна.

— Позволете да ви кажа колко сте прелестна тази вечер — рече Ем Си, а погледът му се задържа сантиментално върху лицето ѝ.

Само да не се разсмея, помисли си Мики.

— Нали си спомняте дъщеря ми Мики, директорката тук? — Ем Си посочи с ръка към нея.

— Разбира се.

Госпожа Дженкинс се ръкува с Мики, но погледът, с който я удостои, беше бегъл. Дори не си направи труда да представи съпруга си.

— Добре дошли в „Харбър Хаус“, господин Дженкинс — каза Мики с известно съжаление към него.

— Благодаря, госпожице Мълвейни — плахо ѝ се усмихна той.

— Елате с мен, госпожо Дженкинс — покани я Ем Си с изключително изтънчен жест, — и ще разгледаме къщата, както ви обещах. Ако ми позволите...

Госпожа Дженкинс тръгна с величествена походка, а Ем Си приличаше на придружаващ влекач до нея. Изоставеният господин Дженкинс се поколеба за миг, сякаш не беше сигурен какво точно да

направи, и ги последва, като се повлече по петите на едрата си съпруга. Мики остана сама да отваря външната врата, но след като Ем Си бе поел грижата за госпожа Дженкинс, това ѝ се видя като истинско удоволствие.

Гостите започнаха да пристигат — екип от една от телевизионните станции в Хюстън, неколцина репортери от „Кроникъл“, градски съветник, членове на управителния съвет, съседи. Мики беше доволна от присъствието. Съседите общуваха с тях в различна степен на доброжелателност или сдържаност, но никой не изяви открита враждебност. Зле настроените вероятно си бяха останали у дома. Ем Си бе отбелязал значителен напредък, но Мики знаеше от опит, че винаги има, макар и малки остатъци на неприязън и подозрителност. Видя, че след като разгледаха къщата и се запознаха с момичетата, повечето съседи ставаха по-сърдечни отколкото в началото.

Но като се бе замислила за съседите, усети че го няма Камерън Скот. От онази тревожна нощ точно преди Коледа, когато взаимоотношенията им се бяха леко променили, той нито веднъж не я покани да излязат заедно и тя живееше, разкъсвана между разочарованието и облекчението. Но той редовно се обаждаше и наминаваше. Поддържаше лек шеговит разговор. Понякога докосваше рамото ѝ или вземаше ръката ѝ, но само приятелски. Мики не можеше да не признае, че това ѝ харесва, но не искаше да си признае, че ѝ се иска нещо повече.

В продължение на цял час, след като започна тържеството, Мики непрекъснато хвърляше погледи към външната врата. Чудеше се дали изобщо ще дойде. Или ако дойде, дали ще бъде сам. И се ядоса на себе си, че мисли за него.

На вратата отново се почука. Тя отвори, за да посрещне четирима нови гости. Единият от тях беше Камерън Скот.

Когато я видя, той само впери поглед в нея, без да каже нито дума. В очите му — онези ясни сиви очи, които отразяваха всяка негова мисъл — тя прочете изумление и възхищение от нея.

Пак беше облечен с костюм. Този път — черен, със снежнобяла риза и вратовръзка в черно-червен индийски десен. Всичко в него беше безупречно, с изключение на един непокорен кичур коса, паднал

на челото му. Мики едва устоя на изкушението да го приглади. Този мъж беше невероятно привлекателен.

Най-сетне откъсна поглед от него и си спомни за добрите си обноски.

— Здравей, Камерън. Радвам се, че дойде. Страхотно се радвам, по дяволите!

— Здравей, Мики — отвърна той с дрезгав глас, после прочисти гърлото си. — Много си хубава.

Той все още не сваляше очи от нея. Тя усети, че ѝ става топло.

— Благодаря. Няма ли да влезеш?

За да прикрие смущението си и в името на добрите обноски, Мики се обърна да поздрави и другите новодошли. До Камерън стоеше висок мъж и жена на среден ръст с миловидно хубаво лице. С тях беше слаба възрастна жена с изправен гръб, безукорен кок и прям поглед. Мъжът ѝ се видя познат... Изведнъж се сети кой може да е той.

— Мики — рече Камерън. — Бих искал да се запознаеш с родителите ми — Мари и Камерън Скот.

След като се запознаха, Мики се зае да изучава възрастната двойка с неподправено любопитство. Бащата на Камерън беше по-слаб и естествено по-възрастен, но приличаше досущ на него — включително сивите очи. Те излъчваха доброта, но Мики имаше чувството, че също като при Камерън, нищо не убягваше от тях. Майка му излъчваше приветливост и елегантност, дадени ѝ по природа. Потисна пристъпа на завист.

— ... А това е госпожица Кънингам, председател на Сдружението на собствениците в Уест Вилидж — продължи Камерън. — Мики мигновено се съсредоточи. Това е значи прочутата госпожица Кънингам.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, госпожице Мълвейни — наклони грациозно глава старата дама.

— Госпожице Кънингам, толкова сме щастливи, че приехте поканата ни.

Мики пое тънката ѝ ръка с чувството на поданик пред своята кралица. Дали не трябваше да ѝ се поклони? Едва не се изкикоти.

— Благодаря. Удоволствие е да съм тук. — Но госпожица Кънингам не се усмихна, а проницателните ѝ очи поглъщаха всяка дребна подробност. Мики разбра, че е дошла тук по работа — да

проучи всеки квадратен сантиметър в „Харбър Хаус“ и да види как работят. Мики не бе срещала по-внушителна личност през живота ѝ.

Огледа се крадешком. Само Бренди беше наблизко, а тя се срамуваше от непознати хора. Къде е Ем Си сега, когато ѝ беше необходим? Още ли омайва госпожа Дженкинс?

Изведнъж като по чудо той се появи до нея.

— Госпожице Кънингам! Много съм щастлив, че ни удостоихте с присъствието си. — Той взе ръката ѝ и без всякакво колебание я вдигна към устните си и леко я целуна.

Мики се втрещи. Този номер беше минал с госпожа Дженкинс. Но с госпожица Кънингам? Сега ще го скрита в глезените, помисли си ужасена Мики, или ще го превърне в крастава жаба, или нещо подобно.

Но за крайно нейно учудване, стиснатите устни на старата госпожица се разтегнаха в лека превзета усмивка.

— Не се опитвайте да ме заблуждавате, млади човече — рече тя. — Знам номерата ви.

Мики поклати удивена глава. Дори и тя понякога подценяваше Ем Си. Затвори уста, обърна се и го представи на родителите на Камерън.

— Радвам се да те видя, Камерън — рече сърдечно Ем Си и му протегна ръка.

— Аз също, Ем Си. — Камерън се ръкува с него, но нещо в гласа му накара Мики да го погледне. Беше сериозен. Странно. Погледна и Ем Си, но той не бе забелязал нищо. Реши, че така ѝ се е сторило.

Ем Си издърпа Бренди напред.

— Госпожице Кънингам, това е Бренди Уилифорд. Показах ви някои от рисунките ѝ. Нали си спомняте?

— А, да. Госпожица Уилифорд. — Госпожица Кънингам ѝ протегна величествено ръка, както на всички останали, ала усмивката ѝ стана по-приятлива и Мики беше сигурна, че проникателните старчески очи се поразнежиха.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мадам.

Бренди още ходеше с наведена глава, но откакто бе дошла в „Харбър Хаус“, обноските ѝ бяха повече от приемливи.

— Наистина имате талант, млада госпожице — госпожица Кънингам. — Много ми харесаха рисунките ви.

— Благодаря, мадам. — Бренди почти я погледна в очите.

— Трябва да ме посетите някой ден — продължи любезно старата дама. — Имам някои произведения на изкуството, които ще ви заинтересуват.

Мики стрелна въпросителен поглед към Ем Си. Очите му само заблестяха още по-силно. Значи всичко това се дължеше на него. Защо ли изобщо се чудеше?

— Да, мадам — измънка Бренди. — Благодаря, мадам.

Бузите ѝ вече бяха яркочервени.

— Госпожице Кънингам, обещах да ви покажа къщата — намеси се Ем Си. — Бренди, защо не дойдеш с нас?

Той ги поведе навътре, като не спираше да говори.

Мики остана сама с Камерън и родителите му и се усмихна несигурно, тъй като не знаеше какво да каже.

Оказа се, че не е необходимо да се притеснява.

— Камерън много ви хвали, Мики — каза Мари Скот. — Мога ли да ви наричам така? — Тя се усмихна и Мики се почувства като обляна от лъч слънчева светлина.

— Разбира се. Това е много... Искам да кажа, благодаря — започна да заеква тя, като зърна с крайчеца на окото си как Камерън се хили.

— Мари и аз очакваме с нетърпение да видим какво сте направили тук — каза бащата на Камерън.

Инстинктивно, в знак на обич, той прегърна съпругата си. Смаяна, Мики установи, че пред нея стои в цялото си величие една легендарна, приказна чудатост — сърдечно, любящо, нормално семейство — рядкост като слон на точки. Но циничността ѝ се превърна в неудържим копнеж. Това семейство беше опасно. Караха я да иска неща, които не можеше да назове.

— Едуард Брок ми е приятел — продължи бащата на Камерън. — Често съм идвал в тази къща. От онова, което виждам тук, тя изглежда много по-добре от преди.

Той се усмихна на Мики — същата усмивка като на Камерън.

— Благодаря, господин Скот. — Безкрайно очарована, тя му се усмихна без никакво притеснение.

— Желаете ли да видите останалата част от къщата?

Тя се обърна към стоящата наблизо Джоуни.

— Това е Джоуни Джеферсън, едно от нашите момичета. Тя с удоволствие ще ви разведе из дома.

— Здравей, Джоуни — каза Мари Скот. — Приятно ми е да се запознаем.

— Здравейте — отговори Джоуни. — Аз съм най-добрата екскурзоводка тук. Приятно ми е да се запознаем — добави със закъснение тя, като погледна Мики.

— И на мен ми е приятно да се запозная с вас, млада госпожице — помъчи се да остане сериозен бащата на Камерън. — Щом сте най-добрата екскурзоводка тук, значи идваме точно навреме. Води ни.

— Следвайте ме — покани ги Джоуни и тръгна с елегантна походка пред семейство Скот.

— Опасна е — отбеляза Камерън и хвана Мики под ръка.

— Кое? — попита Мики, като се опита да не мисли колко ѝ е приятно.

— Усмивката ти. — Той погали нежно ръката ѝ. — Особено когато си с тази рокля. Баща ми има слабо сърце. Не знам какъв ще бъде ефектът.

— Не ставай глупав — не се сдържа тя и отново се усмихна.

— Отива ти на очите.

— И продавачката каза същото.

Не беше много сигурна в избора на роклята, но в този миг се зарадва, че я бе купила.

— Имала е право. Тук ли ще останеш довечера?

— Ще се прибера къщи. — Пулсът ѝ се учести. — Защо?

— С колата ли си?

— Не. Дойдох с Ем Си.

— Ще закарам родителите си и госпожица Кънингам, щом решат да си тръгнат. После ще се върна да взема теб.

Мики се колебаеше. Пулсът ѝ туптеше не на шега.

— По-добре недей — отговори тя. — Трябва да помогна да приберем.

— Ще те изчакам — веднага каза той.

Тя трескаво се мъчеше да измисли друго извинение.

— Ще стане късно.

— Ще помагам.

Тя се разсмя и се предаде. Пък и толкова искаше това да се случи!

— Добре. Надявам се, че те бива да миеш чинии.

— Нямате ли машина за миене на съдове?

— Имаме — дори няколко — включително аз. — Видя изражението му и омекна. — Нямаме още. Запланували сме я за следващия месец.

— Камерън? — разнесе се глас от вратата.

Мики погледна натам и видя слаб тъмнокос мъж, застанал на прага на все още отворената врата.

— Кийт — Очите на Камерън светнаха от радост. — Радвам се, че дойде.

Той сложи ръка на гърба на Мики и я насочи към вратата. Тя наистина се почувства добре.

— Мики, това е Кийт Роудс, ваш съсед от едната страна на улицата и мой — от другата. Той и съпругата му Пени са мои добри приятели.

Мики се ръкува с Кийт.

— Благодаря, че дойдохте, Кийт.

Лайза ѝ бе разказала за семейство Роудс и бе поискала няколко пъти разрешение да ходи у тях след училище. Говореше предимно за Кийт, но не каза нищо за съпругата му, освен че е „наистина шикозна“.

Мики се вгледа в него. Красивото му лице беше прямо, откровено и излъчваше почти осезаема жизненост. Моментално ѝ стана симпатичен.

— Едно от нашите момичета, Лайза Париджи, ми каза, че ви идва на гости — рече тя. — Надявам се, че нямате нищо против.

— Не, разбира се — отговори Кийт. — На мен... На нас ни е много приятно да е с нас.

— Господин Роудс! — чу се гласът на Лайза зад тях. Лицето ѝ беше оживено, а очите ѝ радостно блестяха.

— Здравей, Лайза. — Кийт протегна ръце към нея и за крайно учудване на Мики, Лайза се хвърли в прегръдките му.

— Толкова се радвам, че дойдохте. — Тя го прегърна силно. — Къде е госпожа Роудс?

Той се поколеба за миг, преди да отговори.

— Тя... Не се чувства добре тази вечер. Боли я гърло.

Мики се постара да запомни това — следователно госпожа Роудс не ни харесва.

— Колко жалко — каза Камерън. — Искрено се надявах, че ще дойде.

— Може би следващия път — отговори Кийт, но гласът му прозвуча неубедително.

— И двамата сте добре дошли по всяко време — усмихна се Мики.

— Елате, господин Роудс. Искам да ви покажа къщата. — Лайза го улови за ръката и го повлече след себе си, като се смееше.

Камерън докосна рамото на Мики.

— Ще отида да видя какво правят моите хора.

Тя кимна и се обърна да посрещне още трима новодошли.

Камерън се върна след половин час, като водеше родителите си и госпожица Кънингам към вратата.

— Благодаря, Мики, за чудесната вечер — каза Мари Скот.

— Явно вършите добра работа тук — добави бащата на Камерън. Ръкостискането му беше топло и крепко.

— Заслужавате похвала.

— Благодаря.

Мики изпита чувството, че похвалата беше действително висока, след като идваше от неговата уста.

— Добра работа вършите тук, госпожице Мълвейни — присъедини се към него госпожица Кънингам. — Изумена съм от онова, което видях... засега.

— Радвам се да го чуя от вас, госпожице Кънингам. Имаме намерение да сме възможно най-добрите съседи.

Мики се постара да вложи в думите цялата си убедителност.

— Така е — потвърди някак загадъчно старата учителка, наклони глава и се отправи с тържествена походка към вратата.

— Чудесна вечер, Мики — рече Камерън. — Направо затрудни опозицията.

— Надявам се да е така — отговори мило Мики.

Той изглеждаше оскърбен.

— Наистина знаеш как да уязвиш човека.

Тя се изсмя. Чувстваше се безумно щастлива. Камерън докосна леко ръката ѝ.

— Връщам се след минута — добави той толкова тихо, че думите му почти не се чува.

Мики вдигна глава и усети върху себе си всезнаещия поглед на Ем Си.

* * *

Тържеството вървеше към своя край. Мики помагаше на момичетата и на допълнителния персонал да носят празните чинии в кухнята, като през цялото време се опитваше да потисне оптимизма си. Отдавна бе научила, че оптимизмът е опасен опиат. Съзнаваше много добре, че „Харбър Хаус“ е още в изпитателен срок. Кварталът беше като едно семейство и един-единствен инцидент можеше да провали всичко. Но вечерта явно бе преминала успешно. Позволи си да изпита моментна гордост.

— Страхотен прием, мила — каза Ем Си.

— Мисля, че мина много добре — стрелна го с поглед тя. — Невъзможен си, да знаеш.

На лицето му се изписа недоумение.

— Моля?

— Госпожица Кънингам! Да не говорим за госпожа Дженкинс.

— А, това ли — ухили се Ем Си. — Госпожа Дженкинс е неизлечима романтичка. Трябва ѝ само малко внимание. Аз ѝ обръщам внимание, „Харбър Хаус“ печели от това и всичко е наред. А що се отнася до госпожица Кънингам... — Той стана сериозен и продължително я загледа в очите. — Знаеш ли, може и да не ти се вярва, на нея — също, но аз действително се привързах към това старо момиче. Не се опитвам да я мамя. Поне — поправи се той съвестно, като разглеждаше ноктите си, — да не направи нещо, което няма да е от полза за всички, включително за нея.

— Вземам си думите обратно — рече Мики малко натъжена. Прекалено съм подозрителна. Дори към Ем Си.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

— Аз, ами Камерън ще се върне да ме вземе. Той ще ме закара до къщи. — Не можеше да погледне Ем Си в очите, макар да знаеше, че той не сваля поглед от нея. Усети как се изчервява.

И той не настоя.

— Добре, мила. Ще тръгвам тогава. — В гласа му не прозвуча никакъв намек.

Камерън се върна пет минути по-късно.

— Достатъчно ли дълго изчаках или да запретвам ръкави?

— Дойде навреме. Само минутка да си взема якето.

Докато го търсеше в гардероба, тя се питаше дали няма да предприеме нещо, от което няма връщане назад.

Камерън я последва вътре в апартамента. Тя и не очакваше, че ще постъпи другояче.

— Пак ли проверяваш за серийни убийци? — попита тя със свито гърло.

Съвсем неуместно забеляза, че е махнал очилата си.

— Винаги има полза от това.

Веселият му глас я подканваше.

— Когато котката спи...

Този път, когато я притегли към себе си, безпокойството ѝ не беше толкова силно и бързо бе сподавено от учестения ѝ пулс.

Той взе лицето ѝ в ръце и този незначителен жест стопи съпротивата ѝ. Гледаше я в очите, докато прокараваше пръсти през косата ѝ. Очите му бяха в сянка, но тя виждаше желанието в тях.

— Мики... — Гласът му беше пресипнал. Сви пръсти в косата ѝ.

Тя се опита да се противопостави, но само веднъж. После лудешкото туптене на сърцето ѝ прогони разсъдъка ѝ.

Щом започна да я целува, тя вече не усещаше нищо друго, освен устните му и горещото му тяло до нейното. Винаги досега беше нежен и търпелив. Но сега тя инстинктивно усети, че търпението му се изчерпва. Долови нещо много по-силно.

Устните му проследиха очертанията на брадичката ѝ и тя изстена. Ръцете ѝ го прегърнаха сами и докоснаха стегнатите мускули на раменете и гърба му.

После ръцете му започнаха да се движат по цялото ѝ тяло, като възбудиха у нея калейдоскоп от блещукащи нови усещания. Той я хвана през кръста, а сетне полека-лека ръцете му се придвижиха към гърдите ѝ. Тя затаи дъх. Като че ли съвсем бе спряла да диша.

Той вдъхваше от уханието ѝ. Обля го силен прилив на желание, който напълно го извади от равновесие. Искаше я. Сега. Тук, върху

килима, ако трябва.

Пръстите му се спряха на ципа на роклята ѝ. Можеше да я обладва сега. Знаеше го. Всички прегради бяха рухнали, пометени от силата на взаимното им желание. Но нямаше да е справедливо спрямо нея. Знаеше го с убеденост, която не можеше да обясни. Тя бе изпълнена с желание в момента, но по-късно щеше да го намрази. Колкото и да я желаше, той искаше много повече тя да държи на него.

Потънала в опиянението на необузданата страст, Мики изведнъж усети как силното тяло на Камерън потрепери и после се отпусна. Улови я за ръцете, прилепи дланите ѝ към гърдите си и долепи чело до нейното, докато дишането им се успокои. Сетне внимателно и съзнателно я пусна.

Мики го погледна, като се опитваше да проясни разсъдъка и зрението си.

— Господи, това е най-трудното нещо, което съм правил — призна той с треперещ глас.

Лека мрачна усмивка омекоти чертите му. Отметна с ръка косата от лицето ѝ.

Мики го гледаше втрещена. Щеше да се люби с него, без дори да се замисля.

Понечи да каже нещо, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Между нас има нещо, Мики. Ще го отречеш ли?

В нея започна да се надига старият страх. Но като виждаше желанието в очите му, не можеше да не го иска и тя.

— Не — каза без заобиколки тя. — Не мога да го отрека.

Тя почувства как напрежението му го напусна. Опита се да продължи, но не знаеше какво всъщност иска да каже, освен че внезапно изпита страх както никога досега.

— Не мога да се увличам. Работата ми...

Гласът ѝ постепенно заглъхна и тя наведе глава. Подобно извинение беше равностойно на обида. Настъпи мълчание. Накрая той го наруши.

— Това не е оправдание, Мики. — Сега вече в гласа му се долови насмешка. — Всеки работи. Дори аз.

Тя вдигна глава.

— Съжалявам — окаяно каза тя. — Не се правя на труднодостижима.

— Така ти идва отвътре, а? — ухили се той и белите му зъби проблеснаха.

Тя също се усмихна, макар и с нежелание.

— Благодаря много.

Сетне стана сериозна.

— Не знам. Просто... — едва изричаше думите. — ... това не е за мен. Не мога да си позволя... — Гърлото ѝ пресъхна.

— Какво не можеш да си позволиш?

Нямаше да я остави току-така.

Да позволя на някого да ме нарани? Да ме измами? Мики не можеше да намери отговор. Отново я задавиха противоречиви чувства. Тя ги отхвърли и отчаяно се вкопчи в гнева.

— Не мога да си позволя усложнения точно сега — троснато отговори тя. — Не са ми необходими. Не ги искам.

Обърна се и понечи да се отдалечи от него. Той я улови за ръката и я обърна към себе си доста грубо.

— Онова, което съществува между нас, не е лошо нещо, Мики. То може да бъде прекрасно. От какво се страхуваш?

— Аз... Не знам.

От какво наистина се страхуваше? Опита се да погледне на въпроса справедливо, но все едно се мъчеше да намери далечна звезда — виждаше я само с крайчеца на окото си, а щом се взреше, тя изчезваше. Не можеше да отговори на този въпрос. Само чувството, че ако се предаде на желанието си към него, ще остане беззащитна.

Той се колебаеше. Тя се вгледа в него — изваяни черти, гъсти вежди, силни твърди устни — лице, предизвикващо доверие. За любов? Не, изкрещя нещо вътре в нея. Любовта не е за нея. Рискът беше твърде голям.

Ами ако...? Мисълта се прокрадна коварно в главата ѝ. Може би, както каза той, трябва да се насладят на моментното удоволствие и да не се притесняват за последствията. Какво ще стане, ако се отпусне и се остави на страстта? Защо да е лошо? Поне веднъж...

— Не трябва да се страхуваш — каза той назидателно като на уплашено дете. — Никога няма да ти причиня болка.

Думите му прозвучаха като обещание.

— Глупости — отговори Мики. — Не се страхувам от нищо.

Едва не си повярва.

Камерън продължаваше да я наблюдава.

— Виж какво — каза той. — Налага се да ида до полуостров Боливар, за да видя дали всичко е наред със семейната ни вила през седмицата след идния петък. Имаш ли някакви планове за тогава?

— Аз... Ще видя.

Колко смешно. Никога не замисляше подобни планове.

— Може да отидем за един ден до Галвстон.

Мики не каза нищо. Имаше усещането, че ѝ предстои да скача от десетметрова кула, без да знае дали долу има вода.

Той отново я притегли към себе си и нежно я целуна. Направи опит да я отдели от себе си, но изведнъж залепи жадно устни в нейните. Накрая намери сили и се дръпна. И двамата бяха без дъх.

— Не си ли тръгна сега, ще остана — промълви той. — Ще ти се обадя следващата седмица.

Последна бърза целувка и излезе.

Мики дълго крачи напред-назад в малкия си апартамент, като усилено се опитваше да възвърне самообладанието си, въздържаността и чувството за реалност. Отиде до масичката, взе оттам снимка на себе си и майка си — обикновена моментална снимка, заснета по време на един от редките им щастливи мигове; една от малкото ѝ лични вещи. Животът ѝ съвсем не бе изпълнен с весели спомени.

Взря се в лицето на майка си. Въпреки че тя се усмихваше на снимката, красотата ѝ бе помрачена от бръчки на безпомощност и нещастие. Мики се бе грижила за нея, от прохождането си, до смъртта ѝ. Майка ѝ никога не я бе подкрепяла или защитавала. Никога. Времето и самолечението ѝ бяха помогнали да се справи с гнева. Сега чувстваше някаква празнота. Искаше да изпитва и други чувства. Остави снимката.

В паметта ѝ оживяха сцени от детството. Неприятните моменти... бяха много. Хубавите мигове... Имаше и такива. Плажът, панаирите... Захарен памук. Обичаше захарния памук по панаирите. Знаеше, че боли стомах от него, но не можеше да устои. Виждаше ѝ се толкова безвреден. Захарният памук беше като въздуха — миг на неопикуема наслада, сетне се разтапяше в устата ѝ.

Но Камерън Скот не беше като въздуха. Той имаше стойност, трайност. Но тези негови качества не бяха предназначени за нея, оставяше ѝ мигновената наслада да го притежава за малко. Сега той я

желаеше, но за постоянно щеше да избере някоя от неговия свят. И все пак, би вкусила от мимолетното удоволствие да бъде с него, макар да знаеше, че рано или късно неизменно ще последва болка.

Въпросът беше дали си струва?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пени Роудс затвори каталога с мостри от платове, който прелистваше, и погледна часовника си. Почти пет часа. Тъкмо имаше време да седне и да изпие чаша кафе, преди да се е върнал Кийт. Напоследък се чувстваше неспокойна и всичко я дразнеше — работата, клиентите, дразнеше се дори от себе си. Каза си, че работи прекалено много и си обеща да почива повече.

Занесе кафето във всекидневната и тъкмо се настани на един от столовете в стил крал Джордж, когато на вратата се позвъни. Устните ѝ трепнаха от безпокойство, остави чашата и чинийката върху стъклената масичка и отиде да отвори.

Блъсна я мартенският вятър и тя едва удържа вратата. На стълбите стоеше Лайза Париджи. Черните ѝ къдрили бяха паднали върху лицето, а в ръце държеше котенцето си. Отбивала се бе няколко пъти през последните седмици. Всеки път носеше котенцето си, и то да отидело на гости, както обясни.

— Здравейте, госпожо Роудс.

Гласът ѝ беше нежен както винаги, а обноските — отлични. Не такива, каквито Пени бе очаквала от момиче от онзи дом. Но човек никога не знае. Това ѝ беше добре известно.

— Здравей, Лайза.

Пени почувства притегателната сила на очите ѝ — две черни езера, които ѝ навяха стари спомени — неща, за които не искаше да си спомня. Лайза винаги събуждаше у нея онези предишни чувства, които мислеше, че е забравила.

— Попречих ли ви?

Това беше първият въпрос, който Лайза винаги задаваше.

— Не — отвърна вяло Пени. — Тъкмо седях с чаша кафе и чаках Кийт да се прибере. Искаш ли нещо за пиене?

Лайза избра ябълков сок. Притихнала на тапицираното с кретон канапе със сока в ръка и котенцето, заспало в скута ѝ, тя приличаше на старомодна порцеланова кукла. Съзря месинговата мастилница на

масичката и предпазливо протегна пръсти да я докосне, но веднага отпрати питащ поглед към Пени.

— Нова е — каза Пени.

— Красива е.

Пръстите на Лайза внимателно се плъзнаха по гравираното украшение.

— Радвам се, че ти харесва.

Още първия път Лайза открито се бе възхитила от къщата и двора им. Всеки път, когато дойдеше, тя разглеждаше удивено някой предмет, със страхопочитание, сякаш недоумяваше как може да съществува такава красота на света. За своя изненада, на Пени започна да ѝ харесва да показва разни неща на момичето. А самото то беше истинска красавица, винаги послушна и чувствителна към всяка промяна в настроението на Пени. Само че беше толкова стеснителна и затворена, че Пени никога не знаеше какво мисли.

— Съжалявам, че не можахте да дойдете на тържеството — рече Лайза. — Господин Роудс каза, че не се чувствате добре.

— И аз съжалявам, Лайза. Аз... Болеше ме гърло.

Което беше чиста лъжа. Кийт искаше тя да отиде с него, но Пени би предпочела по-скоро да я застрелят. Категорично отказа. Размениха си остри думи и той отиде сам. Пени седя вкъщи, свита на кълбо и нещастна, и гледа телевизия, докато се измори да мисли.

След онази нощ животът им продължи както обикновено, но и двамата като по мълчаливо съгласие отбягваха да говорят за приема и „Харбър Хаус“. Пени знаеше от самото начало, че този дом ще означава само неприятности и се оказа права. При това неприятности между нея и Кийт.

— Ще ви заведе някой ден — обеща Лайза.

— Ще видим — отвърна ѝ Пени.

Загложди я безпокойство. Не искаше да наскърбява Лайза, но още не беше готова да посети „Харбър Хаус“.

Задната врата се тръшна.

— Пени?

Кийт.

— Тук съм — извика тя успокоена.

Кийт закачаше Лайза, шегуваше се с нея, разказваше ѝ разни истории и ѝ говореше глупости, като че ли беше негова дъщеря...

— Здравей, мила.

Кийт възвърна оживлението на Пени както винаги. Тя видя как лицето на Лайза светна като коледна елха.

Той се наведе да целуне Пени и после съзря Лайза.

— О, кого виждам? Как е момичето ми?

— Много добре. Доведох Хафпайнт да ви види пак.

Лайза отвърна на прегръдката му ентусиазирано, като събуди котенцето и едва не разля сока си. Пени почувства особена болка. Кийт я обичаше достатъчно много, за да се ожени за нея, въпреки че не можеше да има деца, но тя знаеше, че ги иска. Започна да изпитва предишната тъга, както и други чувства, кръжащи като зли духове в съзнанието ѝ.

След секунди Кийт вече играеше с котенцето и сладко бърбеше с Лайза, караше я да разказва за ежедневието си — училището, задълженията, дрехите ѝ и любимото ѝ котенце. Пени мълчеше и ги наблюдаваше. Усети се как гледа Лайза и я слуша.

След няколко минути Лайза стана и занесе празната си чаша в кухнята. Никога не се заседаваше дълго.

— Благодаря за ябълковия сок — каза тя. — Скоро ще дойда пак. Ако, разбира се, нямате нищо против — добави тя.

— Естествено, че нямаме — отвърна Кийт. — Идвай, когато искаш.

— Да — повтори като ехо Пени. — Когато искаш.

Кийт я погледна изненадан, но самата тя беше по-изненадана от него.

След като Лайза си отиде, те си размениха погледи. На лицето на Кийт беше изписано особено изражение, което според Пени отразяваше нейното.

— Наистина ли го мислиш, Пен?

— Да — отговори тя и осъзна, че е така.

— Радвам се — каза Кийт. — Тя е... — Замълча. — Тя е много сладка.

— Да — потвърди Пени. — Сладка е.

* * *

Това се превръща в привичка, помисли си Ем Си, докато звънеше на вратата на госпожица Кънингам. Този път поне беше поканен. Заедно с Бренди, която стоеше до него изнервена.

Чу забързани стъпки от другата страна на вратата. Бренди наведе глава още по-надолу и като че ли се сви в себе си. Той успя да докосне насърчително ръката ѝ, преди вратата да се отвори.

— Госпожице Уилифорд, господин Мълвейни. Заповядайте.

Това беше най-радушното посрещане на госпожица Кънингам досега. Ем Си изпита гордост, че е заради Бренди.

Двамата последваха домакията в гостната. Беше приготвила чай в сребърни съдове. Чай, за Бога. За пръв път му се случваше. Нямаше защо да си прави труда да се обзалага, че и на Бренди ѝ е за пръв път — никой нямаше да се улови на бас.

Госпожица Кънингам разля чая по начин, какъвто бе гледал в десетки стари филми. Забеляза, че ги приема като истински гости — кубчета захар, които пусна в чашите им с изящно изработена щипка; малки вкусни сандвичи, тънки резенчета лимон по средата с карамфил. Ем Си разрови паметта си, за да си спомни за обноските по време на чай, за които бе чувал. Спомни си номера с изпруженото кутре, но реши, че вероятно е някаква шега. И без това нямаше намерение да го прави.

Хвърли поглед на Бренди, която беше облечена спретнато и подходящо за случая с памучна пола и блуза. Изглеждаше изплашена и неспокойна. Но момичето имаше вродена класа и достойнство, които започваха да излизат наяве малко по малко с течение на времето. Беше сигурен, че ако успеят да я вкарат в пътя, ще се оправи.

— Така, госпожице Уилифорд... — Госпожица Кънингам остави на масичката чашата и чинийката и докосна устните си с ленена кърпа с монограм. — Мога ли да ви наричам Бренди?

Бренди отвори уста и погледна старата право в очите. Очевидно никой досега не ѝ бе задавал такъв въпрос, помисли Ем Си. Обзалагаше се, че са ѝ казвали куп други неща, но не и да искат разрешение от нея.

— Да, мадам — отговори най-сетне тя.

— Добре. — Госпожица Кънингам остави кърпата. — А сега искам да ми разкажеш за рисунките си...

Половин час по-късно Ем Си смаян клатеше глава. Постепенно и любезно старата дама бе успяла да извади Бренди от самовгълбението и момичето говореше както никога досега.

— Нарисувала съм няколко неща — разказваше Бренди.

В очите ѝ искреше интерес и вече не беше стеснителна, изплашена или войнствено настроена. Беше напълно погълната от разговора.

Госпожица Кънингам посочи към рисунката на елена върху триножника на бюрото.

— Опитвала ли си с писалка и мастило? Племенницата ми рисуваше по този начин, когато беше на твоята възраст.

Бренди разгледа рисунката с одобрение.

— Великолепна е. Аз не рисувам така добре.

— Толкова добре, Бренди — поправи я госпожица Кънингам с нежен глас.

— Толкова добре — повтори Бренди. — Опитвах с писалка и мастило и ми беше забавно, но най-много харесвам различните цветове.

— Видях от рисунките ти, че притежаваш превъзходен усет към цветовете — рече госпожица Кънингам. — Имаш око и към формите и пропорциите, да ти покажа още някои неща.

Тя взе една книга от масата пред тях.

— Каж ми, харесваш ли френските импресионисти?

— О, да, мадам. Цветовете им са толкова хубави.

Бренди беше по-развълнувана от всякога.

— Тази книга е колекция от творбите на Клод Моне.

Двете глави — на възрастната жена и на момичето — се наведоха над книгата.

Внезапно Ем Си установи нещо. Сега виждаше Джесамин Кънингам в друга светлина — отдадената на учениците си и изпълнена със съчувствие към тях учителка, майка на всички и на никой; възпитателката, чиято строга външност криеше истинска любов към децата; убедителна и властна жена, за която няма нищо невъзможно. Ем Си я наблюдаваше с мълчалив възторг.

Когато си тръгнаха, госпожица Кънингам ги покани настоятелно да дойдат пак.

— Благодаря, мадам — отговори Бренди. — Ще се радвам да дойда отново.

Очите на госпожица Кънингам се разнежиха, а в усмивката ѝ се четяха наченки на истинска привързаност.

— Ще чакам с нетърпение да се видим отново, Бренди. И с вас, господин Мълвейни.

Ем Си си позволи още една похвала наум, докато минаваха покрай малката рисунка на бюрото.

Ем Си зави по алеята пред „Харбър Хаус“.

— Е, Бренди, какво ще кажеш? — попита той, като изключи двигателя.

— Наистина беше интересно.

В гласа ѝ долови вълнение.

— Тя има много хубави неща.

— Така е. Искаш ли да отидеш пак?

— Да. Много приятно ми беше.

— Тя е истинска дама. Няма да срещнеш много като нея.

Бренди замълча за миг.

— Така е — бавно потвърди тя. — Предполагам, че няма да срещна.

Докато излизаше от колата, Бренди се обърна към него.

— Тя е много мила дама — добави тя замислено.

Ем Си се усмихна доволно, докато гледаше как Бренди влиза в къщата. Някои може и да не бяха съгласни с преценката ѝ за госпожица Кънингам, ала той беше. Дано да не грешеше, но днес госпожица Кънингам бе помогнала на Бренди да прекрачи още едно стъпало по стълбата, по която се качваше.

А онова, което беше добро за Бренди, беше добро и за Мики.

Е, той, разбира се, би направил всичко, което е по силите му за Бренди, защото държеше на нея, но от всичко на света най-голямо значение за него имаше доброто на Мики. Ако трябваше, би легнал на релсите срещу идващ влак заради нея.

Замисли се за Бренди и за Мики. Виждаше много добре какво става — за пръв път Мики се вживяваше толкова много в проблемите на някое момиче. Мики винаги им съчувстваше и държеше на всяко едно от тях — именно това беше причината за нейния успех. Но винаги досега бе съумявала да запази хладнокръвие. Никой не бе успял

да престъпи през стената, която бе издигнала около себе си. Включително и той, размишляваше Ем Си без горчивина. Бог му е свидетел, че се бе старал да го направи. Знаеше, че Мики е привързана към него и го обича, но тя не можеше да се отпусне и да му повярва напълно.

Болеше го от това. Усещаше, че тя го съзнава, но не може да го преодолее. Може би един ден...

Виждаше и още нещо — тя си падаше по младия Скот и чувствата им явно бяха взаимни. Ем Си одобряваше това. Младият мъж му харесваше. Не беше обаче сигурен дали Скот го харесва, защото последните няколко пъти бе усетил студенина в държанието му. Ем Си не знаеше защо, но познаваше дъщеря си. Тя се боеше до смърт от собствените си чувства, особено по отношение на мъжете. Би заложил и последния си долар, че тя се съпротивлява на Скот с всички сили и че Скот обвинява него заради онова, което е направил или не е направил.

Обзе го предишния безпомощен гняв. Знаеше защо Мики се бои от чувствата си. Ем Си не ѝ бе сторил нищо, а някой друг. А Ем Си не е бил при нея, за да го предотврати.

Когато реши да оправи живота си, той се зае да навакса, с каквото може. Залови се да проучи някои неща. Сетне разговаря с майката на Мики, неща, които трябваше да направи преди двайсет години... Тогава разбра какво е станало. Бедата беше, че бе твърде късно. Злото вече бе сторено. Не можеше да убива, иначе би намерил проклетия мръсник и би го застрелял, ако онзи вече не бе мъртъв. И това узна. Всичко, което му оставаше, беше да се реваншира пред Мики, с колкото може повече.

Излезе бавно от колата, като се почесваше замислено по брадичката. Да, той харесваше Камерън, въпреки че младият мъж не го харесваше. Ще оправи това по-нататък. Засега ще ги остави двамата с Мики на мира, ще чака и ще наблюдава. Биваше го за това. А сетне, когато му дойдеше времето, може би щеше да помогне с нещо.

И за това го биваше.

* * *

Мики се улови, че бездейства и зяпа през големия прозорец към двора, където ранното пролетно слънце разстилаше светли петна върху раззеленяващата се трева и търси да види пъпки по дърветата. Пролетта беше любимият ѝ сезон. Тя означаваше ново начало. Още не бе настъпила напълно, но Мики забеляза напъпилите клони на дърветата на фона на синьото небе...

Промърмори нещо под нос. Защо ли си губи времето пред прозореца и търси да види пролетни пъпки по дърветата, когато пред нея на бюрото има висока купчина с документи, а из къщата имаше да се вършат милион неща? Таванските помещения бяха почти готови за новите си обитателки. А тя имаше да върши сума ти работи.

Седна насила зад бюрото и започна да работи. След малко се вторачи безучастно в листата хартия, като си припомняше, преповтаряше и се опитваше да осмисли нощта след тържеството преди две седмици. Онази лудешка нощ, когато бе стояла вцепенена и бе позволила на Камерън Скот да си помисли, че ще отиде с него в Галвстон. Разсъдъкът ѝ се бе възвърнал още преди зазоряване и тя се зачуди дали не си е изгубила ума. Оттогава чувствата ѝ бяха така объркани, че трудно се съсредоточаваше върху каквото и да било. Както сега.

Трябваше да намери начин да му откаже. Отлагала бе този разговор, но до петък оставаха само няколко дни. Накрая събра смелост и набра служебния му телефонен номер. Нямаше го. Мики се почувства глупава като момиче и остави номера си на секретарката му.

Подскочи, щом на вратата се почука. Но в кабинета ѝ влезе Лайза Париджи, която сякаш току-що бе видяла, че в града пристига цирк.

— Мики! Господин и госпожа Роудс са тук. Можеш ли да дойдеш да поговориш с тях за минутка?

— Разбира се.

Мики стана. Спомни си Кийт Роудс — приятен мъж. Спомни си също, че госпожа Роудс не бе дошла на тяхното тържество, като бе използвала някакво зле скалъпено извинение.

— Искат да те питат нещо.

Лайза буквално подскачаше от вълнение.

— Почакай малко, Лайза. Идвам. — Тя сложи ръка на рамото ѝ. — Успокой се. Ще се разболееш.

Тръгна след Лайза към предната част на къщата, като едва успяваше да върви наравно с нея.

Кийт Роудс стоеше на входа с една млада жена на годините на Мики. Тя беше дребна, слаба като манекен, скъпо облечена и излъчваше несъзнателната самоувереност на роден аристократ.

— Здравейте, госпожице Мълвейни — усмихна ѝ се насърчително Кийт. — Това е съпругата ми Пени.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо... — Мики погледна изкусно гримираните очи на Пени и изражението им я накара да се вцепени. Страх — неподправен, истински, непогрешим. Беше потиснат, но нещото око на Мики го съзря. Всъщност, самата му сила я накара да затаи дъх. — ... Роудс — довърши Мики, колкото може побързо, като се надяваше, че никой не е забелязал смущението ѝ.

Ръката на Пени беше студена и влажна. Мики я стисна, като се опита да ѝ влее смелост. Нещо сериозно притесняваше тази жена.

— Добре дошли в „Харбър Хаус“ — каза приветливо тя. — Липсвахте ни на нашата тържествена вечер и много се надявахме да минете да ни видите по-късно.

— Благодаря.

Нищо повече. Гласът ѝ беше приятен, но в тона ѝ се долавяше напрежение. Говореше със стиснати устни.

Кийт Роудс незабелязано прегърна жена си през кръста.

— Дошли сме, за да ви помолим за една услуга, госпожице Мълвейни.

— Наричайте ме Мики. Какво мога да направя за вас?

Усещаше как зад нея слабоватото телце на Лайза тръпне от напрежение и вълнение. Какво ставаше, за Бога?

— Пени и аз бихме искали да заведем Лайза в Астроуърлд през почивните дни — обясни той. — Дойдохме да поискаме разрешение.

Лайза отиде и застана до него, като че ли това беше най-естественото нещо на този свят. Той сложи ръка на рамото ѝ и я притисна към себе си, а тя го погледна с обожание — другояче не можеше да се нарече.

— Моля те, Мики — каза тя. — Никога не съм била в Астроуърлд.

— Ами, аз...

Завариха я неподготвена и Мики изневиделица трябваше да вземе изключително трудно решение. Установеният ред в „Харбър Хаус“ беше, че момичетата трябва да заслужат привилегиите си. Лайза вече беше заслужила правото си да отиде в Астроуърлд многократно и го знаеше много добре. Мики беше убедена, че може да ѝ се гласува доверие, но все пак не познаваше семейство Роудс.

Погледна Кийт, който още стоеше, прегърнал Лайза. Ем Си все я обвиняваше, че е прекалено недоверчива и може би действително беше прав. И все пак сега беше изправена пред привидно невинна ситуация, която можеше да се окаже голям проблем. Кийт Роудс беше чудесен млад мъж — приятен, интелигентен, преуспяващ — последният човек на света, който би представлявал опасност за едно дете. Инстинктът ѝ подсказваше, че може да му има доверие. Постигнатото с усилен труд познание обаче ѝ казваше, че външният вид често лъже. А от съпругата на Кийт Роудс се излъчваше страх и безпокойство, които едва ли бяха препоръчителни. Не, реши Мики, не трябва да излага на риск доброто на Лайза поради каквато и да е причина, дори и картинката да изглеждаше розова. При това съвсем не беше сигурна в случая.

Тъкмо отвори уста да откаже учтиво, когато на външната врата се почука.

Лесли, която вечно дебнеше за своя приятел, се втурна да отвори, преди някой друг да е помръднал.

— Мики, Камерън е — извести тя с ненужно висок глас.

Мики изтръпна. Типично за него — идва, вместо да ѝ се обади по телефона. Но все пак се зарадва, като го видя.

Той влезе така, сякаш къщата беше негова.

— Здравейте. Надявам се, че не ви попречих.

После съзря Пени и Кийт.

— Вие двамата какво правите тук?

— И аз мога да ти задам същия въпрос, приятелю.

В очите на Кийт се четеше разбиране.

— Харесва ми тукашната компания — отговори Камерън, без да му мигне окото. — Как си, Пени?

— Много добре, Камерън. Радвам се да те видя.

Мики забеляза, че цветът се възвърна в лицето на Пени. Но въпреки това Камерън я гледаше изкосо.

— Ще показвате на Пени къщата ли? — попита той.

— Не съвсем — отвърна Кийт, — макар че искам да я разгледа, преди да си тръгнем. Дойдохме да искаме разрешение да заведем Лайза в Астроуърлд.

— Моля те, Мики — повтори Лайза.

Молбата ѝ причиняваше на Мики почти физическа болка. Щеше да ѝ бъде трудно, но трябваше да ѝ откаже. Камерън явно отгатна мислите ѝ, защото я погледна право в очите.

— Мисля, че идеята е чудесна.

— Аз... Не мисля така — възрази с нежелание Мики. — Тук имаме правила...

С крайчеца на окото си видя как лицето на Лайза помръкна.

— Позволи ми да гарантирам за Кийт и Пени — каза Камерън. — Те са двама от най-близките ми приятели. Познаваме се отдавна. Бих им поверил всичко, което имам и обичам.

— Благодаря, Камерън — рече Пени, а на лицето ѝ бе изписано искрено задоволство.

Мики се усмихна леко.

— Препоръката си я бива, но да не избързваме. Може би, след като се опознаем по-добре...

Камерън, Кийт и Лайза заговориха в един глас — мъжете се опитваха да я убедят, а Лайза се молеше.

Накрая Пени Роудс, която бе казала само една-две думи през цялото време, уреди въпроса.

— Госпожице Мълвейни. — Всички млъкнаха и отправиха поглед към нея. — Моля ви, разрешете ѝ да дойде с нас. Ще се грижим добре за нея. Обещаваме.

Погледите на двете жени се срещнаха и се случи нещо странно. Дълбоко в забулените черни очи Мики видя нещо познато. Като че ли някога много отдавна и двете бяха имали обща съдба. Настъпи мълчание, докато очите им си говореха — същата борба, същите душевни терзания... Сякаш прозря в душата на Пени. С внезапна увереност Мики осъзна, че каквито и да са проблемите на Пени Роудс, тя ще се грижи за Лайза.

— Добре — съгласи се Мики накрая, като наруши напрегнатото мълчание. — Може да дойде с вас.

Последните ѝ думи бяха почти заглушени от радостния вик на Лайза. Мики отхвърли и последните си съмнения и си каза, че

постъпва правилно.

— Ще те вземем в девет часа в събота сутринта, Лайза.

Усмивката на Кийт отразяваше като огледало вълнението на Лайза.

— Благодаря ви, госпожице Мълвейни — каза тихо Пени, а върху лицето ѝ се изписа необичайно спокойствие.

След като семейство Роудс си тръгнаха и въодушевената Лайза отиде да върши работата си, Мики се обърна към Камерън.

— Това е в противоречие с обичайната ми практика — каза тя. — Обикновено не разрешаваме на момичетата да отидат някъде с хора, които не познаваме добре. Разкажи ми за тях.

— Кийт и Пени са изключително сериозни — започна Камерън. — Кийт ми е приятел от колежа, а с Пени се познавам, откакто се ожениха. Тя е от много богато семейство от Далас. Кийт е добър адвокат, работи усилено. Пени е малко затворена, но е доста талантлив дизайнер.

Камерън се засмя малко накриво.

— Аз бях този, който ги уговори да се преместят в Уест Вилидж. Трябва да призная, че не бяха много доволни, когато вие се преместихте, особено Пени. Затова се изненадах да я видя тук.

— Лайза явно е свършила предварителната подготовка сама — усмихна се Мики. — Може ли човек да не я обича?

— Знам ли — усмихна ѝ се в отговор той, а бръчките около очите му се сгъстиха.

А може ли някой да устои на теб? — запита се Мики. Но трябваше да го направи, докато все още беше в състояние.

— Камерън — наведе глава тя. — Относно този петък. Не мога...

Колко несправедливо от негова страна да дойде лично — ще трябва да му го каже в очите.

— Изобщо не си мисли да се отмяташ — прекъсна я той, като още се усмихваше.

Тя го погледна виновно.

— Затрупана съм с работа — каза Мики. — Петък е работен ден. Ще има съвещание, на което трябва да присъствам...

— Ще минат и без теб, а работата ще почака, докато се върнеш.

Тя стоеше и си спомняше колко силно го бе желала... Първите стъпки надолу по дългия ужасяващ път. Отидеше ли с него, щеше да

стигне прекалено далеч, за да се върне ненаранена.

— Съжалявам — скръсти ръце той. — Идваш с мен. Край на спора.

Още се усмихваше, но изглеждаше неумолим, което подсказа на Мики, че си губи времето. А може би така й се искаше.

— Добре — въздъхна тя. — Ще дойда.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не.

Камерън измъкна морския таралеж от ръката на Мики и го върна в съда при останалите.

— Не се брой. Трябва да си намериш сама.

— Ами ако не намерим?

Тя надникна в съда, пълен с големи розови раковини.

— Сигурен съм. Ще намерим на полуострова.

Мики разрови ярко оцветените мидени черупки в плиткото кошче.

— А такава? — Тя взе една и я размаха под носа му. — Обзалагам се, че не можеш да намериш същата.

Той я улови за ръката, за да разгледа черупката.

— Имаш право — усмихна се той. — Тук няма такива. Тази е дар от Големия бариерен риф. Хайде.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я избута навън от магазина за раковини на „Странд“ — старата търговска артерия на Галвстон — покъсно възстановена като туристическа атракция.

Самият остров имаше формата на раковина. Мики беше отстъпила — беше си позволила този ден, тези часове, да загърби действителния свят и да остане в плен на приказките. С принца ли? Едва не се изкикоти.

Вилнеещият мартенски вятър свиреше между старинните сгради. Без да мисли, Мики отпусна с благодарност ръка между топлите пръсти на Камерън.

Не си спомняше да се е чувствала така с някой мъж. Да може да се отпусне и да се наслаждава на всеки миг. Изпитваше спокойствие, но знаеше какви чувства е способен да предизвика той у нея. Спомни си за уклончивото му обещание, но усмивката му и слънчевата светлина в Галвстон в този следобед обагриха опасенията ѝ с цветовете на радостта.

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— А сега, може ли да хапнем нещо? — попита умолително той.
— Умирам от глад. Освен това, скоро трябва да бъдем в Боливар, защото ще се стъмни. Ако не побързаме, няма да намериш никакви раковини — добави той, като я погледна изкосо.

— До никъде няма да стигнеш с твоето подкупничество — усмихна му се тя и го погледна в очите. — Добре, да хапнем.

Той я повлече покрай магазините по „Странд“, на чиито големи витрини беше изложено всичко — от най-обикновени фланелки, до фин вносен порцелан. Мики се разсея и стъпи накриво по изровения от годините и покрит с пясък тротоар. Препъна се и загуби равновесие, когато една силна мъжка ръка я хвана и изправи на крака.

— Сега ли се учиш да ходиш? — ухили се Камерън.

— Правя го от няколко години — отговори с достойнство тя.

— Още десетина години и ще се научиш.

Макар да се смееше заедно с нея, той установи, че беше толкова естествено за него да протегне ръка и да я хване, като че ли вечно щеше да го прави. Тя някак му подходеше напълно. Не си спомняше да е изпитвал същото с друга жена от години. А може би никога.

Откакто я бе взел сутринта, тя се вълнуваше скришом като дете. През целия ден, малко по малко, тя смъкваше предизвикателната си фасада и показваше нежната весела страна от характера си, за чието съществуване той винаги бе подозирал.

Погледна я крадешком. Черната ѝ коса беше разрешена от вятъра, белите като магнолия бузи, придобили цвят, сияещите на слънчевата светлина сини очи. Не можеше да откъсне очи от нея. Нито ръце. Не можеше да се въздържа да не я докосва. Държеше я под ръка, докато вървяха.

Спряха пред една висока сграда от червено-кафяв пясъчник, влязоха в павилиона за сандвичи и се отправиха към малка маса в ъгъла. Мики вдъхна миризмата на топлите току-що изпечени питки. Минаваше обед, а тя беше изяла само една препечена филийка, преди да пресекат шосето на път за остров Галвстон. Поръча си няколко неща и докато пристигне храната, вече беше прималяла от глад.

— „Странд“ ми е като непозната — каза тя, като отхапа от питката със салатата от пиле.

— Нали каза, че не си идвала в Галвстон от момиченце.

От детството си помнеше синьото море и широките виещи се плажове откъм залива. „Странд“ беше някак на завет и следваше извивките на залива. Камерън ѝ бе обяснил, че старата улица, известна навремето като малката „Уол Стрийт“ е представлявала център на търговската част на града през деветнайсети век. Но след като опустошителна буря в края на века разрушила града, той западнал, а „Странд“ била занемарена, като на нея останали само складове и долнопробни барове. Едва през последните десетилетия група граждани и предприемчиви бизнесмени се събрали, за да възвърнат славата ѝ като туристическа забележителност. Старите полуразрушени сгради се възродили като модни бутици за облекло и луксозни ресторанти и навсякъде настъпило оживление и празнична атмосфера.

— От тук ли взе идеята за „Вилидж Уок“? — попита Мики.

— Не съвсем. — Той преглътна последната хапка от питката си с пастърма и швейцарско сирене. — Това е наистина историческо място. На повечето сгради има исторически плочи с надписи и финансирането е съвсем различно. Но признавам, че успехът на „Странд“ ме подтикна да създам проекта „Вилидж Уок“.

— Но принципът е същият, нали? Нова употреба на стари сгради.

— В такъв смисъл, да. Приспособяване на старото към съвременното.

— Спасяваш квартала, а? — Мики се облакът на масата и присви очи. — Добра идея. Само дете не можеш да контролираш кой се настанява там.

Камерън прихна да се смее.

— И това научих. При това по няколко начина.

Той се наведе напред и лицето му беше толкова близо до нейното, че за миг тя си помисли, че ще я целуне. Но той само улови брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. Взе ръката ѝ и я стисна, а в очите му имаше нещо, за което Мики не искаше и да си помисля.

— Мики. — Стисна още по-силно ръката ѝ. — Какво да правя с теб?

Тя само поклати глава. Освен незначителните закачки, те не бяха разговаряли сериозно. Мислите им бяха недосегаеми като дъгата. За какво мислиш? Какво съм за теб? Какво става между нас? Но никой от тях не смееше да ги изрече на глас.

Мики се върна към действителността и сложи салфетката си на масата.

— Благодаря за обяда.

Той погледна с любопитство към чинията ѝ — там нямаше нито троха.

— Съжалявам, че не ти беше вкусно.

— Да — ухили се тя. — Всяка хапка ми беше противна.

Той се засмя, стана и я дръпна със себе си.

— Да вървим.

— Къде?

Уместен въпрос. Мики облече якето си.

— Към Боливар, — каза той.

Да видят какво става с вилата и да търсят раковини. И какво още? Пътуването може да се окаже по-дълго, отколкото щеше да отнеме прекосяването на още едно водно пространство. Но запленена от вълшебството на този ден, Мики не искаше да размишлява повече.

Трийсет минути по-късно те се намираха на един от огромните фериботи, които извършваха редовни курсове между полуостров Боливар и издадения къс земя точно срещу протока „Галвстон Шип“. Камерън се нареди с мустанга след другите коли, а Мики отвори прозореца. Наоколо гъмжеше от стотици чайки, които кръжаха над ферибота и изпълваха въздуха с пронизителните си крясъци. Други седяха като статуи върху масивните пилони около ферибота, вперили сериозни погледи в морето.

Корабната сирена изсвири пронизително и Мики подскочи. Сетне огромният плавателен съд се разтърси и бавно започна да се отдалечава от пилоните. Камерън дръпна ръчната спирачка и извади кесийка с царевични пръчици от сака на задната седалка.

— Да тръгваме, преди да са заели най-хубавите места. Ще храним чайките.

Тръгнаха между редиците паркирани автомобили към кърмата на ферибота. Оказа се, че не е било необходимо да бързат. Корабът беше едва наполовина пълен, тъй като пътниците явно бяха предпочели топлите коли пред хладния вятър на палубата. Там имаше само три малки деца, които хрупаха пържени картопки от един голям плик. С бузи, изпръхнали от вятъра, с пискливи от вълнение гласове, те се блъскаха по палубата, въодушевени и жизнерадостни.

Въодушевлението им беше заразително и когато Камерън отвори кесийката с царевични пръчици, Мики първа грабна шепа.

Като че ли всички чайки, които бяха на пристана, полетяха заедно с ферибота. Кръжаха над него, виеха се и се гмуркаха, а заострените им криле блестяха с белотата си на фона на синевата. След като им хвърлиха първата порция царевични пръчици, те станаха по-смели и започнаха да се карат за най-хубавите парченца. Това беше част от играта им и те я играеха добре, като пикираха да уловят повечето парченца още във въздуха. Мики им хвърляше храната игриво като децата. Чайките долетяха толкова близо, че виждаше как проницателните им черни очи я наблюдаваха, без да пропускат нито едно движение. Испита силен порив да протегне ръка и да ги докосне...

Изневиделица, като плаващи останки от потънал кораб, в мислите ѝ се появи спомен — как като дете протяга ръка към птиците високо над главата ѝ. Бе заплакала, защото беше твърде дребничка и някой я беше повдигнал, за да ги вижда по-добре. Но кой? Не можа да си спомни.

— Виж — извика Камерън.

— Да.

Така или иначе го гледаше. Той бе махнал очилата си, а вятърът бе разрошил косата му и бе придавал по-здравословен вид на лицето му. Мики си помисли с умиление, че прилича на малко момче, което се кани да се изфука с нов номер. С избелелите си джинси и шлифер той изглеждаше голям и силен. И хубав. Тя се усмихна, като се чудеше какво би помислил за този епитет. Сигурно щеше да се разсмее. Освен лъскавия си професионален вид на бизнесмен, той май не се интересуваше много как изглежда. Но самият той... Мики се опита да превъзмогне желанието, което се надигна у нея.

Камерън вдигна една царевична пръчица високо над главата си. Две чайки моментално се стрелнаха съвсем наблизо, точно над него, като гледаха лакомо парченцето. Няколко секунди той и птиците останаха неподвижни и Мики беше на път да го обяви за лъжец, когато изневиделица трета птица връхлетя пред другите две, грабна пръчицата от пръстите на Камерън и излетя с победоносни крясъци.

Удивена, Мики се опита да направи същото и усети странното, не чак толкова болезнено клъвване от човката на птицата, която грабна

парченцето.

— Видя ли? — попита Камерън. — Нали не те заболя?

Мики го погледна в очите — топли и засмени.

— Не — отговори тя. — Изобщо не ме заболя.

Той напъха празната кесийка в джоба на шлифера си и избърса солта от ръцете си.

— Да тръгваме — каза той и посочи към носа на ферибота зад тях.

Мики се обърна и видя, че корабът навлиза в пристана. Децата хукнаха към колата си и продължаваха още да крещят и да се смеят. Мики и Камерън стигнаха до мустанга точно когато палубният работник започна да дава знак на колите да слизат на брега. Тя се обърна. Чайките кръжаха над пристана или кацаха по пилоните в очакване фериботът да се отправи отново към Галвстон, за да подновят безкрайната си просия. Какво ли я накара да ги погледне? Един хубав спомен...

Пет минути по-късно двамата се носеха по широката магистрала, която опасваше полуостров Боливар.

— Защо е чак тук вилата ви? — попита Мики. — Галвстон е по-близо до Хюстън.

— Тя беше на баба и дядо. Те живееха в Бомонт, който е по-близо до Боливар. Баща ми я наследи след смъртта им. — Той небрежно сложи ръка на облегалката и докосна рамото ѝ. — Често идвахме тук и бях дете. Сега обикновено сестра ми я използва през лятото, но тази година реши да доведе тук децата и през пролетната ваканция. Обещах ѝ да проверя дали всичко е наред, преди да дойдат.

Дори през дрехите си Мики усети, че пръстите му са влажни. Беше щастлива. Потисна желанието си да се притисне по-близо до него подобно на влюбена ученичка и погледна през прозореца. Земята беше равна — блатиста прерия. От едната страна се намираше залива Галвстон, от другата — Мексиканския залив. Повечето сгради бяха стари, по-малки и приличаха на рибарски хижи в сравнение с модерните многоетажни къщи, които видя на остров Галвстон.

— Често ли идваш тук? — попита тя, само за да чуе гласа му.

— Не. Нямам време. Но обичам тази къща. Стара е, не е много хубава, но винаги прекарваме добре тук. Държа да я видиш.

Той се обърна и ѝ се усмихна и тя му отвърна с усмивка като лекомислена ученичка.

След няколко минути той подкара по обсипания с черупки път към залива. В края на пътя, сгушена зад предпазващите я пясъчни дюни, сред изсъхналата зимна трева, стоеше къщата.

Както бе казал, тя не беше хубава. По-скоро приличаше на голяма бяла кутия, кацнала върху огромния черен, изцапан с креозот пристан. Щом се приближиха, Мики видя, че почти целите стени са остъклени, а от трите ѝ страни обикаляха тераси. Зад къщата имаше люлка, окачена на ръждясали вериги, която се полюшваше от вятъра. Цялото място бе напоено с чара на вечността, като че ли се бе появило по естествен начин от околния пейзаж много отдавна. Беше очарователно и Мики се отдаде напълно на магията му.

Камерън спря мустанга в двора и угаси двигателя.

— Ето ни.

Мики долови спокойното щастие в гласа му.

— Камерън... — Търсеше най-подходящата дума, но не се сещаше. — Съвършено е.

Какво неподходящо и банално определение. Но видя чувствата си, отразени в очите му. Той докосна леко ръката ѝ.

Застанаха пред колата. Той я улови за ръката и я поведе към върха на една от дюните, които сякаш пазеха сушата от вълните на Мексиканския залив.

Поради силния вятър днес заливът имаше тъмнокафяв цвят на хубава бамя. Въздухът беше солен и чист, а прибойт на вълните и кръсъците на чайките звучаха като симфония в ушите ѝ. На около половин миля се виждаше самотен стар камион. Бяха сами, извън времето и пространството. Тук, където земята и морето се сливаха, Мики забрави за действителния свят. Имаше усещането, че е друг човек — необикновено щастлива непозната, чието необяснимо вълнение заплашваше да прелее в тези най-странни мигове.

Силен вятър изсвири по тревата върху дюната и накъдри косата край лицето ѝ. Тя потрепери и инстинктивно се приближи до Камерън. Той я прегърна.

Не беше сигурна кой се обърна пръв към другия.

Вдигна лице към неговото и устните им се срещнаха.

Целувката беше нежна и не настояща. Устните му бяха топли, леко солени от морския въздух и едва докоснаха нейните. Целувка за добре дошла — нищо повече. Въпреки това изпита желание.

Той вдигна глава и притегли Мики към себе си. Тя зарови лице в шлифера му и вдъхна от миризмата на чисто. Постояха неподвижни известно време — и двамата погълнати от топлината на другия — допрели чела.

Накрая той я пусна.

— Мисля — рече примирено той, — че е по-добре да потърсим раковини.

Мики се изсмя с разтреперан глас, отдръпна се от него и каза първото, което ѝ дойде наум.

— Който стигне последен, е скапана стрида.

Хукна към плажа колкото ѝ държаха силите, без да се обръща назад.

Преди да бе изминала и двайсет метра, Камерън я задмина и спря да тича, едва когато стигна до вълните.

— Какво каза?

Когато стигна до него, той вече се навеждаше да вземе нещо.

— Казах, че бавният и упоритият печели състезанието... или нещо подобно.

— Тогава наградата е твоя.

Той протегна ръка. В нея имаше разкошна бъбрековидна мидена черупка — малка, кафява, с черно по края.

— Как я намери толкова бързо?

Тя беше запъхтяна, а той дишаше съвсем спокойно.

— Талант. — Камерън извади найлоново пликче от джоба си и сложи черупката вътре. — Да вървим. — Улови я за ръката. — Да видим какво ще намерим.

Двамата тръгнаха по плажа като деца, избягали от училище. Слънцето потъваше зад хоризонта, а те вървяха с наведени глави, като претърсваха плажовете и ровеха във водораслите и изхвърлените на брега трески, за да търсят скрито съкровище. Почти във всяка купчина имаше по една-две бъбрековидни миди. Когато напълниха пликчето, той измъкна второ от джоба си. Преместиха се по-близо до водата, за да търсят раковини и зъби от акули по мокрия пясък.

С радостен вик Мики взе един цял-целеничък морски таралеж и докато го пъхаше в пликчето, се усмихна на Камерън. Удоволствие, примесено с — какво? Пакостливост, установи той, изцяло запленил от нея. Тя приличаше на хлапе, току-що намерило великденско яйце. Искаше отново да го направи. И отново...

Вниманието му беше привлечено от нещо в краката му. Той се наведе с радостен възглас и го взе, сетне го вдигна над главата си като футболист, току-що отбелязал гол.

— Какво е това? — попита Мики, като изтича до него.

— Морски охлюв. — Той разтвори длан. Там като алабастр, блестяше мъничко свършено оформено морско охлювче, навито спираловидно като турски тюрбан. Мики впери очи в него смаяна. — Досега съм намирал само един-два тук — каза Камерън. — С тебе ми върви. — Той сложи охлювчето в ръката ѝ и обви пръстите ѝ около него. — Нали ти казах, че ще намериш тук раковини?

— Но не го намерих аз — отвърна Мики. Топлината на ръката му се предаваше из цялото ѝ тяло. — Ти го намери.

Той пусна ръката ѝ и тя пъхна охлювчето в джоба си.

— Няма да кажа на никого.

Той погледна нагоре. Слънцето представляваше мъглява оранжева топка, паднала ниско в небето, а сухият пясък от дюните се извиваше като пушек над плажа.

— Става късно. Да отидем в къщата.

Той я притегли към себе си и тръгнаха един до друг. Пясъкът навътре от водата беше мек и сух и краката им затъваха. Той я поведе към едно грубовато мостче, сковано от избелели, довлечени от течението, дъски, което се виеше между дюните към къщата.

Мики отново я погледна. Тя почти се сливаше с околния пейзаж и изглеждаше съвсем на място. Тази къща бе виждала добри времена години наред. Както и обич. Сигурно всяка дъска беше вече напоена с нея. С копнеж, толкова силен, че ѝ секна дъхът, Мики изпита желание да я изживее.

— Ще влезем ли вътре? — попита тя нарочно.

Камерън отвиваше крана за водата, но като чу въпроса ѝ, се изправи и се вгледа в нея. Сетне се усмихна.

— Разбира се. Трябва да видя какво е положението вътре.

В усмивката му се четеше насърчение и обещание.

Той извади ключовете от джоба си и двамата тръгнаха по очуканите стъпала към дървената тераса. Камерън пхна ключа и след няколко секунди външната врата изскърца и се отвори. Той сложи ръка на гърба на Мики и с чувството, че преминава нещо повече от един обикновен праг, тя влезе вътре.

Въздухът беше хладен, влажен и леко спарен. През спуснатите бамбукови щори се процеждаше слаба светлина. Щом очите ѝ свикнаха със сумрака, тя видя, че къщата се състои предимно от една голяма стая. До стените имаше легла, покрити със светложълти одеяла на ивици. Стар диван, плетени столове и стъклена масичка за кафе. В кухненското помещение имаше само печка, хладилник, мивка и малък плот за приготвяне на храната. В средата на стаята се мъдреше стара тумбеста печка и прилежно подредена купчина дърва до нея.

Не, не си въобразяваше — вече обичаше тази къща. И тя щеше да ѝ разкаже много за семейството на Камерън.

— Веднага се връщам — каза той и тръгна към задната част на къщата. — Защо не поразгледаш наоколо?

Тя го направи, като жадно поглъщаше всяка подробност.

На ниски боядисани лавици бяха наредени играчки, кутии с детски мозайки, книги с меки корици и пластмасова кутия с карти за игра. Върху голямата маса имаше плитка кошничка, пълна с морски таралежи и стъклен буркан с бъбрековидни мидени черупки. Щастливи времена и обич изпълваха въздуха.

На едната стена беше окачено табло, отрупано с визитки и телефонни номера на различни услуги, ресторанти, къмпинги и други вили. Мики се приближи да го разгледа по-добре. В единия ъгъл на таблото беше пхнатата рисунка с цветни моливи на червено човече, което държеше огромна пурпурночервена риба. Отдолу с разкривени печатни букви пишеше: „Чичо Кам“.

Мики имаше чувството, че е попаднала на съкровище. Тя повтори шепнешком написаното като заклинание и потърси с поглед „оригинала“ на рибаря от рисунката.

Той беше проверил дали таваните и прозорците не текат и поднасяше клечка кибрит към дървата в печката. Погледа как огънят се разпалва и се обърна към Мики.

— Харесва ли ти къщата?

— Сякаш чувам гласове от миналото — усмихна се тя. — Мисля, че различавам твоя. — Очите му радостно засияха. — А сега какво? — попита тя, леко изплашена от отговора.

Камерън погледна настрани.

— Ще проверя какво има в хладилника.

Той отиде в кухнята и започна да рови из хладилника.

— Я да видим — мърмореше си той. — Доматено пюре, горчица, масло, туршия, овесени ядки, мас.

Сетне се изправи.

— Мисля, че можем да забъркаме нещо от всичко това.

— Пържена туршия ли?

— Хм-м. — Той се престори, че размишлява. — Може би трябва да спрем някъде по пътя за вкъщи.

Мики се засмя, зашеметена от неестествено вълнение, което едва съдържаеше.

— Надявам се, че носиш повече храна, когато идваш за по-дълго.

— Разбира се. Надолу по пътя има хубава бакалия. Прясна храна от залива — риба, раци. — Той изведнъж се усмихна замечтано. — Когато бяхме деца, сестра ми и аз ходехме да ловим риба всеки ден. Мама сготвяше всичко, което уловяхме, независимо от количеството. Още се шегуваме с нея, че трябва да е готвила с лупа.

— Сигурно е била много търпелива.

Мики се приближи до голямата маса и бавно прокара пръсти по вдлъбнатините и резките по нея.

Камерън я погледна леко изненадан, сякаш никога не бе мислил по този въпрос.

— Предполагам. Щом я попитам, винаги казва, че майките са за това.

Ръката на Мики спря.

— Така и трябва да бъде — рече тя и веднага съжали, че го каза.

— А твоята?

Тя долови промяната в гласа му. Не го погледна. Стоеше, без да вдига очи от масата, но знаеше, че той я наблюдава.

— И мама все трябваше да работи — отговори лаконично тя, готова да се брани от още въпроси. — Тя... нямаше много време.

— Дори и майките, които работят, имат време за децата си. — Той се приближи към нея. — Тя те обичаше, нали?

Мики остана толкова изумена от въпроса, че ѝ бе необходимо известно време, преди да отговори.

— Мама имаше много проблеми — обясни с нежелание тя. — Наистина животът ѝ беше много тъжен. Не умееше да изразява чувствата си.

Камерън не каза нищо, само сложи ръце на раменете ѝ. Не от съжаление, а от загриженост. Мики не би понесла съжаление, но този обикновен жест дълбоко я трогна. Истинско семейство. Нормално, дружно, любящо семейство. Никога не си бе позволявала да си представя, че би могла да бъде част от такова семейство. Но сега тази мисъл я изкушаваше неудържимо. Защо не? Въпросът проблесна в мислите ѝ като свещ в мрака. Може би с Камерън ще се получи. Толкова силно желаше това. Желаше и него... Осъзна го с главозамайваща сила.

— Мики?

Гласът му неочаквано бе станал дрезгав и той се изкашля. Всеки негов нерв бе обтегнат от желание, на което упорито се съпротивляваше. Знаеше, че трябва да подходи към Мики бавно, защото иначе тя щеше да излети като птичка. Искаше да я закриля, да се грижи за нея, ала тялото му казваше, че това ще бъде най-трудният момент в живота му.

Стисна я за раменете, но отпусна пръсти. Отдавна знаеше какво ще стане между тях, но искаше тя да е сигурна, че го желае. Това беше най-важното за него.

— Желая те — каза той. — Знаеш го.

Трябваше да има пълно разбирателство и откровеност помежду им.

— Да.

Отговорът беше пряк, гласът — тих и уверен, но тя потърси очите му с поглед, чиято настойчивост почувства почти физически върху кожата си.

Опита се да говори спокойно.

— Трябва да знам дали и ти го желаш.

Видя отговора в очите ѝ.

С безкрайна нежност я притегли към себе си и наведе глава към устните ѝ.

Мики промълви името му с въздишка. Устните му се движеха не настоятелно и нежно я увещаваха. Обзе я приятна топлина и тя се притисна до него, тръпнеща от желание. Прегърна го през кръста. Деляха ги само няколко сантиметра, но тя усещаше топлината му.

Той откъсна устни от нейните и не я притегли към себе си. Изчакваше. Мики не издържаше повече и плахо пристъпи към него. Без да гледа, вдигна очи към неговите. Устните му отново намериха нейните, но този път по-настоятелно. Тя почувства силното като подводно течение желание у него и разтвори устни.

Той я прегърна, започна да я целува настойчиво и я притегли към себе си. Устните му бяха търсеци и убедителни. Усещаше учестеното му дишане върху бузата си. Сърцето му туптеше ускорено. Странна топлина се разнесе из цялото ѝ тяло.

Тръгнаха заедно към едно от леглата. Но щом той отметна завивките, съмнение и страх пронизаха желанието ѝ и тя се спря. Той я пусна веднага.

— Задръж — рече тихо той, седна на леглото и я дръпна до себе си. — Мислех, че сме преминали този мост. Какво има?

— Нищо — отвърна Мики с разтреперан глас, въпреки усилията си.

— А защо? — попита тихо той. Помълча малко, загледан в лицето ѝ. Сетне протегна ръка и прокара палец по брадичката ѝ. — Веднъж ти обещах, че няма да те нараня. Спомняш ли си?

Тя кимна, без да каже нищо. Той обърна лицето ѝ към своето.

— Казах го сериозно.

Мики се вгледа в ясните сиви очи. Видя откровеността и дълбоката почтеност, които бе доловила още при първата си среща с него. Видя също силната воля и загриженост, светли като морски фарове в мрака, обещаващи ѝ безопасно слизане на брега. Каквото и да ѝ донесе бъдещето, днешният ден беше неин.

Докато още го гледаше, тя вдигна ръка към бузата му. Напрежението изчезна от лицето му и той се засмя с облекчение. В този миг Мики осъзна колко много означава доверието ѝ за него.

Навън слънцето залязваше, но огънят в старата печка бумтеше, като бълваше удивително количество топлина и искрящи огнени езици от оранжев пламък, чиито сенки танцуваха из здрача по стените в

стоята. Мики почувства, че ѝ става все по-топло. Той свали якето от раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Мики? — прошепна с дрезгав глас той. — Легни при мене.

Тя затвори очи и зарови лице във врата му. Днес, обеща си тя. Само днес.

След известно време той плъзна ръце по тялото ѝ — отначало нежно, после по-настоятелно. Сложи ръка на гърдите ѝ и желанието пламна в нея със сила, която би я изплашила, ако не бе загубила представа за всичко, освен за неговата близост. Мики измъкна фланелената му риза от панталоните и плъзна ръце по раменете и гърба му, като се наслаждаваше на гладката кожа и стегнатите мускули.

Изключително внимателно той разкопча блузата ѝ — копче по копче. С нежно движение освободи гърдите ѝ и по начина, по който му секна дъхът, тя разбра, че я намира за хубава. Допирът на пръстите и устните му я накара да потръпне от удоволствие, а когато легна върху нея, тя изви тяло към неговото. Последваха блажени мигове, докато Мики се отдаваше на истинска страст.

Едва когато той стана, за да съблече ризата и джинсите си, а нейните дрехи лежаха на пода до леглото, у нея се появи като тъмна сянка старият страх. Той го видя, изписан на лицето ѝ, когато отново легна до нея и покри и двама им със завивките.

Нежно и внимателно я притегли към себе си и я притисна в обятията си. Не направи опит да я обладае, само я държеше в ръце и в продължение на един безкраен миг двамата само се наслаждаваха на топлината на телата си, сами, на светлинни години от останалия свят.

Тя усети, че той размърда крака под завивките.

— Какво правиш? — попита тя учудена.

— Само проверявам — отговори той и притисна краката ѝ между своите. — Краката ти са леденостудени.

— Студени крака, топло сърце.

Изведнъж установи, че страховете ѝ са се изпарили като лятна омара на слънцето.

— Камерън?

Опита се да говори спокойно.

— М-м?

Дълбокият му глас я погали като милувка и я накара отново да се задъха.

— Благодаря — рече Мики.

Защото знаеше, че се страхувам и беше достатъчно внимателен, за да ме накараш и аз да изпитам удоволствие, добави наум тя.

Той се усмихна лениво.

— За какво — че ти стоплих краката ли?

— Много добре знаеш за какво.

Той се подпря на лакът и повдигна вежда.

— Не съм сигурен, че трябва да ми благодариш.

Тя му се усмихна.

— Е, все пак получи благодарността ми.

Мики се поколеба за миг, сетне притисна главата му към своята.

— И още нещо — прошепна тя до устните му, като се чудеше откъде събра толкова смелост да говори такива неща. — Ако те интересува.

Усети как той затаи дъх.

— Ако ме... — Той впи устни в нейните.

Целува я, докато прогони и последните сенки и сетивата ѝ се опияниха от близостта, уханието и силното му атлетично тяло. Разменяха си кратки откъслечни реплики шепнешком.

— Камерън?

— Няма нищо, само искам да те целуна тук. И тук.

— Толкова е...

В гласа ѝ прозвуча замаяно учудване.

— Мики. Докосни ме.

— Така ли?

Той изстена.

— Да. Нека да ти покажа...

Той се остави тя да определя ритъма, като не я подтикваше да бърза. Единствено напрежението и лекото потрепване на крайниците му издаваха силата на страстта му — както и на самообладанието му.

Стъпка по стъпка, с обич, те изкачиха спиралата на чувствата си. Сега вече нямаше страх, нито сенки, освен танцуващите по стените. Съществуваше само той. Начинът, по който я караше да се чувства. Дългите бавни целувки. Силните ръце, които я държаха близо — и все пак не толкова близо... Ръцете му — търсеци, събуждащи, учещи, възвръщащи ѝ част от самата нея, за чието съществуване не бе и подозирала.

Целият свят се стесни само в очертанията на леглото, в което се намираха. Навън вятърът виеше покрай ъглите на старата къща, а бученето на приборя едва достигаше до ушите им. Бяха обсебени от желанието си един към друг. Вътре беше топло и острият дъх на пушека от дървата в печката се смесваше с миризмата му. Усещаха единствено топлината на телата си, които се движеха ритмично. Ръцете му разкриваха тайните ѝ. Целувките по тялото ѝ събудиха усещания, каквито никога не бе изпитвала. Накрая тя изстена и изви тяло към неговото. Стоновете ѝ отекваха в учестеното му дишане. В този необикновен нов свят, страстта беше безкрайно приятна и трябваше да я съхранят.

Тялото ѝ скоро призова към пълно осъществяване. Като че ли го каза на глас, защото той се надигна и легна върху нея. Поколеба се за минута с напрегнато лице и тяло като бронз на мъждукащата светлина от огъня и залязващото слънце. Погледна я насърчително в очите и проникна в нея.

Започнаха да се движат, като че ли цял живот са били заедно. Дори в разгара на страстта си той не я забрави и с ръце и тяло я доведе до крайния предел — но на какво? Не знаеше. Изпита мимолетното чудо, което всички човешки същества изпитват в подобен миг. Когато най-сетне той я доведе до върховния миг, тя извика от радост и изненада.

Няколко секунди по-късно, зашеметена от въодушевлението си, тя чу как той мълви името ѝ. После той се отпусна върху нея изтощен, като все още я притискаше до себе си.

Лежаха дълго, без да помръдват, слети физически и душевно. Гаснещият огън окъпа цялата стая в бледо червена светлина.

Камерън вдигна глава и погледна Мики. Тя лежеше свита до него, притворила дългите си мигли. Той помисли, че спи, но очите ѝ се отвориха и го погледна.

Той пое дъх, сетне го изпусна бавно, с толкова голямо облекчение, че му се зави свят. Доверието продължаваше да грее в очите ѝ. Видя го, докато се любеха, и това беше най-въълнуващото преживяване в живота му. Нямахше да може да го понесе, ако то беше изчезнало сега. Прокара пръсти през лъскавата ѝ черна коса по слепоочието и бе възнаграден с плаха усмивка. Макар и останал без сили, той строго си каза, че не бива да започва всичко отначало.

Бе упражнил самообладание, което не бе и подозирал, че притежава. Решил бе, че след като паднат физическите прегради, няма да издига емоционални на тяхно място, и че всеки любовен акт ще бъде за нея не посегателство, а присъединяване. И бе възнаграден — тя му се беше отдала изцяло. В много по-голяма степен, отколкото бе предполагал. Чувствата ѝ бяха дълбоки, тъй като дълго време ги бе потискала. Природната невинност, която бе почувствал у нея, разцъфна и под негово ръководство се превърна в нещо изключително красиво. Би ходил бос в горяща лава, за да види лицето ѝ в онези последни мигове на екстаз. Днес бе зърнал истинската Мики Мълвейни, а неговото удовлетворение беше най-приятното в живота му. Тя се размърда.

— Здравей — рече тихо той, за да не развали магията.

— Камерън — произнесе името му тя, като че ли никога не го беше казвала. — Аз не... — Гласът ѝ постепенно заглъхна, а объркването и радостта още блестяха в очите ѝ.

— Хубаво беше, Мики — прошепна той. — Това беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Обичам те. Думите отекваха съвсем логично в ума му. Установи го, без да се изненада, но знаеше, че не може да ѝ го каже — поне още не. Усещаше инстинктивно, че част от нея е още затворена.

Тя повтори името му и протегна ръце към него.

Този път тя му отдаде дължимото. Тя, която се бе научила от неясно промълвените му думи, от реакцията на тялото му, от задъханите му въздишки — го накара да изпита върховното удоволствие. Самообладанието му отслабна, сетне съвсем изчезна, понесено на крилата на страстта му.

Той изстена и потъна в нея.

* * *

Докато пътуваха обратно по магистралата, нощният Хюстън разкри светлините си пред тях. Като по мълчаливо съгласие те почти не разговаряха. Мики бръкна в джоба си и попипа морското охлювче в знак на благоговение пред онова, което бяха преживели заедно. Помисли си с копнеж за малкото тъмно убежище на къщата, която се

намираше само на два часа път зад тях и се удиви на онова, което бе изпитала. И през ум не ѝ бе минавало, че в живота съществуват такива чудеса.

Погледна Камерън, чийто силует се очертаваше на фона на светлинната панорама и отново ѝ се прииска да го прегърне. Като че ли произнесе името му на глас, защото той се обърна към нея и видя желанието в очите ѝ. Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Докосването му я потопи в спомени.

Вляха се в потока коли към центъра на града. Стомахът ѝ напомни, че бяха забравили да вечерят. И по-добре. Без вмешателството на външния свят илюзията им би траяла много по-дълго. Още не искаше да се връща в неприятната действителност и света на трудните решения. Знаеше, че онова, което бяха споделили, е подвластно и на двете, и не можеше да им устои. Ала не искаше да забравя онези мигове, а да ги съхрани в сърцето си колкото може по-дълго.

Но заедно с усещането за глад започна да я гризе и мисълта за „Харбър Хаус“. Не се бе сецала за дома цял ден. Изпита угризения. Обикновено „Харбър Хаус“ беше в центъра на мислите ѝ денем и на сънищата ѝ нощем, а всичко друго оставаше на заден план. Сега обаче мислите и сънищата ѝ бяха съсредоточени върху друго.

Наближаваха входа на апартамента ѝ и Камерън даде мигач, че ще преминава в другото платно.

— Не — каза тя с нежелание, но какво да се прави — имаше задължения. — Продължавай нататък. Искам да отида до „Харбър Хаус“.

— Защо? — намръщи се той и изключи мигача.

— Нали си помолила някой да те замества?

— Да, Рут през деня, а в единайсет ще дойде Сю.

— Те си разбират от работата, нали?

— Разбира се — въздъхна Мики. — Освен това Ем Си винаги е там.

— Какво толкова прави? Наваксва за изгубеното време ли?

Камерън долови язвителна нотка в гласа си и реши да внимава. В края на краищата не разполагаше с доказателства, че Ем Си я е изоставил — само дето обикновено две и две правеха четири.

— Какво искаш да кажеш?

Той долови предизвикателството и направи физиономия. Защо, по дяволите, си беше отворил устата?

— Нищо — побърза да отговори той. — Не знам нито историята на Ем Си, нито твоята. — Той замълча за известно време, като стискаше здраво волана. — Но ще ти кажа следното — добави той, защото не можа да се сдържи — изведнъж Мики се превърна в най-важното нещо на света за него. — Интересува ме дали някой ти е причинил болка, защото държа на теб. Много, при това.

Думите му би трябвало да я успокоят, но вместо това Мики почувства ледената тръпка на предателството, сякаш се бе обърнал срещу нея, точно когато започваше да му вярва. Той искаше твърде много, прекалено скоро. Освен това, дори и да се опиташе да му обясни, той нямаше да разбере. Всъщност на самата нея не ѝ беше съвсем ясно. Никога не бе питала Ем Си за пропуснатите години и не споменаваше изобщо за тях. Но едно беше сигурно — не можеше да позволи на Камерън, нито на когото и да е друг, да напада единствената опора в живота ѝ.

— Всичко приключи — каза само тя. — Това е важното.

Както обикновено, той знаеше кога да отстъпи.

— Добре, добре. Да не говорим за това.

Излязоха от магистралата и поеха по разклонението за „Шепърд Драйв“.

— Но някак... — не довърши той.

През останалата част от пътуването, която за щастие не беше дълга, мълчаха. Макар да съзнаваше, че тя издигна преградата помежду им, Мики се чувстваше оцетена след близостта им през деня. Надявала се бе...

За да прикрие мълчанието си, тя се загледа в красивите улични светлини на Вилидж Уок.

След три пресечки стигнаха до приятно обновените магазини и ресторанти и безупречната атмосфера.

Щом спряха пред „Харбър Хаус“, Мики видя самотна неподвижна фигура на външната врата, едва осветена от уличната лампа на ъгъла.

Преди Камерън да спре колата, тя вече беше изхвърчала навън и тичаше към вратата. Знаеше кой стои на прага. Знаеше, че се е случило нещо ужасно.

Неподвижната фигура в полумрака беше Бренди Уилифорд.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бренди.

Мики прочете нещастieto на момичето по наведената глава и прегърбените рамене. Щом Бренди вдигна глава, Мики видя, че е плакала. Но изразът в очите ѝ я нарани като с нож.

— Какво се е случило?

Опита се да говори спокойно. Чу, че Камерън изкачи стълбите и застана до нея.

Бренди се размърда като човек, който се събужда от дълбок сън.

— Намериха нещо в шкафчето ми.

Не, Бренди.

— Какво? — попита Мики, като се страхуваше от отговора, защото вече го знаеше.

— Марихуана. — Думата разцепи напрегнатата тишина.

Тя удари като с юмрук Мики в стомаха. Усети как Камерън до нея замръзна на мястото си. Постара се да не показва тревогата си, защото не се ли овладееше, нямаше да помогне на Бренди.

Пое си дълбоко въздух, коленичи пред Бренди и нежно сложи ръка на рамото ѝ. Усети сковаността и напрежението на младото тяло.

— Кажи ми какво се случи, Бренди. Много е важно да бъдеш точна.

— Не беше моя — извика сподавено Бренди. — Не съм я слагала там.

— Не те питам за това — каза бързо Мики. — Само искам да науча какво точно се е случило, за да знаем какво да правим. Разкажи ми.

— По време на петия час една служителка от канцеларията дойде при мене и ми каза, че Старата дама Лорънс иска да ме види. Получила някаква бележка, че в шкафчето ми има марихуана. Пазачът счупил ключалката и я намерили. Нямам представа как е попаднала там. — Бренди обясняваше нервно, сякаш не ѝ достигаше въздух да говори. — Кели го е направила. Сигурна съм.

— Заклучваш ли си шкафчето?

— Разбира се. Но в междучасията го отварям, за да си сменя учебниците.

— Помисли добре, Бренди. Спомняш ли си да си го забравила отключено и някой да е сложил марихуаната вътре?

— Не знам. — Бренди млъкна за миг и продължи: — Чакай малко. Днес по обяд си оставих учебниците, за да отида да обядвам. Една от приятелките на Кели ме бутна. Направих се, че не забелязвам, не й казах нищо и тя се махна. Но шкафчето ми беше отворено. Спомням си, защото го заключих, след като тя изчезна.

През това време друга приятелка на Кели е пъкнала марихуаната в шкафчето, помисли си Мики. Страхувала се бе, че нещо подобно може да се случи, но все се бе надявала, че Кели няма да прибегне до такива груби номера. Явно обаче го беше направила.

— После какво стана?

— Казах на Старата дама Лорънс, че не аз, а някой друг я е сложил там. Тя отговори, че ще разбере какво е станало, но знам, че не ми повярва.

Лицето ѝ беше посърнало, а очите — пълни с мрачно огорчение. Изплъзваше се от ръцете на Мики. Виждаше я как се отдалечава от нея. Черната дупка...

— Не бъди сигурна в това, Бренди — каза тя в отчаян опит да я върне към себе си. — Ще говоря с мисис Лорънс още в понеделник сутринта.

— Няма смисъл — възпротиви се Бренди. — Още не ме е изритала от училище, защото се води разследване, но вече ме лиши от право на участие в конкурса по рисуване — според училищния правилник или нещо подобно. Не ми повярва — повтори упорито тя. — Знам, че не ми повярва.

Няма да участва в конкурса! Мики се изправи много бавно, с чувството, че собствените ѝ надежди рухvat. Бренди може още да не е изключена, но щом госпожа Лорънс я е лишила от участие, все едно я бе изхвърлила на боклука. Месеците възпитание, внимателен подход и бавен напредък се бяха изпарили заради отмъстителността на някакво момиче.

— Бренди, опитай се да си спомниш — замоли я Мики.

Поне трябва да се опита да я спечели отново. В настоящостта си, тя стисна рамото на Бренди.

— Трябва да имаме някакво доказателство. Спомняш ли си нещо друго? Някой друг да е бил наблизко — може би някоя от приятелките на Кели?

— Мики... — предупреди я Камерън, но тя не му обърна внимание.

— Вече ти казах всичко, което си спомням. — Сега вече в гласа на Бренди се долови враждебност. — За какво ти е доказателство? То няма да помогне. Вече ти казах, че тя не ми вярва. — Бренди стана от стола, като не поглеждаше Мики в очите. — Ти също не ми вярваш.

Тонът ѝ беше категоричен и мрачен.

— Разбира се, че ти вярвам, Бренди. — Мики почувства, че паниката ѝ нараства и се помъчи да я сподави. — Познаваш ме добре. Ще се справим със случая.

Изведнъж установи, че говори на празното пространство. Бренди се бе обърнала и вървеше към къщата. Влезе вътре и тръшна вратата след себе си.

Мики стоеше, без да помръдва и се проклинаше.

— Мики.

Усети лекото успокояващо докосване на Камерън върху рамото си. Колко ѝ беше необходимо.

— Не подходих както трябва. — Мики долови болката в собствения си глас. — Постъпвала съм много неуместно, но сега не подходих както трябва.

Първото правило, което бе научила в този занаят, беше да не се увлича до такава степен, че да губи чувството си за обективност или уравновесеността си. Престъпи и двете.

Сви пръсти.

— Притисна я прекалено силно.

— Да — поклати глава Мики, ядосана от себе си. — Трябваше да ѝ кажа да се прибере и да се наспи, и че ще поговорим утре. Но най-важното — не биваше да излизам извън равновесие.

— Мики...

Той се поколеба, махна ръка от рамото ѝ и я мушна в джоба си.

— Сигурна ли си, че Бренди казва истината?

Мики го зяпна изумена.

— Разбира се, че съм сигурна.

— Може да лъже — възрази по-остро той.

— Не. — Тя усети как отново издига защитната преграда. Цял ден беше свалена. И то как. — Знам, че казва истината. Онова момиче се опитва да я натопи. Трябва да накарам Бренди да разбере, че не може да се предаде току-така. Трябва да се бори.

— Струва ми се, че Бренди е тази, която трябва да се бори, а не ти.

Гневът на Мики набра сила.

— Предполага се, че аз трябва да ѝ помогна да го направи — сопна му се тя. — А сега, ако ме извиниш, трябва да попитам нощната възпитателка нещо.

— Ще почакам. — В гласа му прозвуча напрежение и раздражение.

Сю, дежурната нощна възпитателка, седеше на обичайното си място в кабинета на Мики. Мики набързо ѝ разказа какво се е случило.

— Не знам дали да не остана тук тази нощ — добави нерешително тя.

— Не се притеснявай — рече Сю. — Аз ще я наглеждам през нощта и ще ти се обадя веднага, ако има нещо.

— Добре — съгласи се с нежелание Мики. — Благодаря, Сю. Мисля, че няма да направи някоя глупост, поне се надявам, но ще ти бъда много благодарна, ако надаваш ухо.

— Разбира се, Мики.

Сю беше една от най-добрите им възпитателки. Случеше ли се неприятност, тя веднага узнаваше. Мики реши да не се притеснява и да се прибере вкъщи.

Нито тя, нито Камерън не пророниха дума, докато пътуваха към апартамента ѝ. Денят в омагьосания свят беше приключил с потресаващо възвръщане към действителността и на Мики ѝ беше трудно да влезе в крак. Камерън шофираше с каменно лице, стиснал здраво волана с две ръце. Нямаше причина да си го изкарва на него, помисли си виновно Мики.

Погледна го, когато застанаха на вратата. Челюстите му бяха стиснати, а в очите му гореше гняв. Нищо чудно — беше го направила на нищо.

— Камерън, съжалявам.

— Съжаляваш ли?

Гневът изчезна от лицето му и отстъпи място на слисване и почуда.

— За какво?

Защото сме различни и винаги ще бъдем такива, отговори наум Мики. Защото не разбираш какво правя, нито защо. Защото толкова много те искам, но знам, че не мога да те имам. Глупаво щеше да е от нейна страна, ако мислеше другояче. Случката с Бренди й го бе напомнила по начин, който нямаше да забрави.

— Задето ти се ядосах тази вечер — отговори вместо това Мики. — Нищо не извинява държанието ми.

Изпита неудържим копнеж да върне стрелката на часовника до ранното утро, когато светът беше толкова хубав и бяха потеглили на път, изпълнени с неподправена радост. Времето днес, прекарано с него, и смехът бяха толкова приятни, че дъхът й секна при самия спомен. Мисълта за любенето им беше неизмерно приятна, но и горчива, защото знаеше, че един ден — може би още утре — вече няма да го има. Беше убедена, че той не е за нея. Случката тази вечер само й го напомни.

— Мики, за Бога... — Той я улови за раменете и я разтърси силно. — Няма за какво да се извиняваш. — Пусна ръце и се извърна. — Не искам да те виждам наранена — това е всичко.

Тя се загледа в профила му, като неволно проследи с очи изящните му очертания.

— Случилото се тази вечер е част от моята работа.

Той отново се обърна към нея.

— Не се опитвай да заблуждаваш мен, Мики, или себе си. Нали те видях. Беше наранена колкото Бренди. Така ли те боли за всичките ти момичета?

Наистина, така ли? Отхвърли отговора.

— Страхувам се за Бренди. Още е толкова уязвима. А когато някое малко...

Тя замълча, защото отново усети, че я обзема гняв и отчаяние.

— Мики. — Камерън пак я хвана за раменете. Този път я заболя. — Не се измъчвай така.

— Чувствата ми са мой проблем, Камерън — възрази упорито Мики. — Сама ще се справя с тях. Винаги съм го правила.

— Пак мис Независимост. — Ръцете му се задържаха на раменете ѝ. — Мики, аз държа на теб. Аз...

Той замълча, за да размисли върху онова, което щеше да каже.

— Оценявам загрижеността ти, Камерън — продължи да упорства Мики, — но трябва да си върша работата, дори и когато е неприятна.

— Оценявам загрижеността ти — повтори той, като ѝ подражаваше и изкриви устни. — Мики — каза отново той и я разтърси. — Днешният ден нищо ли не означава за теб?

Днешният ден ли? Дали означава нещо за нея? Колко смешно. Тя затвори очи сякаш да се предпази от порива на желанието си. Когато ги отвори, онези сиви очи пронизваха душата ѝ.

— Да. Днес... — изсмя се нервно тя. — Днешният ден означава нещо за мен.

Опита се да се противопостави на желанието си, но то беше твърде силно. Само още веднъж. Нека да го има само още веднъж. Плъзна поглед по гъстите му вежди, високите скули, пълните изразителни устни. Пропастта помежду им беше дълбока — може би по-дълбока, отколкото бе предполагала. Само ако не държеше толкова много на него. Но сякаш обезумяла, тя трябваше да изпита отново магията на днешния ден.

Тази вечер. Сега — докато още е в състояние. Утре ще я заболи. Никога не бе устоявала на захарния памук...

— Камерън? — Мики измина няколкото крачки, които ги делиха, и взе слабото му, загоряло от слънцето, лице в ръце. — Остани с мен тази нощ.

Видя стъписването в очите му и потрепването на ноздрите, докато той бързо си поемаше дъх.

— Мики...

Тя сложи пръсти върху устните му, за да го накара да замълчи, и притисна главата му към своята.

В мига, в който устните им се сляха, и двамата не бяха в състояние да разсъждават.

* * *

Едва на следващия ден, когато Мики се опитваше да отхвърли натрапчивите мисли и образи, като почистваше апартамента си в съботния следобед, тя най-сетне призна пред себе си, че е влюбена в Камерън.

Досега не бе обичала мъж. Спомни си за стигналите до задънена улица, породени от бунтовния ѝ дух, връзки по време на неспокойната си младост. Сега, изправена пред новите за нея усещания, тя се почувства неопитна, уязвима, крехка, дете на сянката, усетило топлината на слънцето за пръв път. И много ясно съзря болката пред себе си.

Събудили се бяха много рано сутринта, и се бяха любили отново — бързо и нетърпеливо. Сетне той си бе тръгнал с обещанието да ѝ се обади по-късно. Оттогава тя се опитваше безуспешно да си го избие от главата.

Рано сутринта, точно преди да се сменят възпитателките, Мики се обади на Сю. Да, увери я тя, всичко е наред. Бренди е още в стаята си, вероятно спи и трябва да отиде на работа в сладкарницата в десет часа. Ще каже на Джоу, другата възпитателка, да я държи под око.

Мики се обади още няколко пъти сутринта. Лайза, силно развълнувана, заминала със семейство Роудс за Астроуърлд, а Бренди отишла на работа навреме. Мики най-сетне започна да диша по-леко. Може би бе реагирала прекалено емоционално. Може би беше прекалено черногледа...

Затърка усилено килима с прахосмукачката, сякаш искаше да изсмуче всичките проблеми в живота си. Ще помогне на Бренди да преживее случилото се, реши тя за четиринайсети път. В понеделник сутринта ще говори с Елейн Лорънс и ще се опита да стигне до дъното на нещата. Ще...

Едва чу телефона от бръмченето на прахосмукачката. Бързо я изключи и хукна към кухнята.

— Мики? Обажда се Джоу.

Още преди да е казала нещо, Мики усети, че дланите ѝ овлажняват.

— Бренди не се върна от работа — съобщи Джоу. — Трябваше да е тук преди час. Обадихме се в сладкарницата и те казаха, че била излязла навреме. Изчакахме малко, после проверихме по пътя. Тя няма разрешение да ходи никъде, затова решихме да ти се обадим.

Мики стоеше напълно неподвижна, зашеметена от онази особена вцепененост, която настъпва, секунди преди да се разрази бедствието. Сетне болката я порази като разбиваща се вълна.

— Благодаря, Джоу — успя да изрече Мики. — Идвам веднага.

* * *

Телефонът иззвъня и прекъсна бленуването на Камерън, като го изтръгна от блуждаещите мисли.

Изруга. Денят не беше от най-лесните. Никога не е лесно, когато се случва нещо, което променя изцяло светогледа ти. Или, може би, последните двацет и четири часа бяха потвърдили онова, което вече знаеше.

Излязъл бе от апартамента на Мики преди изгрев-слънце, още зашеметен от всичко, което се бе случило през изминалото денонощие. После се бе прибрал вкъщи да се преоблече. Сетне трябваше да бърза за съботното съвещание. След това се върна в канцеларията си и се опита да поработи, но не свърши почти нищо. Накрая се отказа и тръгна с колата да огледа как върви ремонта на сградите. Всичко беше наред и нямаше нужда от него. Оставаше му доста свободно време от хубавия ранно пролетен следобед и той излезе да поиграе голф.

И това не помогна. Не можеше да избие от главата си спомена за лицето на Мики Мълвейни, уханието на кожата ѝ, вкуса на устните ѝ, допира на тялото ѝ. И преди всичко — чувствата, които изпитваше към нея.

Погледни истината в очите, мислеше си той, ще загазиш. През изминалите часове той бе преживял с Мики нещо, което никога не бе мислил, че може да се случи между мъж и жена. Но въпреки реакцията ѝ, която вероятно бе изненадала самата нея дори повече от него, той знаеше, че преградата още съществува — онази, която не е била преминавала от никой. Но той смяташе да я премине. Просто нямаше начин да я заобиколи.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Ало.

— Камерън.

В първите секунди не позна гласа, защото нещо бе променило обичайния енергичен и властен тон.

— Госпожице Кънингам? Какво се е случило?

— Става дума за Бренди Уилифорд.

— Бренди? — попита с недоумение той. — Откъде познавате Бренди?

— Господин Мълвейни я доведе при мен, за да разгледа някои от книгите ми за изкуство. Но това няма значение.

Камерън разбра, че госпожица Кънингам е ядосана. Думите ѝ бяха хапливи и той често ги бе чувал като ученик. Освен гнева обаче, имаше и нещо друго...

— Какво се е случило? — попита той.

— Тя ме ограби.

— Какво?

За секунда той не можа да възприеме чутото.

— Чу ме добре, Камерън. Бренди Уилифорд ме ограби. Открадна пари от дома ми.

Възмущението в гласа на госпожица Кънингам заглушаваше всичко останало. При други обстоятелства Камерън би подвил опашка и би се покрил. Но сега всичко беше съвсем различно. Трудно му беше да възприеме сухите факти, които тя му съобщаваше.

— Сигурна ли сте? — попита глуповато той.

— Разбира се, че съм сигурна — сръза го госпожица Кънингам. — Защо ще ти се обаждам, ако не съм?

Най-сетне проумя всичко.

Остър като бръснач гняв проряза съзнанието му. Как се е осмелила Бренди Уилифорд да стори това на Мики? Неблагодарна малка...

— Кога е станало това?

— Преди няколко часа. Дойде ми на гости. Каза, че току-що свършила работа и иска пак да разгледа книгите ми за изкуство.

— Заплаши ли ви?

— Не. Явно е откраднала парите, когато излязох от стаята, за да направя чай. Имах малко пари в бюрото в гостната — Събраните средства за нашия литературен кръжок. Бях ги приготвила да ги внасям в банката в понеделник сутринта и ги оставих в чекмеджето, за да са ми под ръка. Сигурно ги е взела, докато ме е нямало в стаята.

— Колко бяха?

Камерън стисна здраво слушалката и поклати глава, като все още не можеше да повярва. Цялата история му се струваше като кошмар.

— Няколко чека и малко пари в брой — двеста и деветнайсет долара и трийсет и седем цента.

Цифрите изтракаха като заставащи мирно войничета.

Госпожица Кънингам винаги знаеше точно с колко пари разполага.

— Как е разбрала, че са там?

— Не знам. Сигурно е погледнала в чекмеджето да види какво може да вземе и е намерила парите. Едва след като си тръгна видях, че чекмеджето е леко отворено. Извиках полицията — добави тя.

— Разбира се — отговори механично Камерън. — Не бих и предположил, че ще постъпите по друг начин.

Мики, помисли си той. Трябва да говоря с Мики.

— Естествено. Знаем задълженията си.

Настъпи кратко мълчание.

— Аз й вярвах — рече тя.

Гневът в гласа ѝ беше утихнал. Сега Камерън долавяше онази нотка, която бе усетил в началото, но не бе могъл да определи — болка.

— Тя има голям талант — продължи старата госпожица. — Трябваше да се досетя...

За пръв откакто се помнеше, Камерън чу госпожица Кънингам да говори не толкова самоуверено. Говореше като беззащитна възрастна жена. Това го сломи напълно.

— Откъде да знаете, че ще стане така, госпожице Кънингам — отчаяно се опита да я успокои той. — Тя е трудно дете...

Думите му прозвучаха неубедително и постепенно заглъхнаха. Как би могъл да защити Бренди, когато на самия него му идваше да я убие заради стореното?

— Да. Тя е трудно дете. В края на краищата идва от поправителен дом.

Гласът ѝ набираше сила и Камерън отново долови гнева и болката ѝ. Испита облекчение, макар да знаеше какво ще последва.

— Няма да оставя това току-така, Камерън — продължи госпожица Кънингам. — И искам да ти напомня, че макар да извиках

полицията, смятам, че за целия въпрос си отговорен ти. Точно от това се опасявах. Както си спомняш, аз бях против настаняването на този дом тук от самото начало.

Камерън се опита да възрази, но тя го сряза.

— Естествено, разбирам, че не си могъл да го предотвратиш, но се надявам, че ще направиш всичко, което е по силите ти, за да изясниш случая и да прогониш тази институция от квартала.

Чудя се, как, по дяволите, очаква да сторя това? Камерън се замисли трескаво, след като затвори телефона. Опитал бе всичко, за да предотврати преместването на „Харбър Хаус“ в квартала, но не успя. Не знаеше какво друго би могъл да направи. Но явно дребните неща като логика и закон нямаха значение за госпожица Кънингам. Не и точно сега.

Незабавно трябва да говори с Мики. Вдигна слушалката, сетне я остави. Трябва да я види, да говори лично с нея, да се опита да я успокои, да я защити по някакъв начин. Страхуваше се, наистина се страхуваше, как ще ѝ се отрази новината, и трябваше да бъде до нея.

Преди да стане, телефонът отново извъня.

* * *

Четирийсет и пет минути по-късно той тръшна слушалката, като се чудеше как новините се разпространяват толкова бързо и какво, по дяволите, си мислят всички, че може той да направи. Обади му се двама други съседни и един от инвеститорите. Всички бяха чули за случилото се и настояваха той да предприеме нещо.

Камерън стана, махна очилата си и ги хвърли върху бюрото. Каква бъркотия! Но най-лошото беше, че наистина не знаеше какво да прави.

Крачеше неспокойно от бюрото до прозореца и обратно. Огледа подредения си с вкус кабинет. Добре се беше справил. Свършил бе много и му предстоеше още.

Но в името на какво?

Въпросът го поразя като удар с твърда гумена топка. Застана неподвижен като пън в средата на стаята. Изведнъж осъзна, че без

Мики този кабинет, растящата му професионална репутация, амбициите, надеждите и мечтите му не струват пукнат грош.

Освен това искаше тя да престане да се самоизмъчва, дори и това да означава да спре да работи. Но дали ще съумее да я убеди — това вече беше друг въпрос. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че ако успее да я убеди да прекара остатъка от живота си с него, той поемаше най-трудното и дълго изкачване в живота си. То щеше да му коства цялата издръжливост, сила да убеждава и обикновено ежедневно търпение.

Без да се обръща назад, той тръгна към вратата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почти се бе стъмнило, когато пристигна в „Харбър Хаус“. Бързо паркира колата и се упъти към предния вход, толкова задъхан, сякаш бе тичал из целия път.

Старата къща изглеждаше тиха. Нормално. Може би положението не беше толкова лошо. Може би госпожица Кънингам бе сгрешила. Може би Бренди ще отвори вратата и той ще научи, че цялата история е била плод на нечие въображение. Може би налъмите са цъфнали...

Но не Бренди отвори вратата, а Джоуни. Още от първия поглед Камерън разбра, че нещо не е наред.

— Здравсти, Джоуни — каза той, като се надяваше, че гласът му е прозвучал както обикновено. — Тук ли е Мики?

— Да, господин Скот. Влезте.

Напрежението, изписано върху лицето ѝ, го накара да се стегне.

— Бренди изчезна — не можа да се сдържи Джоуни.

Тя винаги казваше всичко право в очите — дори лошите новини.

— Как така изчезна? — попита тъпо той.

Стомахът му се сви. Всичко съвпаднаше. След като е взела парите, Бренди нямаше повече работа тук. Сетне попита на глас:

— А Мики?

— В кабинета си е — посочи с ръка Джоуни. — Отзад.

Мики седеше зад бюрото си и говореше по телефона — очевидно с полицията.

— Благодаря, лейтенант — завърши разговора тя.

Гласът ѝ беше съвършено равен, но докато затваряше телефона, Камерън видя, че пръстите ѝ, стискали слушалката, бяха побелели. Тя вдигна очи към него и в тях той видя такава дълбока тъга, че сърцето му се сви от мъка.

— Какво се е случило?

— Бренди не се върна от работа. Сигурни сме, че е избягала.

Тонът ѝ беше равен, но нещо в него накара косите му да се изправят. Мислеше, че познава твърдостта ѝ, но сега я видя съвсем различна. Стената беше издигната и барикадите бяха по местата си. Никога не би се предала, щом ставаше дума за някое от момичетата ѝ. А той вече знаеше, че случаят с Бренди не само ще я огъне, но и ще я пречупи. Не трябваше да го допуска. Трябваше да намери подход към нея, да я защити. Но инстинктът му подсказваше да внимава.

— Къде е Ем Си?

Възнамеряваше въпросът му да прозвучи непринудено, но не се получи.

Мики го стрелна с поглед — поне изтръгна някаква реакция от нея.

— Ем Си отиде да говори с шефа на Бренди в сладкарницата.

Очите ѝ го предупредиха да не разпитва повече.

— Разбирам.

Отново си напомни да внимава.

— Освен това, Бренди изглежда е откраднала пари от госпожица Кънингам — продължи Мики със същия монотонен глас. — Тя вече е съобщила на полицията.

— Знаем. Току-що ми се обади.

— Нима?

Във въпроса на Мики прозвуча огорчение.

— Загрижена ли беше за квартала?

— Може и така да се каже — отвърна предпазливо Камерън. — Беше много ядосана и говореше малко неразумно. Но долових и още нещо. Явно е познавала Бренди. Каза, че тя е ходила при нея един-два пъти да разгледа книгите ѝ за изкуство.

Мики махна нетърпеливо с ръка.

— Знаем. Ем Си я заведе. Вече разказах всичко това на полицията.

— Всъщност — добави Камерън, като я наблюдаваше внимателно, — госпожица Кънингам ми се стори огорчена.

Мики го чу много добре, но не обърна внимание на думите му. Загледа го сякаш беше свършено непознат. Не, враг.

— Бренди е измамила доста хора — продължи той, като забрави за решението си и пусна гнева си на воля, докато той заличи собствената му болка. — Трудно ми е да разбера как е могла да стори

такова нещо на госпожица Кънингам. Или на теб. И двете се опитвахте да ѝ помогнете.

Сега вече предизвика реакция — бурна при това.

— Бренди не е искала да мами никого — разгорещено възрази Мики. — Била е толкова силно оскърбена, че се е опитала да се защити, както е могла.

— За сметка на някой друг — възрази ѝ Камерън.

— Ти не разбираш. Когато са я лишили от право на участие в конкурса по рисуване... — Мики спря да говори, пое си дълбоко изморено въздух и започна отново. — Момичетата като Бренди мислят, че животът отдръпва предложенията си, защото за тях винаги е било така. Бренди тъкмо започваше да се учи, че може сама да направи живота си по-добър. Но случилото се само потвърди онова, в което винаги е вярвала — че не е достойна да се интересуват от нея. Ето защо тя не съзнава, че причинява болка на другите.

— И двамата с Ем Си ми казахте при първия ни разговор, че според вас няма да възникнат подобни проблеми.

Видя как в очите ѝ блесна гняв и му идваше да си отхапе езика. Беше я обвинил. Показал се бе безчувствен. Стисна зъби и се опита да отблъсне собствените си чувства — те го караха да говори неща, които не трябваше. Но само да можеше да пипне сега Бренди Уилифорд...

Очите на Мики пламтяха от ярост, но отговорът ѝ беше достатъчно разумен.

— Казах ти, че не можем да гарантираме. Мисля, че освен това ти напомних, че гаранции няма никъде. Дори деца от нормални семейства загазват. Познаваш ли семейство Гарднър, които живеят на две преки от тук?

— Да.

— Преди три седмици най-големият им син беше арестуван за въоръжен грабеж. Замесил се е и с наркотици.

— Спомням си го — призна с нежелание Камерън.

— Камерън...

За пръв път видя как желязното ѝ самообладание омеква.

— Казах ти също така, че тази работа рядко има хубава и щастлива развръзка. Има само надежда за напредък, за малки стъпки в правилната посока. Налице ли са, има вероятност момичетата да

поведат нормален живот. Бренди току-що направи голяма крачка назад — това е всичко. Трябва да я намерим и да започнем отначало.

Той извади ръце от джобовете си и ги разпери в знак на почуда.

— Но може пак да се повтори същото.

Мики поклати глава.

— Още не разбираш. Няма да се откажа от нея, освен ако няма друг начин. Не те ли интересува какво ще стане с нея?

— Разбира се, че ме интересува. — Това беше самата истина. — Но повече се интересувам как всичко това се отразява на теб. — И това беше истина. — То ти причинява болка.

Мики сви рамене.

— Това е моята...

Камерън удари с юмрук по бюрото.

— Ако чуя тази дума още веднъж, ще... — Пое си дълбоко въздух и се опита да се успокои. — Току-що ми каза, че за Бренди животът не е нищо повече от една лоша сделка. В такъв случай ти казвам да се вгледаш с нови очи в собствения си живот. — Той я бутна с пръст. — Може би и ти не разбираш, че и твоят живот може да бъде различен.

Само за миг Камерън съзря копнежа и желанието в очите ѝ. Сетне отново се издигна стената и Мики го погледна сякаш изведнъж бе обезумял.

— Слушай внимателно какво ще ти кажа, Камерън — каза бавно и отчетливо тя, като че ли говореше на малоумен. — Това е моят живот.

— Може и да е бил досега, но не е нужно да продължаваш така. Не бива да се принасяш в жертва, за да спасиш останалите. — Внезапно изпита усещането, че говорят на различни езици. Продължи да говори, като отчаяно се опитваше да я накара да го разбере. — Тази работа те погубва, Мики. Защо не я зарежеш?

Едва когато изрече думите, разбра, че е изрекъл голяма глупост.

Не можеше да ги върне назад и само наблюдаваше безпомощно как очите ѝ потъмняват от стъписване и гняв.

— Все още не си разбрал що за човек съм аз? — промълви тя. — Нито какво се опитваме да правим тук?

— Не мога да те гледам натъжена — повтори упорито той.

— Това е мой проблем, не твой.

— Искам да го направя мой.

— Не е възможно.

Тя стана бързо и събори стола. Изправи го веднага, сетне обърна гръб на Камерън и се загледа през прозореца.

— Мики? — Тя не отговори, дори не помръдна, само гледаше през прозореца със сковано тяло. — Обичам те.

Последва дълга минута на мъртва тишина. После Мики бавно се обърна към него с пепеляво бяло лице от светлината на лампата върху бюрото.

— Какво каза?

— Ти чу.

Камерън се прокле. Допуснал бе още по-голяма грешка. Загубил бе обективната си преценка за положението. Или може би само ума си. Но не можеше да си вземе думите назад. Всъщност не искаше. Поне да ги запомни.

Най-сетне Мики намери сили да проговори.

— Ти дори не ме познаваш.

— Така ли мислиш? — Камерън не можа да сдържи предизвикателството в гласа си.

— Не — отсече тя.

— Може би те познавам по-добре, отколкото си мислиш. — Той пристъпи една крачка към нея. — А ти, Мики? Познаваш ли самата себе си?

— Разбира се — отговори прекалено бързо тя.

— Искам да се ожения за теб — продължи той. — Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Понякога животът може да бъде хубав. Бих искал да ти го покажа.

Мики само впери поглед в него.

— Каза, че ме познаваш — рече накрая тя. — Не говори колко хубав може да бъде животът, когато цялото съществуване на едно дете виси на косъм.

— Интересувам се от Бренди — повтори той отново разгорещено, въпреки усилията си да се овладее. — Повярвай ми. Но искам първо да се погрижа за теб.

Мики вирна брадичка.

— Не ми трябва никой да се грижи за мен.

Ако е гарга, да е рошава, помисли си Камерън и се примири.

— Всеки има нужда от някого, Мики. Дори и ти.

— Не. — Лицето ѝ беше бледо от стъписването и гнева. — Никога не съм имала нужда от никого.

— Така ли?

По дяволите упорството ѝ. Почувства как собственият му гняв се изпарява.

— Струва ми се, че някога много отдавна си имала нужда от някого — като например Ем Си — добави той, преди да се удържи.

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Престани да се занимаваш с Ем Си — изсъска тя. — Той е направил за мен много повече от всеки друг. Почти цял живот съм разчитала само на себе си. — Тя заби пръст в гърдите му. — Не ми е нужен никой. Нито Ем Си, нито пък особено ти.

Думите ѝ го пронизаха като нож. Докато гневът му утихваше, той се прокле за непохватността си и за неподходящия момент, който бе избрал. Беше решил да подходи много по-уместно... Никога не бе съзнавал толкова болезнено колко силно я обича. Предизвика такава бъркотия, докато се опитваше да ѝ го каже, че сега щеше да я загуби.

Гневният пламък в очите ѝ угасна и тя сви уморено рамене.

— Попита ме дали се познавам — почти прошепна тя. — Вече не знам. Но едно знам със сигурност — аз не съм за теб.

Камерън я улови за ръцете.

— Не го вярвам.

Тя го отблъсна.

— Остави ме на мира, Камерън. Остави всички ни на мира. Върни се в своя свят. Ние не сме като теб.

— Мики, това е нелепо — отчаяно възрази той.

— Имай ми доверие, моля те.

— Много отдавна разбрах, че има само един човек, на когото мога да имам доверие — каза бавно тя. — На себе си. А сега, ако ме извиниш, трябва да се обадя на няколко души по телефона.

Загледа го с мълчаливо очакване и на него не му остана нищо друго, освен да се обърне и да тръгне към вратата.

Точно преди да пристъпи прага, Камерън се обърна.

— Нека да ти кажа коя си, Мики — каза той. — Ти си тази, която обичам. Съжалявам, че ми нямаш достатъчно доверие, за да го повярваш.

После леко затвори вратата след себе си.

* * *

Табелата над вратата имаше формата на големи очила заедно с вторачените очи. Рекламираше литература и филми за възрастни. Двама младежи се бяха облегли на стената под нея, пушеха и разговаряха.

Бренди пресече улицата, преди да стигне до тях, но те я видяха. Огледаха я нахално и многозначително. Сетне единият каза нещо и двамата се изсмяха.

Бренди чу какво каза. Подвоуми се дали да не му отвърне с някой неприличен жест, както някога правеше, но после размисли. Няма смисъл да привлича повече внимание, отколкото е необходимо. Реши да се направи, че не ги забелязва.

Огледа се. Барове с голи до кръста сервитьорки, зложни къщи, евтини хотели, стаи под наем — всичко това ѝ бе до болка познато. Само беше забравила колко е мръсно и колко са докачливи хората на такива места. Съвсем не като у дома... „Харбър Хаус“, поправи се тя. Но „Харбър Хаус“ не беше нейният дом.

Сви рамене. Най-важното беше, че е навън. Далече от „Харбър Хаус“ с глупавия му правилник. Ако не се забъркаше в някоя каша, никой нямаше да я намери. Далас е голям град и далече от Хюстън. Сигурна беше, че се е измъкнала оттам, преди някой да е усетил. Освен това, никой не търсеше усилено бегълците. Дори хора като Мики.

У нея се надигна гняв към всичко, дори към самата себе си. Би трябвало да ѝ е ясно, че няма да излезе от задънената улица и въпреки това се бе оставила да ѝ въздействат. Бе започнала наистина да вярва на Мики и Кони, и на техните лъжи, че нещата ще се оправят, ако им се довери. За пръв път се бе опитала да играе по правилата и ето докъде се докара. Изхвърлиха я от конкурса и сега вече сигурно е изключена от училище. Зарадва се, че не е останала в Хюстън, за да го чуе с ушите си.

Кели вероятно е още там, върти гадния си бизнес и се усмихва с онази нейна самодоволна усмивка всеки път, когато се сети за нея.

Поне едно научи — винаги ще има по някоя Кели, където и да отиде, каквото и да направи. Ритна гневно една празна консервена кутия в канавката. Как ѝ се искаше да спипа Кели насаме — само за няколко минути. Закле се, че един ден ще го направи.

А междуременно, след като лицемерно добродетелният живот не е за нея, ще трябва да се върне към старите си привычки. Но не и към наркотиците. Не искаше да започва пак с тях. Те я правеха зависима от другите. Ще се оправи сама, а останалите да вървят по дяволите. Може да е трудно, но ще се справи. Правила го бе и друг път.

Мина покрай две проститутки, застанали на ъгъла, които явно причакваха клиенти. Едната пристъпи напред, сякаш да я спре, но след като я огледа от глава до пети, поклати глава. Бренди задържа поглед върху нея, вътрешно доволна, че като я погледнаха, разбраха, че не от конкуренцията.

Поне няма да се наложи да прави като тях. Този път имаше пари. Пъхнати в сутиена, те изгаряха кожата ѝ. Никога не бе имала толкова пари на куп и мисълта, че са у нея, я караше да се чувства добре. Само че трябваше да внимава и да не ги показва, иначе току-виж изчезнали, а с тях и тя. Единствената ѝ възможност на място като това беше да изглежда закъсала като всички останали.

Един автобус избуца край нея и я обви с горещ въздух и дизелови изпарения. След като отмина, Бренди огледа внимателно надписите по улицата, като се чудеше къде да отседне. На едно място рекламираха стаи за по няколко долара на нощ. Бренди сви устни. Знаеше какво става там. Но вероятно имаха няколко стаи, където човек действително би могъл да преспи през нощта, а тя беше изморена.

Слезе на отрупаното с боклук улично платно. Ем Си наистина поддържаше чистота в „Харбър Хаус“, дори на улицата пред дома — спомни си Бренди... Намръщи се. И той беше гаден като останалите. Никога не казваше нищо, но винаги знаеше какво става с нея. И си играеше с това. Нали затова я заведе в дома на възрастната дама — знаеше, че обича живописиста. Едва не се разсмя на глас, като си спомни гостуването им тогава. Само за секунда си бе помислила, че мястото ѝ е в такъв дом. Но това беше поредното безумие. Въпреки че възрастната дама имаше хубави картини и изглеждаше искрено заинтересувана от рисунките на Бренди... Е, това вече е свършило, след като ѝ взе парите. И без това нищо нямаше да излезе.

Но Ем Си ѝ бе направил услуга в края на краищата. Ако не се беше запознала с госпожица Кънингам, щеше да бъде тук, в Далас, без пукнат грош. Неочаквано си представи възрастната жена — крехка, с изправен гръб и грейнали очи, докато говореше за една от картините. Оказа се неподготвена за неочакваните угризения и гневно ги прогони.

Входът под надписа „Стаи под наем“ беше тъмен. В усойната воняща ниша един човек се бе проснал до стената и със затворени очи допиваше съдържанието на бутилката. Не забеляза Бренди, докато тя се изкачваше по тесните стълби. В мръсната малка рецепция Бренди се записа под друго име и връчи на беззъбия старец петдоларовата банкнота, която бе измъкнала от сутиена си, докато се качваше.

Пет минути по-късно тя седеше върху грапавия дюшек и гледаше голите напукани и мръсни стени. Съвсем не приличаше на стаята ѝ в „Харбър Хаус“, сияеща с меките тонове, които бе избрала сама. Тази вечер Лесли ще бъде самичка там. Беше почти полунощ. Ако беше в „Харбър Хаус“, отдавна щяха да са угасили лампите.

Зачуди се какво ли прави Лесли. Понякога лежах на леглата и разговаряха за разни неща. Сега Лесли вероятно се мотае с тъпия си приятел. Бренди не я разбираше. Той беше само някакъв хлапак от училище, но от начина, по който Лесли се бе заплеснала по него, ще речеш, че е кинозвезда. Дори не ѝ пукаше, че ѝ се подиграват заради него.

Иначе Лесли беше сваятна. Бренди беше категорична по този въпрос. Всъщност в момента направо ѝ липсваше. Но не достатъчно, за да се върне.

Нямаше връщане назад.

* * *

Камерън хвърли ключовете на кухненския бюфет, извади портфейла от джоба си и го запокити подир ключовете. Той се плъзна по повърхността на бюфета и се разлюля застрашително на ръба, но Камерън не си направи труда да го премести.

След като си тръгна от „Харбър Хаус“ след покъртителната сцена с Мики, той отиде право в полицейския участък. Но полицаят там не беше много обнадеждаващ. Такива хлапета бягали

непрекъснато. Полицията правела всичко възможно, но вероятността да я намерят била малка — поне нямало да е скоро.

Чудесно — няма що, помисли си Камерън. Страхотно. Само дете ставаше дума за човешко същество. Дете, при това. Гневът му бе преминал. Остана само безпокойството. Беше изморен. Направо изтощен. Но не се събличаше, а стоеше загледан в отражението си в огледалото и откъслечни сцени от разговора му с Мики бомбардираха мислите му като с шрапнели. Прокле се, че е такъв глупак. Подходил бе към нея като вол в царевична нива. Ама и тя беше ядосана! И какво искаше да каже с последния си изстрел — онова, че не била като него. Нямахше представа.

Нямахше представа от много неща, включително дали ще съумее да изглади нещата помежду им. Или дали на този етап изобщо ще се опита, защото беше силно оскърбен и вбесен.

Седна на края на леглото и зарови лице в ръцете си. Други неканени образи нахлуха в съзнанието му. Появяваха се, разделяха се и се събираха като цветни стъкълца в калейдоскоп. Мики... Невероятно сините ѝ очи, които блестяха предизвикателно, а в следващия миг омекваха от обич, когато станеше дума за някое от момичетата ѝ. Гарвановочерната ѝ коса, вееща се свободно покрай съвършеното ѝ лице, а сетне пъхната небрежно зад ухото с пръст с изгрисан нокът. Бялата кожа, която се разгорещяваше под ръцете и устните му, докато светлината от огъня се гонеше със сенките по стените... В един безценен миг сапфирените ѝ очи го бяха погледнали с пълно доверие. Сега всичко това свърши. Завинаги ли?

Разтърси глава, за да прогони нежеланите мисли. Не разбираше какво се случи помежду им, а в момента беше твърде изнервен и разстроен, за да се опита да разбере. Но междуременно нямаше намерение да стои със скръстени ръце.

Вдигна глава. Като начало, ще намери Бренди. Поне това можеше да направи. Само като си помислеше какво можеше да ѝ се случи, тръпки го побиваха. А ако действително ѝ се случеше нещо, не искаше да мисли как би се отразило то на Мики.

Не беше професионалист; полицията би се справила с издирването много по-лесно от него. Дори Ем Си имаше по-добри шансове да я намери. Присмя се без чувство за хумор над себе си. Ем Си имаше по-добри шансове и от полицията. Но Камерън не можеше

да седи безучастен и да кърши ръце. Никога не го бе правил. Макар и да нямаше официални пълномощия, той беше упорит като булдог. Именно по този начин се бе справял с всичко досега.

Започна да се съсредоточава и да обмисля положението. Бавно, методично, както правеше обикновено.

След полицейския участък той отиде в сладкарницата, където работеше Бренди. Момичето там му разказа някои неща... Преся ги в паметта си. Бренди донесла малка раница, в каквито хлапетата си носят учебниците. Явно вече е била решила какво ще прави. Поискала надницата си, но ѝ казали, че ще ѝ платят в понеделник. Управителят отказал да ѝ даде пари. Ето защо откраднала от госпожица Кънингам.

Опита се да разсъждава като Бренди. Къде би отишло момиче като нея? Знаеше, че има роднини в Хоубоукън. Отново го обзе отчаяние. Разполагаше със съвсем оскъдна информация. Но можеше да опита. Поне това можеше да направи.

Продължи да обмисля положението. Бренди е градско дете. Най-вероятно се е отправила към друг град. Освен това най-лесно можеше да изчезне в голям град. Но кой? Остин? Не. Там има много колежани, пък и не е достатъчно голям. Сан Антонио? Може би. Далас? Камерън разсеяно барабанеше с пръсти по завивките. Далас. Ярки светлини, тъмни ъгълчета. Тълпи. Стотици места да се скриеш. Дори самото име на града звучеше примамливо. Всички хлапета бяха израснали с телевизионния сериал „Далас“. Не беше сигурен, разбира се, но би се обзаложил на сто долара, че хлапе като Бренди би отишло в Далас.

Накрая взе решение. Може би Ем Си и Мики не можеха да си позволят частни детективи, но той можеше. Утре сутринта ще се обади на някои телефони и ще накара приятелите си да го свържат с добри частни детективи в Далас. За всеки случай и в Сан Антонио. А ако не я намерят в тези два града, ще продължи да търси, докато я намери някъде.

Той стана, съблече се, отиде в банята и пусна възможно най-горещия душ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Говорих с Камерън вчера — каза Пени.

Наля кафе в порцеланова чаша, сложи сметана и захар и я подаде на Кийт. Сетне сипа и на себе си, но без сметана.

— Никой не знае нищо за онова момиче Уилифорд.

— Точно от това се страхувам.

Кийт се облегна на възглавниците върху шезлонга и отпи от димящото кафе.

Пени подпря брадичка с ръка и се загледа разсеяно в задния двор — приказен свят от азалии, нацъфтели увивни растения и разцъфнали глицинии, окъпани от ярката пролетна светлина на прекрасното утро. Доста се бе потрудила, за да постигне точно този резултат. Обикновено изпитваше огромно удовлетворение при вида му, но сега беше прекалено заета с мислите си, за да му се радва.

— Струва ми се, че полицията трябваше вече да я намери — рече Пени.

Кийт сви рамене.

— Списъкът на избягалите деца е дълъг цял километър, не се знае дори дали е напуснала града. — Той сложи кърпата за хранене в скута си. — Не е толкова трудно да изчезнеш, ако си избягало дете.

Какво знаеш ти за тези неща? Неприятни спомени нахлуха в паметта ѝ.

— Колко ужасно е постъпила — каза на глас Пени. — Да обере госпожица Кънингам, след като тя направи всичко възможно да ѝ помогне. Това само потвърди опасенията ми.

Кийт направи физиономия.

— На някои хлапета просто не може да се помогне. Само се притеснявам, че Лайза е била около това момиче.

— Бренди винаги е била трудна.

Пени си взе кифличка, но като видя, че ръцете ѝ треперят, я остави.

— Сигурна съм, че Лайза не е имала много вземане-даване с нея.

— Тя ми беше приятелка.

Гласът ги накара да подскочат.

— Лайза! — възкликна малко пресилено сърдечно Кийт. — Не знаех, че си тук.

Момичето стоеше накрая на дъсчения подиум, а огромните ѝ черни очи ги гледаха обвинително. Сърцето на Пени се сви. Лайза явно бе чула разговора им.

— Седни и закуси.

Кийт посочи към подноса на масата.

— Не, благодаря. Вече ядох.

Лайза седна сковано на края на стола. Този път не беше донесла котенцето си. Беше облечена спретнато, с морскосиня пола и бяла блузка с дантелена якичка.

— Само дойдох да ви видя, преди да отида на църква.

— Къде е Хафпайнт? — попита Пени, с надеждата да промени темата на разговора.

— Спи на задното стълбище. Господин и госпожо Роудс... — Тя спря, сякаш искаше да събере смелост и скръсти ръце в скута си. — Онова, което си мислите за Бренди и мен, не е вярно.

— Съвсем не искахме да кажем, че ти си като Бренди — побърза да я увери Кийт. — Знаем, че не си като нея. Както и да е, не бива да се притесняваме за това.

— Не е така. Не мога да позволя да си мислите, че съм нещо повече от Бренди, когато не съм. — Говореше тихо, но много напрегнато. — Въпросът е, че аз наистина съм като Бренди.

Пени и Кийт ѝ възразиха в един глас, но тя поклати глава.

— Единствената разлика между нас е, че тя знае как да се бори. Аз винаги съм се страхувала да се боря, затова се научих да я карам така. — Лайза се усмихна мъдро и уморено, и това сломи сърцето на Пени. — Дори исках да бъда като нея, преди да си навлече толкова неприятности. — После изведнъж стана сериозна. — Но да мислите, че тя е лоша, а аз съм добра, не е правилно. Всички ние в „Харбър Хаус“ сме минали по един и същ път.

Пени погледна как Лайза свива и разпуска пръсти и усети, че ѝ призлява.

— По-добре да ви разкажа за себе си — продължи Лайза. — Тогава може би ще разберете по-добре и нея.

През следващите десет минути тя говори, а Пени и Кийт слушаха изумени. Разказваше по детински, с обикновени думи, но в блестящите ѝ черни очи имаше спотаена болка. Приличаше на бито животинче.

Постепенно пред тях се разкри ужасяваща картина, един свят на изтерзани души и безнадежден живот, толкова деформиран, че накрая Лайза била изпратена в различни домове за социални грижи. Бе преживяла не само угнетителна бедност, но и престъпно пренебрежение. Пени се смрази от ужас.

Досетиха се за недоизказаното от Лайза и картината стана пълна. Нежелана, необичана, в отчаяните си опити да бъде приета някъде, Лайза бе посегнала към наркотиците, много преди да влезе в пубертета. Накрая я хванали, изпратили я в клиника за наркомани, прекратила с наркотиците, но останало чувството, че е като дърво без корен и се носи по течението. Едва когато дошла в „Харбър Хаус“, за пръв път почувствала, че е намерила своя дом.

— И Бренди изпитва същото, независимо дали го признава, или не — завърши Лайза. — Затова прие толкова навътре изритването от конкурса. Знам, че не е трябвало да взима парите, но тя не е крадла. Само дето е имала по-тежък живот от моя.

Ако това изобщо е възможно, помисли си Пени, а мъката ѝ към живота на Лайза беше толкова силна, че ѝ секна дъхът. Погледна Кийт. Той слушаше Лайза, без да я прекъсва, но очите му бяха сериозни, челюстта — стисната, а ръцете толкова силно вкопчени в облегалката на стола, че кокалчетата му бяха побелели.

Настъпи изпълнена с напрежение тишина. Лайза стана. На Пени ѝ се стори някак по-висока, изпълнена с достойнство. И все пак никога не бе изглеждала така болезнено уязвима.

— По-добре да тръгвам — каза Лайза. — Благодаря за всичко.

И изчезна, преди Пени или Кийт да успеят да помръднат.

Пени седеше неподвижна, погълната от ужаса на току-що чулото. Сигурна беше, че е истина. Пък и всичко ѝ беше толкова добре познато. До болка...

— О, Боже...

Тя закри лице с ръка.

— Пен?

Чу, че Кийт стана и усети, че е коленичил до нея. Прегърна я и тя зарови лице в рамото му. Държа я дълго в обятията си, докато от нея се

изтръгваха сърцераздирателни ридания. Не пророни нито дума, само нежно я люлееше.

След около час Пени спря да плаче и се поуспокои. Кийт ѝ даде кърпичка и тя избърса очите си. Черните му очи потърсиха нейните.

— Време е да поговорим, нали? — попита тихо той.

— Да.

Отдавна беше време. Странно, но тя изпита огромно облекчение.

— От известно време знам, че има неща, които криеш от мен. Не исках да те насилвам, но все пак бих искал да ги знам.

— Не исках онзи дом да се премести тук — започна колебливо Пени, — но не заради обезценяването на собствеността или евентуални неприятности в квартала, нито поради всички онези причини, които съм споменавала. А защото момичетата толкова много ми напомняха за самата мен, когато бях на техните години.

— Така ли? — попита Кийт, но не изглеждаше съвсем изненадан.

— Аз не съм много... близка с родителите си — знаеш това. — Той кимна и стисна устни. — Винаги съм имала чувството, че им преча — продължи тя. — Отгледаха ме много хора — гувернантки, детегледачки — всеки, който беше на разположение. Родителите ми приспиваха съвестта си, като ми правеха подаръци. Имах всичко, което едно дете може да си пожелае. Освен обич.

— Знам — каза нежно Кийт и тя видя болката в очите му.

— Доброто поведение винаги е било проблем за мен. Когато отидох в гимназията, вече отчаяно исках да ме приемат някъде. И това стана — при хлапетата наркомани. Те ме приеха веднага.

— На много деца им се случва — прекъсна я тихо Кийт. — Като Лайза.

Все още не изглеждаше изненадан.

— Като Лайза — повтори Пени и се опита да се засмее, но нещо заседна в гърлото ѝ. — Само дето животът ми не беше толкова тежък като нейния. Поне не бях бедна и физически пренебрегната. Найлошото беше, че забременях — почти насила изрече тя.

— Какво?

— Точно така, Кийт, забременях.

Тя произнесе отчетливо всяка дума, така че той да я разбере ясно.

— От един хлапак от моя клас, който ми обръщаше малко внимание. Бях само на шестнайсет години и неговите, и моите родители искаха да направя аборт в някаква скъпа частна клиника, където били много дискретни. Но аз си исках бебето. Поне щях да имам кого да обичам.

Тя си пое дълбоко въздух на пресекулки.

— И затова избягах — продължи Пени и сви пръсти в скута си.
— Знам какво е.

— Господи — промълви Кийт с лице, бяло като тебешир.

— Докато ме намерят, стана твърде късно за аборт. Затова ме изпратиха в друго, дискретно и специално, място.

Пени гледаше, без да вижда великолепия си заден двор. Пчелите жужаха лениво, докато се гощаваха от цветовете на глицинията, а птиците пееха по дърветата.

— Родих детето си, но повече не го видях — продължи тя. — Единственото, което знам, е, че беше момиченце. Моето момиченце. Сега е на тринайсет години. Винаги съм я търсила мислено. Всеки път, когато видя момиче на тази възраст, се питам дали не е тя.

— О, мила...

В гласа на Кийт прозвуча неизмерима болка.

— Не знам точно каква е причината, но след това ми казаха, че не мога повече да имам деца. — Устните ѝ потрепериха. — Майка каза, че децата не били кой знае какво и че всъщност ми е провървяло.

Кийт измърмори нещо, което тя не разбра съвсем.

— По време на цялата история — продължи Пени, — единствената грижа на родителите ми беше да не се разчуе.

Ръцете я заболяха от стискане. Разпери пръсти, като се вгледа в отпечатъците от ноктите си по дланите.

— Досега мислех, че съм се оправила. Сетне, когато чух, че наблизо ще има дом за момичета и си помислих за всички онези нещастни хлапета, отново преживях всичко. Не можах да издържа. — Тя затвори очи. — Сгреших, че не ти казах, Кийт. Съжалявам. Не можех да го направя — това е.

Сега вече Кийт знаеше всичко. Тя се почувства странно пречистена. Може и да не я иска повече, но поне нямаше да живее сама с тайните си.

Кийт се размърда като след физически удар.

— Не съм толкова умен за колкото се мислех. Бях се досетил за част от това, но не за всичко. Защо не ми каза?

— Страхувах се, че ще престанеш да ме обичаш.

Настъпи продължително мълчание.

— Знаеш, че това няма да стане — рече накрая гой с разтреперан глас и я притегли към себе си.

От очите ѝ пак закапаха сълзи — този път от облекчение.

— Значи затова беше толкова против да осиновим дете — каза Кийт.

Пени кимна.

— Непрекъснато мислех, че ще бъда лоша майка като моите родители. — Пое си дъх на пресекулки. — Мислех, че ако направя живота ти идеален, това ще компенсира... липсата. Но ти винаги си искал деца и въпреки че се опитваше да го скриеш, аз го знаех.

Пени се изправи и си издуха носа. Кой знае на какво прилича в лицето, но това нямаше значение.

— Знаеш ли, Кийт — бавно рече тя. — Едва сега осъзнах, че много приличаме на родителите ми.

— Как така?

По тона му пролича, че сравнението не му допадна.

— Живеем във въображаем свят, влагаме всичките си средства в... предмети. Точно онова, което мразех у родителите си...

— Почакай. — Той не повиши тон, но Пени замълча. — Ние не сме изменили на основните си ценности. Забравяш чувствата ни един към друг.

Истина беше. В самообвинението си тя почти беше забравила за това. Замисли се.

— Предполагам, че това компенсира много от грешките.

Кийт се усмихна и взе ръката ѝ.

— Да, така е.

Той я целуна по върха на носа.

— А сега какво мислиш по въпроса за осиновяването? — попита след кратко колебание Кийт.

— Не знам. Не съм сигурна дали ще бъда добра майка. Предполагам, че ако обичам детето, ще бъде по-различно...

Той я погледна и тя видя лъч надежда в очите му.

* * *

Утре стават две седмици. Мики пъхна няколко купчини документи в куфарчето и погледна часовника си. Почти време да се прибира у дома. Беше смъртно изморена и страшно се радваше, че е петък следобед. Напоследък не спеше добре и нямаше апетит. След като Бренди изчезна, целият ѝ свят се бе обърнал наопаки и още не можеше да се съвземе. А и Камерън не се обаждаше.

Отвори чекмеджето на бюрото и погледна в ъгъла, където беше скрила морския охлюв. Той хвърляше перлени отблясъци в тъмното, сякаш излъчваше собствена светлина. Изпита едновременно болка и успокоение при вида му. Камерън ѝ липсваше невероятно много. Липсваше ѝ спонтанният му смях, чистият поглед, начинът, по който гледаше на нещата. Надеждността му. Самото му присъствие. Споделеното заедно. Не бе и сънувала...

Докосна охлюва с върха на пръста си, сетне полака затвори чекмеджето. Напомни си, че колкото и да ѝ липсва, пропастта между тях е твърде дълбока. Тя не беше подходяща за човек, който ѝ е доказал достатъчно ясно, че няма абсолютно никаква представа какъв е нейният свят и ценностната ѝ система. Той също не беше подходящ за нея. Той заслужаваше нещо по-добро... Мисълта се появи изневиделица. Той заслужаваше някоя, която да отговаря на изискванията му и да подхожда на начина му на живот. Но здравият разум не прогони острата болка в душата ѝ.

Мики остави куфарчето си на пода и изпи последната глътка кафе от чашата на бюрото си. Приеми действителността, заповяда си тя. Животът е суров. И по-рано ѝ бяха нанасяни удари, но се бе справяла с тях. Ще се справи и с този. В момента трябваше да престане да изразходва енергията си, като мисли за Камерън и да съсредоточи всичките си сили върху издирването на Бренди.

Цели две седмици за нея не се бе чуло абсолютно нищо. Отначало Мики се надяваше, че ще се прибере или поне ще им се обади, че всичко с нея е наред. Очакването беше убийствено.

Преглътна кафето, без да усеща вкуса му и остави чашата. Не можеше да си позволи да се отдаде на чувствата си към Бренди или Камерън.

Няколко дни след изчезването на Бренди Мики бе постъпила благородно, като се обади на госпожица Кънингам, извини се за случилото се и предложи да ѝ върне откраднатите пари от собствения си джоб.

— Категорично не, уважаема госпожице — отказа с леден тон старата дама. — Парите не ми трябват. Става дума за принципи. Тя ме измами. „По-добре е в пазвата да топлиш усойница, отколкото да имаш неблагодарно чедо!“ — изрецитира тя ужасно лошо. Сетне отново напомни на Мики колко непреклонно против е била „Харбър Хаус“ още от самото начало. После обаче омекна и попита дали има някаква вест от Бренди. Мики не пропусна да забележи загрижеността в гласа ѝ.

Погледът на Мики попадна на Руни, който сладко дремеше в кутията си. Хафпайнт — котенцето на Лайза — се бе сгушило до него. И двамата спяха — кълбо от преплетена жълта и черно-бяла козина. Когато котенцето дойде да живее в „Харбър Хаус“, Мики очакваше Руни да го глътне на един залък, но той постепенно свикна с него и дори го обикна. Малкото обожаваше ранявания в битки стар ветеран и не пропускаше възможност да му прави компания. Странна двойка, помисли си леко развеселена Мики. Може би тя и Камерън би трябвало да си извадят поука. Само дето няма да им се предостави възможност да бъдат заедно...

На вратата се почука и тя вдигна тревожно глава. Вълнението ѝ спадна, когато видя кой стои на прага.

— Кони. Влизай.

— Здравсти. — Както обикновено Кони изглеждаше бодро и компетентна. — Отбих се да видя какво става.

— Благодаря — отвърна Мики с неподправена радост. — Приятно ми е да видя едно приятелско лице.

— И аз се радвам да те видя, Мики. — Кони се настани удобно на стола срещу бюрото на Мики. — Някакви новини?

— Нищо — въздъхна уморено Мики. — Госпожа Лорънс провежда разследване в училището, а аз пак говорих с полицията тази сутрин. Разпространили са бюлетин за изчезването на Бренди и разпитват насам-натам, но още няма никакви резултати.

— Отслабнала си, Мики. Как се чувстваш?

Това не беше безцелен въпрос. Човек не можеше да заблуди лесно Кони — тя разбираше, че я лъжеш, преди да си отворил уста.

— Да свалиш три-четири килограма не пречи на никого, особено на мен — сви рамене Мики. — Чувствам се добре. Нямам друг избор, нали?

— Не — замислено отвърна Кони. — Предполагам, че нямаш. Много хора в твоето положение щяха да легнат по гръб и да заритат с крака във въздуха, но не и ти.

— Истерията е излишна загуба на време и енергия — усмихна се Мики.

— Истерията може да съсипе невероятно красивото ти лице. Мики...

За пръв път, откакто я познаваше, Кони се колебаеше.

— Казвай — настоя Мики. — Изплюй камъчето.

— Притеснявам се за теб. Знам, че си разстроена заради Бренди, но това ли е всичко?

— А какво друго?

Мики се опита да говори безпристрастно. Досещаше ли се Кони какво става между Мики и Камерън? Нищо не убягваше от погледа ѝ.

— Ами нищо — отговори Кони. — Само имам едно такова чувство. Може да нарушавам правилата, но след като съм ти приятелка, предлагам ти услугите си като професионалист — ухили се тя. — Безплатно. Как ти се струва?

Трогната, Мики нямаше как да не се усмихне.

— Много си щедра — отвърна тя и погледна здраво стиснатите си ръце върху бюрото. — Виж какво, Кони, не съм глупачка. Минала съм лечение и години на обучение. Знам всичко — причините и поощрителните отговори. Знам, че се увлякох прекалено много с Бренди. Но...

За неин ужас, гласът ѝ потрепери.

— Но онова, което знаем, невинаги съответства на чувствата ни — довърши внимателно Кони.

Мики си пое дълбоко въздух на пресекулки.

— Не бих се изразила по-добре.

— Не е и необходимо — каза Кони. — Нали това ми е работата.

— Точно така — успя да се усмихне Мики. — Както и да е, не мога да се отърся от случилото се. Почувствах болката на Бренди,

объркването ѝ — всичко. — Тя преглътна. — Сякаш самата аз го преживях отново.

— Същите проблеми ли имаше?

— Досущ.

Мики затвори очи.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Аз... По-добре, да.

Заговореше ли за тези неща, всичко оживяваше в паметта ѝ, но отдавна бе научила, че ако съществува някакъв проблем, то по-добре е той да се постави открито. Ако трябваше да премине пак през всичко, по-добре да го направи. Заради Бренди — и заради себе си.

— Добре — каза Кони. — Слушам.

Мики говори половин час. И докато разказваше за болезнените подробности на окаяното си детство и неспокойна младост, тя установи колко поразително прилича случая на Бренди с нейния.

Кони обобщи всичко накратко.

— Неприятности в училище, във взаимоотношенията ти с другите, неприятности със закона, неприятности у дома.

— Боя се, че беше така.

Мики въртеше един молив между пръстите си.

— Да поговорим за последните — рече Кони. — Впрочем разбрах, че те обикновено са най-важни.

Мики продължаваше да гледа втренчено молива, но пръстите ѝ спряха да се движат. Усети как по челото ѝ избива пот.

— О, нищо особено. Мама все ми повтаряше, че не ставам за нищо, а вторият ми баща... — Тя млъкна.

— Продължавай. Какво правеше той?

Устата на Мики пресъхна.

— Пиеше. Когато беше пиян, трябваше да се движа бързо, иначе ме цапардосваше.

Колко леко и безгрижно прозвучаха думите ѝ. Колко различно от онова, което се бе случило в действителност...

— И това ли е всичко?

— Аз...

Разказвала бе всичко това и преди. Цялата история беше разровена, проучена, преосмислена. Не бе мислила, че е останало

нещо недогледано. И все пак трябваше да събере цялата си решителност, за да говори за нея.

— Продължавай, Мики — подкани я тихо Кони. — Разкажи ми.

Мики отвори уста да проговори. Сетне за минута решителността ѝ се изпари и годините се завъртяха пред очите ѝ. Отново се превърна в изплашено дете, ужасено до смърт, когато вторият ѝ баща се връщаше пиян и тя се опитваше да се скрие. Намереше ли я, удряше я. Или нещо по-лошо. Къде си, сладурче? Татко иска само да те прегърне... Моливът се счупи на две в ръката ѝ.

— Мики? — прошепна Кони.

Усети се, че е вперила поглед в парченцата от счупения молив в ръката си.

— Нали знаеш сценария — отговори тя със свито гърло. — Знаеш как е. И двете непрекъснато се занимаваме с тези неща.

— Страхувам се, че е така.

Съжалявам — едва не каза Кони, но Мики го долови в тона ѝ.

Изкашля се и се опита да възвърне самообладанието си.

— Като по учебник. Мама знаеше, че ме бие от време на време, но не знаеше за другото. Естествено, отначало ме беше страх да ѝ кажа. После, когато събрах смелост, тя не ми повярва, защото отчасти не искаше.

— Разбира се — измърмори Кони. — Никога не вярват. Не си гризи ноктите — напомни ѝ тя.

— Да — опомни се Мики и сложи ръка на бюрото. — След като мама накрая ми повярва — продължи тя, — тя се разведе с него. След няколко години го застреляха по време на сбиване в бар. — Тя изкриви устни. — Мама така и не можа да преживее цялата история. Разболя се скоро след това.

— А ти?

Мики завъртя парченцата от счупения молив върху бюрото.

— Накрая простих на мама, че не ме е защитила, но това беше едно от най-трудните неща, които съм правила. — Захвърли молива. — Още не мога да я разбера напълно. Аз изпитвам по-силни майчински чувства към момичетата в „Харбър Хаус“ отколкото собствената ми майка към мен. Ако наистина ме е обичала, как е могла да стои безучастно и да позволи това да се случи?

— Майка ти не е искала да се случи — каза Кони. — Тя е била жертва на собствената си слабост.

— Знам — съгласи се Мики. — Само трябва да ми се напомня понякога.

— В твоя случай, ти си се поучила от горчивия си опит. Не си искала никой друг да преживее същото. Трудно за теб, но добре за „Харбър Хаус“ — усмихна се Кони.

Мики се замисли.

— Хубава гледна точка.

Но Кони още не беше свършила.

— А Ем Си? Къде беше той през цялото време?

— Кой знае? — Дори и след толкова време, Мики още изпитваше огорчение. — Повечето време пътуваше по моретата или изобщо не се вясваше. От тригодишна не го бях виждала, докато не се появи в живота ми преди около четири години. Не знам защо и не съм го питала.

Тя барабанеше неспокойно с пръсти по бюрото.

— Мисля, че вече няма значение.

— Може би. А ти?

Мики вдигна рамене.

— Какво да ти кажа? Изцедиха всичко от мен и се справих с проблема си преди години.

Опита се да говори като психиатър, обективно, но думите я задушаваша.

— Наистина ли успя?

Въпросът увисна в тишината.

— Разбира се.

Мики прокара ръка през косата си и разтърси глава.

— Знаеш как е — продължи Кони. — Изнасилените деца може да се опитват да установят много връзки с другия пол по-късно — понякога безразборни — но в повечето случаи не могат да стигнат до истинска интимност, защото са злоупотребили с доверието им. Така се е получило и с Бренди. — Тя се наведе напред. — Мики... И с теб ли е така?

Мики разглеждаше изгризаните си нокти.

— Не знам какво имаш предвид.

— Говоря за Камерън Скот.

Мики подскочи и я погледна в очите.

— Какво за него?

— Ти си изключително привлекателна жена, Мики. Истинска красавица. Но почти не излизаш с мъже и винаги зарязваш онези, които са се осмелили да се завъртят покрай тебе повече от два-три пъти.

— И какво от това? Нямам време...

— Хората винаги намират време, когато искат. Ти харесваше Камерън Скот. Забелязах това. И той те харесва. Много, при това. Къде е той? И него ли зарязва?

Мики не произнесе ругатнята, но си я помисли. Едно беше да говори за детството си — колкото и да беше мъчително, но съвсем друго беше да сипва сол в още прясната и кървяща рана.

— Ние... се скарахме — каза само тя.

— За какво?

— Той искаше да направлява живота ми.

Това не е твоя работа, по дяволите! Знаеше, че Кони само се опитва да помогне, но Мики имаше чувството, че още не може да погледне открито своя проблем.

— Как? — настоя Кони.

Мики загуби самообладание.

— Остави ме на мира, Кони — озъби ѝ се тя.

— Почакай — възрази меко Кони. — Мисля, че това е важно. Как по-точно искаше да направлява живота ти?

Мики въздъхна дълбоко и се опита да запази спокойствие.

— Искаше да се откажа от работата си, за да ме закрилял — отговори тя. — Да зарежа професията си! Сетне има нахалството да поиска да се ожени за мен.

Устните на Мики потрепнаха.

— Наистина се изисква голямо нахалство.

Мики вдигна палец.

— И му показах пътя.

— Представям си. Обича ли те?

— Така каза. — Мики сви неспокойно рамене. — Впрочем така и мисли.

Кони замълча, потънала в мислите си.

— Каж ми нещо, Мики — рече накрая тя. — Бъди откровена. Ти обичаш ли го? — Мики впери поглед в нея. — Мики?

— Аз... Да.

Думата излезе от устата ѝ, без да иска. Да знае, че обича Камерън Скот беше едно, но да го каже на глас — съвсем друго.

Кони се засмя.

— Добре, всичко е ясно. Мики... — Тя разпери ръце. — ... Казваш ми, че си влюбена в човек, който иска да направлява живота ти. Наречи ме глупачка, ако искаш, но тук нещо не е в ред. Според мен ти се съсредоточаваш върху една незначителна кавга, за да избегнеш главния проблем. Само минутка. — Тя вдигна ръка, за да възпре прекъсването на Мики. — Мисля, че все още ти тежи част от миналото. Сега... — Тя удари с ръка по бюрото, — ще разберем каква е тя.

— Не се получи между Камерън и мен — това е всичко.

Колко глупаво, детинско и смешно... Отговор на ученичка. Но колкото и да се напрягаше, Мики не можа да измисли друго.

— Защо?

Да оставим това настрана, Кони, искаше да я помоли Мики, но знаеше, че трябва да разнищи този въпрос.

— На Камерън му е необходима някоя от неговия свят.

— Не мислиш ли, че той трябва да реши този въпрос?

— Не му трябва такава като мен.

Кръвта взе да пулсира в ушите на Мики и започна да я боли глава.

Кони я наблюдаваше като котка миша дупка.

— Какво имаш предвид — такава като теб?

— Има неща за мен, които той не знае.

Мики стана и отиде до прозореца, за да избегне погледа на Кони.

— Какви например?

— Току-що ти разказах.

— Е, и какво от това? — сви рамене Кони. — Важното е каква си сега. Събуди се, Мики, и се опомни. Не си ли го казвала на поне стотина от твоите момичета?

Мики махна нетърпеливо с ръка.

— Разбира се, но...

— Искаш да кажеш, че не вярваш в това ли?

— Как да не вярвам.

Мики се опита да подреди разпилените си мисли. Имаше чувството, че в нея се намират две различни личности, които не могат да се помирят. Опита отново.

— Камерън не знае как съм преживяла и какво се е случило с мен. Онова, което направих... Кое то ми направиха. — Наложих се да спрем за малко, преди да продължи да говори. — Не съм привърженичка на идеята да се продава развалена стока на нищо неподозиращи хора...

Гласът ѝ постепенно заглъхна. Погледите им се срещнаха и двете останаха загледани мълчаливо една в друга.

— Я виж ти — каза накрая Кони и се облегна назад. После си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — Имаш ли някаква представа защо мислиш, че си развалена стока?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не — отговори Мики с глас, който сякаш идваше от голяма дълбочина.

— Заменила си лошите взаимоотношения с никакви — размишляваше на глас Кони. — Вършиш си работата отлично, но доверието и самочувствието ти са увредени отдавна и никога няма да се възстановят изцяло.

Говореше без заобиколки, но в гласа ѝ звучеше безкрайно съчувствие.

— Една мъничка частица от теб още мисли, че не си достатъчно добра, за да имаш връзка с почтен мъж. Точно както току-що ми каза — и двете се сблъскваме с тези проблеми всеки ден.

Мики си играеше с чашата. Остатъкът от кафето вече беше леденостуден.

— Мислех, че съм се оправила напълно.

Тя накланяше чашата и гледаше как кафеникавата течност се движи насам-натам.

— Необходимо е време — каза тихо Кони. — Обмисли всичко отново и ще намериш нужния ти отговор. Междувременно, направи ми една услуга.

— Каква? — учуди се Мики.

— Започни отначало.

— Какво искаш да кажеш?

— Говори с Ем Си.

Мики се ужаси от паниката, която я проряза.

— Не съм... сигурна дали ще мога.

— Не можеш да излекуваш дълбока рана с лейкопласт. Знаеш това. Трябва да говориш с него. Заради себе си и заради него.

Кони се надигна да си тръгва, сетне се обърна.

— И заради всички останали — добави тя. — Камерън Скот е прекрасен човек, Мики. Не го зарязвай, без да има основателна причина.

— Ще помисля, Кони.

— Хм-м?

— Благодаря.

— Няма защо. Нали си ми приятелка.

Кони се усмихна бързо и излезе. Мики остана загледана във вратата.

* * *

— Камерън, на първа линия — каза Вики по вътрешния телефон. Той се опита да сподави надеждата си.

— Господин Джейкъбс е — довърши Вики.

Камерън вдигна рязко слушалката и яростно натисна бутона за първа линия.

— Здравей, Морт.

Опита се да говори спокойно. Вече две седмици наетите от него частни детективи търсеха Бренди Уилифорд в Сан Антонио и Далас. Сутринта им се обади — нищо. Разбира се, още беше рано и може би не бяха попаднали на следа. Но отчаянието и чувството за безпомощност го съсипваха.

Вече две седмици непрекъснато му се обаждаха инвеститорите на „Вилидж Уок“, оплакваха се от случилото се и искаха Камерън да предприеме нещо — но какво — и те не знаеха. Разговаряше с Морт Джейкъбс по въпроса най-малко по два пъти на ден.

Седеше и кипеше от гняв, докато слушаше оплакванията на Джейкъбс. Все едно и също. Бедата беше, че Морт изобщо не се опитваше да види нещата от другата им страна.

— Ще направя каквото мога, Морт — обеща Камерън, веднага щом можа да вземе думата.

Свърши с разговора и позвъни на Вики.

— Вики? — обърна се рязко той към нея. — Не ме свързвай с никого.

— Добре, Камерън.

Той затвори телефона, но преди това я чу да казва: „Леле, колко сме кисели.“

Да, по дяволите, кисели сме. Камерън тръшна папката върху бюрото си. Никога през живота си не бе изпадал в по-голяма безизходица. Знаеше, без да му казват, колко е отчаяна Мики заради Бренди. Първата седмица той не може да надвие болката и гнева си, но сетне по десетина пъти на ден вдигаше слушалката, за да се обади на Мики, да ѝ вдъхне увереност, само да поговори с нея. Но после я оставяше. Съвсем не беше сигурен дали тя дори ще разговаря с него. Не знаеше как да постъпи.

Проклина се поне един час, след като се бяха видели последния път. Опита се да не мисли за нея, да забрави за всичко и да започне живота си отначало. Не се получаваше. Тя беше станала неразделна част от него, така както собственото му име.

Призна пред себе си, че не я разбира. Тя беше едно от най-сложните човешки същества и една от най-независимите натури, които бе срещал. При това изцяло отдадена на работата си. Ако някога я убедеше да се омъжи за него, той трябваше да се ожени и за работата ѝ.

Установи с изненада, че няма нищо против.

Изсмя се полугласно, като си помисли на колко много неща го бе научила. Тя бе разкрила цял един нов свят пред него и го бе накарала да гледа на нещата с нови очи. Преди да я срещне, той се смяташе за състрадателен човек. По някакъв абстрактен начин винаги бе изпитвал съжаление към бедните и бе правил щедри дарения. Изразявал бе съчувствието си подобно на много от познатите си — онези, които не виждаха по-надалеч от беемветата си и скарата за печене на месо в задния двор.

Хора като Морт Джейкъбс. Морт не беше лош човек. Всъщност беше наистина свестен. И той правеше щедри дарения. Но никога не се бе смял на лудориите на Джоуни, не бе наблюдавал как Лесли преследва Вечната Любов, нито пък познаваше Лайза с нейните очи, които направо ти разкъсваха душата. Не се беше радвал на малките стъпки в напредъка на Бренди. Не се бе натъжил, когато тя избяга.

Също като него самия, преди да срещне Мики... По дяволите, той дори не знаеше какво е състрадание. Разбра го от нея, с нейната грижовност, с готовността да се гмурка в най-неприятните дълбини на живота и да изважда по нещо — или някого — красиво. Каквото и да се случеше, тя бе променила живота му безвъзвратно.

Въздъхна дълбоко и прокара пръсти през косата си. Каква бъркотия!

Внезапно му хрумна такава идея, че се зачуди как не се е сетил досега. Дори и ако Мики не му проговори повече, дори и ако не намери Бренди, имаше нещо, което можеше да направи. Наистина дребно, но...

Усети, че устните му се разтягат в усмивка. Посегна към бележника на бюрото си, намери телефонния номер на Морт и го набра. Имаше чувството, че ще се позабавлява.

— Морт? — попита той, след като мина през телефонистката и няколко секретарки. — Пак се обажда Камерън Скот. Да, знам, че току-що говорихме, но взех решение относно дома за момичета и помислих, че няма да е зле да го чуеш. — Пое си дълбоко въздух. — Ще ги оставя на мира, Морт. „Харбър Хаус“ няма да се мести никъде — каза Камерън. — Там вършат доста добра работа, за която никой не знае, и мисля, че е важно за тяхната дейност да останат в Уест Вилидж.

Този път се наложи да отдалечи слушалката от ухото си. Морт го засипа с думи като картеница.

— Така ще бъде, Морт — повтори накратко Камерън, като едва сподавяше смеха си. — Няма да променя решението си. „Вилидж Уок“ и съседите ще трябва да се примирят. Знаеш и без да ти казвам, че ще бъда на разположение да ти помагам с каквото мога, но отсега нататък ще помагам и на „Харбър Хаус“.

Морт ще трябва да свикне с този факт. Той и останалите инвеститори се нуждаеха от Камерън за проекта. Те го знаеха и той го знаеше. Щеше да се погрижи лично всичко да бъде както трябва.

— Не забравяй, че пропадат и деца от нормални семейства — добави Камерън. — Няма гаранции, че на тях не може да им се случи. И ако стане така, това не означава, че кварталът ще се поквари или търговският център ще фалира.

Едва когато затвори телефона установи, че бе цитирал почти дословно Мики Мълвейни.

Отпусна се на стола, като продължаваше да се усмихва. По дяволите, кой знае? Може би един ден ще стане председател на изпълнителния съвет на „Харбър Хаус“. Тогава поне Мики няма как да не разговаря с него. Отсега нататък ще работи за „Харбър Хаус“. Но не заради Мики, а заради себе си.

* * *

— Мики!

Тя видя радостта и изненадата, изписани на лицето на Ем Си. Рядко посещаваше апартамента му, макар че той живееше на горния етаж.

— Влизай, миличка.

Той отвори широко вратата.

— Благодаря.

Мики потисна желанието си да избяга и влезе.

— Какво има?

Той затвори вратата след нея.

— Ем Си...

Мики се опита да успокои нервите си и учестеното си дишане. Не се боеше от много неща в живота, но предстоящият откровен разговор я плашеше повече от всичко друго, откакто се помнеше.

— Имаш ли минутка свободно време? — попита тя.

Видя как нещо в очите му се промени.

— Имам колкото време искаш — отговори той. — Искаш ли кафе?

— С удоволствие.

Тя седна на дивана в дневната с ръце, събрани в скута, а той се отправи към кухнята. Мики се огледа и за пореден път си помисли, че Ем Си има душа на артист и дух на пират. За разлика от спартанската непретенциозност на нейното жилище, в неговото имаше купища най-различни сувенири от пътешествията му и предмети, които са му харесали. Пушка за слонове и дървено полинезийско копие бяха окачени едно под друго над вратата. Сари от Шри Ланка — несъмнено подарък от някоя приятелка — висеше надиплено над кушетката, купена вероятно от пазар за употребявани вещи.

Върху чамовата масичка стоеше нейна снимка.

Вгледа се в нея. Спомни си кога е снимана — по време на пътуване до Астроуърлд с момичетата преди няколко години. Не обичаше да я снимат, но Ем Си ѝ бе подвикнал, изненада я и щракна с фотоапарата.

От снимката я гледаха сините очи на момиче. Усмиваше се, а брадичката ѝ беше вирната самоуверено. Коя ли беше? Вече не знаеше. Дошла бе тук, за да разбере.

Ем Си се върна с две чаши кафе.

— Без мляко, нали?

— Да.

Мики изтри влажните си длани в панталона и протегна ръка към кафето. Предпочиташе да разговаря с дузина непокорни девойки. Но знаеше, че Кони има право — трябваше да намери липсващата част от себе си.

Ем Си седна срещу нея.

— Какво си намислила, мила?

— Трябва да... те попитам нещо.

Тя хвана с две ръце чашата с горещо кафе, сякаш искаше да поеме от топлината му.

Той я погледна изпод вежди, сетне застана неподвижно.

— Слушам.

— Къде беше? — Измъченият, изтерзан въпрос се появи изневиделица. Изобщо нямаше намерение да го задава. После, сякаш някой отвори коркова тапа, запушвала дълго време съдържанието на бутилката, и тя започна да говори, като едва сварваше да изрича думите. — Знаем, че бяхте разведени с мама, но поне можеше да се вясваш от време на време. — Тръшна чашата на масата толкова силно, че няколко капки кафе се разплискаха. — Когато се появи най-после, дори не си спомнях как изглеждаш. — Гласът ѝ потрепери, но очите ѝ останаха сухи. — Защо ме изостави?

Ето го големият въпрос, който я бе вълнувал цял живот — поставен на масата — както обичаше да се изразява Ем Си.

Видя как очите му пламват от горест, но след секунда той изви устни в усмивка.

— Справедлив въпрос.

После наведе поглед към чашата в ръцете си. По-лесно му беше Мики да не вижда очите му.

— Кажи ми.

Освен яда си, тя долови молба в собствения си глас, подобно на плачещо в нощта дете. Ем Си се облегна на стола с въздишка.

— Валери и аз бяхме много млади, когато се оженихме. Разказвала ли ти е нещо за нас?

— Никога не споменаваше името ти — отговори Мики. — Винаги казваше „баща ти“ това, „баща ти“ онова. „Баща ти беше непоправим пияница“, повтаряше често. „Никога не ни е помагал, нищо не ни е дал“.

— Това не е съвсем вярно — възрази Ем Си. — Аз печелех добри пари като моряк и преди да замина ви ги дадох на вас двете. Но за пиенето е имала право. Колкото повече се влошаваха нещата помежду ни, толкова повече пиех.

— Защо не се върна, след като се разделихте?

Мики повтаряше едно и също като развален грамофон, само и само да получи отговор.

Ем Си направи физиономия.

— Преди да замина, тя ми каза, че колкото зависи от нея, никога няма да те видя отново. И направи всичко възможно.

Доста нескоропосно обяснение. Ем Си беше един от най-находчивите хора, които Мики познаваше. Ако бе искал да я види, щеше да намери начин. Загледа го с каменно изражение и зачака.

— Тя имаше справедливи основания да ме държи настрана от теб.

Той направи лек жест на самоподигравка.

— Аз бях безотговорен млад глупак, а когато плавах, пиех прекалено много. Върнех ли се, отначало идвах да те видя, но Валери започна да ми вдига скандали всеки път, когато исках да те взема поне за малко. Тя имаше пълни права над тебе — не се борих за тях. Тогава реших, че след като прекарвам толкова дълго време по море, по-добре да си само с нея. Може би се надявах, че така ще е по-добре. Както и да е, след известно време... — Той започна да се колебае и да изрича думите бавно и мъчително. — ... просто престанах да правя опити да те видя.

Престанал да прави опити. Изведнъж гневът, с който бе живяла толкова дълго, че дори бе забравила, че е стаен у нея, бликна и се разрази в разгорещен поток от думи.

— Избра лесния начин, нали? — Гласът ѝ звучеше грубо, неузнаваем за самата нея. — Остави всичко на майка, въпреки че знаеше колко е безсилна и изобщо не помисли за мен. Ако наистина се

интересуваше какво става с мен, щеше да дойдеш по-рано. Когато най-сетне реши да се появиш, аз вече бях преживяла най-лошото.

Тя млъкна, като дишаше учестено, дълбоко в себе си ужасена от изреченото. Но гневът още я държеше във владенията си и блокираше гласа на разума.

Ем Си не помръдваше, само я наблюдаваше и тя видя как болката сякаш жив го одираше.

— Изплуй камъчето, мила — каза само той. — Отдавна се каниш да го сториш.

— През всичките онези години аз се нуждаех от теб, но тебе те нямаше — продължи Мики, защото не можеше да спре. — Оправих живота си, но съвсем сама. Разбрах, че всъщност не ми трябва никой и че независимо какво ми причиняват...

Тя млъкна, защото дори заслепена от болезнена ярост разбра, че е на път да каже прекалено много.

Последва минута мъртва тишина. Гневът ѝ се изпари така бързо, както бе изригнат, и я остави без сили. Загледа се в ръцете си.

— Мики.

Една особена нотка в гласа на Ем Си я накара да вдигне очи. Изумена, тя видя, че сините очи са станали леденостудени. На лицето му бе изписан потресаващ гняв. Мина ѝ през ума, че за пръв път го вижда ядосан. Колкото и нещастна да се чувстваше, Мики не искаше да го вижда такъв.

— Ако имах представа какво ще ти стори онзи мръсник — каза той, — кълна се в себе си, че щях да разбия вратата и да те измъкна оттам.

Мики замръзна на мястото си. Той не бе повишил тон, но косата ѝ се изправи от начина, по който го каза.

— Откъде знаеш? — прошепна дрезгаво тя.

— Разбрах, чак една година преди да те видя отново. — Гневът му поспадна и той сякаш изведнъж се състари. — Получих писмо от майка ти.

Мики мълчеше поразена и го гледаше. Мислила бе, че миналото няма да ѝ предложи повече изненади, но явно бе грешила. За пореден път.

— Валери ми писа, около шест месеца преди да почине — продължи той. — Мисля, че вече усещаше, че няма да я бъде. Отидох

да я видя един ден, когато ти беше на работа.

Мики сигурно би се смаяла по-малко, ако ѝ беше съобщил, че ще се кандидатира за президент.

— Изобщо нямах представа — рече неубедително тя.

Той отново наведе глава.

— Странно — каза Ем Си, — но разговорът с нея тогава беше единственият разумен разговор, който някога сме водили. Ако се бяхме разбирали така поне наполовина... — натъжено добави той. — Е, стореното — сторено. Няма смисъл да разсъждаваме колко по-различно би могло да бъде. Както и да е, тя ми се извини.

— Извинила ти се е? Мама?

— Да. Задето ме е мразила толкова силно, че да допусне тази голяма грешка. Задето се е опитала да те защити от едно посегателство, а те изложила на друго, много по-страшно.

Той внимателно остави чашата на масата.

— Но най-много съжаляваше, че не ти е повярвала на време.

— Казах ѝ едва след няколко седмици — рече неубедително Мики. — Вината не е нейна.

В очите на Ем Си отново блесна вледеняващ гняв.

— Онзи мръсник направи услуга и на двама ни, като пукна. Спести ми затвор за убийство.

— Не си е струвало да го правиш — рече разпалено Мики.

Ядосва се заради мен, помисли си със страхопочитание Мики. Баща ми е ядосан заради мене.

— Както и да е — продължи той, — когато получих писмото на Валери, вече бях зарязал пиенето и се опитвах да оправя живота си. Съвсем навреме и за трима ни.

Той замълча.

— Едно време обичах майка ти, Мики. Разделихме се като приятели.

— Заслужавало си е.

— Тогава вече бях решил да те намеря — добави той.

— Преди още да си говорил с мама ли?

Неизвестно защо, това имаше значение за нея.

— Да. Винаги съм те обичал, миличка. Дори и през всичките онези години, когато ме нямаше. Само че мислех, че няма да съм ти от полза. Докато не поех живота си в свои ръце.

Обичам те. Искаше да му го каже, но още не можеше.

— Мама все ми повтаряше, че съм като теб — добави Мики. — Че във вените ми течала твоята кръв. — Смехът ѝ прозвуча по-скоро като ридание. — Имаше предвид, че за нищо не ме бива. И аз мислех така, дори когато пораснах и трябваше нещата да са ми по-ясни. — Като вчера например. — Разговарях с Кони онзи ден и открих, че продължавам да мисля, че не ме бива.

Ем Си присви очи.

— За какво?

— Ей така... Не ставам за нищо.

Ем Си беше адски проникателен. Изгледа я изкосо, отвори уста да каже нещо, сетне явно промени решението си.

— Ти си хубава, умна, вършиш добрини в този свят — рече накрая той. — Какво повече искаш?

Мики успя да се засмее.

— И Кони каза същото.

Изведнъж установи нещо и изпита необходимост да го каже.

— Знаеш ли какво, Ем Си? Гордея се, че във вените ми тече твоята кръв. — Тя стана. — Това е най-хубавото у мен.

Видя как най-различни чувства се изписват по изразителното му лице — гордост, болка, любов. Той се изправи бавно.

— Провалих се с теб, Мики. Всеки ден от живота си съм живял с тази мисъл. Не знам отговорите на всички въпроси и никога не съм твърдял противното. Но може би отговорих на някои от твоите въпроси. Единственото, в което съм сигурен, е, че те обичам откакто се роди, до тази минута.

Обичаше я. През всичките онези години, когато си бе мислила, че не го интересува. И майка ѝ я бе обичала. Сега вече го знаеше със сигурност. Странно, но днес баща ѝ я бе уверил в обичта и на двамата.

— Майка ти се гордееше с теб, миличка. Каза ми го. — Бегла сянка от обичайната му усмивка мина по лицето на Ем Си. — Почти колкото и аз се гордея с теб. — Сетне като че ли се опомни. — Да ти претопля ли кафето?

— Не, благодаря. По-добре да тръгвам.

Изведнъж изпита свян. И все пак оставаше още един въпрос.

— Защо не си ми го казвал досега?

— Нямах да ми повярваш, миличка — отговори той. — Трябваше да ти го покажа на практика. Ти си най-важното нещо на света за мен, Мики. Не мога да променя онова, което се е случило, но до края на живота си ще се опитвам да наваксам загубеното. Ще се опиташ ли да ми простиш?

— Аз...

Неочаквано в гърлото ѝ заседнаха ридания. Не си спомняше кога бе плакала за последен път. Изкашля се и се започна отново.

— Само ако ти ми простиш — успя да изрече Мики.

Видя сълзите си, отразени в очите, които толкова много приличаха на нейните и усети как в нея нещо се пречупи и започна да се разтапя.

— Ем Си?

— Какво, миличка?

Гласът му беше удебелен.

— Обичам те.

Тя бързо измина разстоянието помежду им и той я взе в обятията си. Сълзите му се смесиха с нейните.

Едва когато отключваше вратата на апартамента си, Мики си спомни кой я беше повдигнал на ферибота като дете, за да види чайките.

Баща ѝ.

* * *

Камерън огледа чудатата канцелария на Лутър Смит, частен детектив. Дори не беше сигурен защо е тук, освен че днес е по работа в Далас. В Сан Антонио бяха стигнали до задънена улица — както и бе предполагал. Ала той нямаше да се откаже. Непрекъснато си напомняше, че не е минало чак толкова много време. Глупаво беше да мисли, че могат да я намерят за три седмици. Виж за три месеца. Или за три години. Или никога... Мисълта се прокрадна коварно в главата му.

Негов познат в Далас му бе препоръчал именно този частен детектив.

— Малко е особен — беше му казал. — Използва доста причудливи методи, но е находчив. Умен е. Стига до правилните решения, но по своеобразен начин.

И така, Камерън нае Лутър Смит, каза му няколкото неща, които знаеше за Бренди и му даде годишника на училище „Сам Хюстън“, където имаше снимка на момичето. Нямахме какво друго да му каже. Не можеше да поиска повече информация за Бренди от „Харбър Хаус“. Освен това, искаше сам да се занимава със случая.

Смит си бе записал оскъдните данни.

— Нещо друго, господин Скот? — попита го той. — Каквото и да е, независимо колко маловажно ви се струва.

— Няма.

Изведнъж се сети за изобразителното изкуство и за невероятната дарба на Бренди...

— Всъщност, да — добави той. — Тя рисува много добре.

Не знаеше защо точно го спомена.

— Боя се, че не мога да ви дам големи надежди, господин Скот — поне засега — отговори Смит. — Това са трудни случаи, а вие не ми предоставяте много информация. Но ще направя всичко, което е по силите ми.

Камерън се приближи до секретарката и каза името си, изпълнен с надежда.

— Влизайте, господин Скот — отговори секретарката. — Господин Смит ви очаква.

— Седнете, господин Скот.

Смит — добродушен на вид оплешивяващ човек, с кръгли очила с метални рамки, които не скриваха хладнокръвния разум в погледа му — го покани с ръка да седне.

Камерън се облегна на стола в очакване да чуе докъде е стигнал детективът.

Изненада се, когато Смит се наведе напред.

— Попаднах на следа, господин Скот — рече той. — На много обнадеждаваща следа.

Ироничното му чудато лице не промени изражението си, но очите му бяха пронизателни и съсредоточени.

— Понякога се разхождам по улиците, където се мотаят такива хлапета и си мисля какво знам за тях и какво биха могли да правят.

Свързвам нещата, така да се каже. Тази сутрин правих точно това. Добре, че се сетихте да споменете за дарбата на момичето...

* * *

Бренди изми четките за рисуване и прибра кутията с бои. Наистина беше доволна от себе си по някакъв странен начин. Прииска ѝ се да твори и нарисува наистина добра картина на капитан Хук върху гърба на Мики. Куката му стигаше до... Сподави отвращението си, което се надигна като жлъчен сок в гърлото ѝ. Можеше и да мие чинии в онова гадно заведение, но ще рисува през свободното си време и поне няма да прави като момичетата на сцената. Повечето от тях се държаха добре с нея — с изключение на Пърл и още няколко. Но щеше да се справи с тях.

Намери собственика — нисък дебел тип, с бретон от мазна сива коса. Метеше бетонния под. Спря работата си и я загледа, без да говори.

Бренди застана пред него.

— Вече работя от десет дни.

Мъжът се облегна на метлата, а на лицето му се изписа противна усмивчица. Бренди не отстъпи и след минута той бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. Отброи три десетачки и ги размаха между двата си пръста.

— Повече от свършената работа — ухили се той, като оголи жълти зъби с кафяви петна. — Длъжница си ми.

Бренди преглътна надигналия се у нея гняв и отвращение.

— Съмнявам се. Това не е дори минималната надница.

Тя грабна банкнотите и се обърна да си върви.

— Така ли? Да не би да ме издадеш на данъчните власти? — Засмя се, когато не получи отговор. — Мога да ти покажа как да изкарваш повече пари. Много повече — извика той след нея.

Чу го, че отново се изсмя, след като затвори вратата след себе си. Звукът я накара да се почувства омърсена. Понякога ѝ се струваше, че е чувала този смях през целия си живот. По-рано я плашеше. Сега я вбесяваше. Проклетата да бъде, ако му позволи да я докосне. По-добре да умре от глад, отколкото да изкарва пари по този начин.

Трябваше обаче да внимава как му отказва. След като няколко дни обикаля улиците на Далас и пита на всяка врата, тя бе получила работа в това заведение за стриптийз да мие чинии и да украсява телата на стриптийзборките, само защото умееше да рисува.

Собственикът я бе наел веднага. Дори не ѝ поиска документи за самоличност. Вероятно се досещаше, че е избягала отнякъде. Сигурна беше, че търси точно такава като нея. Можеше да ѝ плаща в брой, толкова колкото той прецени и тя нямаше да може да му причинява неприятности, каквото и да се опиташе да направи.

Измина няколкото пресечки до стаята, където се бе настанила, доволна, че не бе отишъл по-надалеч. По улиците нямаше хора, но това не я успокояваше. Хората тук обикновено се криеха и действаха светкавично. Случи ли ѝ се нещо, никой нямаше да разбере. Или да му пука. Бренди потрепери и закрачи по-бързо.

Прибра се в стаята си, заключи, съблече се и седна върху коравото легло по бельо. Въздухът в стаята беше хладен и влажен. Изгаси лампата и се мушна под завивките. Но колкото и да беше уморена, не можеше да заспи. Чувстваше се самотна и потисната.

Лежеше по гръб, вперила поглед в отблясъците от неоновите светлини по тавана. Чудеше се какво ли правят сега в „Харбър Хаус“. Толкова много бе искала да се махне оттам. Последното нещо, което очакваше, беше, че домът ще ѝ липсва.

Колко ще е забавно да види Лесли отново. Или Джоуни, или дори Лайза. Различаваха се една от друга, но имаше чувството, че са като едно семейство. Зачуди се дали липсва на някого.

Скоро всички щяха да напуснат „Харбър Хаус“. Никога вече нямаше да ги види. Нито Ем Си, нито Мики, нито Кони.

Обърна се на една страна и се сви на кълбо. Бе направила своя избор. Мразеше ги всичките, когато избяга от „Харбър Хаус“. Особено Мики. Но сега лицето ѝ беше непрекъснато пред очите ѝ. Мики беше адски ядосана. Бренди мислеше, че ѝ се сърди заради марихуаната, но може би не е било така. В края на краищата каза, че ѝ вярва. Бренди все забравяше за това. Сега за пръв път ѝ мина през ума, че Мики е била ядосана заради нея.

Спомни си когато Мики и Кони я бяха защитили в училище; деня, в който скъсаха скицата на Лесли. И как Мики винаги я насърчаваше в рисуването. Седна в леглото. Ами ако се върне? Дали

ще я приемат? Струва си да опита. Навсякъде другаде беше по-добре от тази дяволска дупка. Може би ще успее да убеди Мики, че този път ще спазва правилата. И ще го направи, колкото и да са тъпи. Но сама тук не издържаше повече, а в „Харбър Хаус“ се намираха единствените приятели, които някога бе имала.

Сети се за парите стъписана. Сложи ръка върху сutiена си и ги напипа. Откраднала ги беше. Значи е крадла. Ако полицията я търсеше, нямаше значение дали Мики е склонна да ѝ прости, или не.

Отпусна се върху коравия дюшек. Не можеше да се върне. Не можеше да отиде никъде. Налагаше се да продължи да живее в тази мръсна дупка, да остане на тази скапана работа или някоя подобна. Този път наистина сгафи. Ако беше останала в „Харбър Хаус“, поне щеше да живее на свястно място. Сега вече конкурсът по рисуване не ѝ се струваше толкова важен. Наведе глава и потъна в отчаяние.

Спомни си, че първа Мики ѝ бе казала, че животът е несправедлив, но и че бягството не е изход, че трябва да се справя с проблемите си сама. Бренди винаги бе предпочитала бягството, когато нещата загрубееха. Сега обаче като че ли бе стигнала до дъното. Нямаше къде по-нататък да ходи.

Вдигна глава и се опита да помисли през мъглата от отчаяние. Ако се върнеше и предадеше парите, може би щяха да се споразумеят с полицията. Ако не стане, ще си понесе наказанието. Дори ще се извини на госпожица Кънингам. Никога не бе правила такова неща, но имаше желание да опита. Освен това, въпреки че възрастната дама говореше като типична учителка, тя се бе държала добре с нея. Отнесе се с нея като с истински човек, а не като с тъпа хлапачка.

Бренди измъкна парите от сutiена си и внимателно ги преброи. Не беше похарчила много и можеше да добави парите, които получи от шефа си тази вечер. Веднага щом получи работа, плати за стаята и храната от личните си средства. Каза си, че ще пази парите, докато действително ѝ потрябват. Е, сега този момент дойде. Трябва да ги върне. Вероятно едва след това можеше да се прибере.

Стана от леглото и на оскъдната светлина от единствената крушка, окачена на мръсния таван, прибра малкото си неща в раничката. Утре сутринта ще тръгне на автостоп за Хюстън.

Тъкмо се вмъкна отново под завивките, когато на вратата се почука. Едва не подскочи до тавана. Който и да беше отвън, не идваше

с добри намерения. Притихна и затаи дъх.

Отново се почука — този път по-силно. Бренди започна да трепери и дъхът ѝ секна.

— Бренди? — Мъжки глас. — Знам, че си вътре. Отвори вратата.

Прозореца. Дали ще стигне до него? Можеше да опита. Стаята ѝ беше на втория етаж, но вероятно ще съумее да слезе долу по някакъв начин.

Тъкмо се канеше да се втурне към прозореца, когато ѝ хрумна, че гласът ѝ е познат. Измъкна се от леглото и допълзя до вратата, приведена като диво животно, готово да побегне.

— Кой е?

Сигурно си въобразява. Гласът беше също като на...

— Камерън Скот.

Коленете на Бренди така се разтрепериха, че едва отвори вратата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мики беше в кухнята. Тази събота бе отишла рано в „Харбър Хаус“, за да пооправи това-онова, пък и да се занимава с нещо, за да не мисли, и тъкмо си наливаше още кафе, когато на външната врата се позвъни. Вече три седмици нямаше никаква вест от Бренди. Нито от Камерън. Но пък защо да ѝ се обажда? Казала му беше съвсем ясно — и нагло — че не иска нито него, нито неговия свят.

Помисли си, че часът е необичаен за посетители, остави кафеника и се отправи към външната врата.

За нейна почуда на прага стояха Кийт и Пени Роудс. Какво правеха тук, за Бога? След неприятностите с Бренди, тя предположи, че едва ли ще се появят отново.

— Здравейте — ръкува се тя с тях. — Няма ли да влезете?

— Здравей, Мики — каза Кийт Роудс. — Разполагаш ли с минутка свободно време?

— Разбира се.

Мики ги покани в дневната. Може би идваха да се оплачат от Бренди. Или от Лайза. Тя ги погледна с любопитство, докато се настаняваха. Изглеждаха малко нервни, но не и недоброжелателни.

— Съжалявам, че Лайза не е тук — рече Мики, като се чудеше какво да каже. — Отиде да играе тенис с Лесли.

— Искаме да говорим с теб — каза Кийт. — Виждам, че идваш тук и през почивните дни. Да не прекъснахме работата ти?

Мики едва не се изсмя. Напоследък беше почти непрекъснато тук, главно защото се чувстваше самотна в апартамента си.

— Съвсем не. Преглеждахме менюто за почивните дни с възпитателката, но току-що свършихме.

Пени и Кийт си размениха бегъл поглед. Сякаш си предаваха смелост един на друг. Изумена, Мики зачака.

Накрая заговори Пени.

— Става дума за Лайза.

— Да?

Сега ще разбере всичко — каквото и да е то. Мики се стегна. Пени се изкашля и завъртя един масивен пръстен около пръста си.

— Както разбираме, тя всъщност няма семейство.

— Така е. — Не беше онова, което Мики очакваше. — Само далечни роднини, но те изобщо не се интересуват от нея. Никой не си е направил труда да провери как живее тук.

— Какво ще стане с нея, след като напусне „Харбър Хаус“? — попита Кийт със съсредоточени черни очи.

— Започнах да уреждам да я настанят в дом за изоставени деца, но това е временно решение.

— Да, така е — съгласи се Пени. — Тя се нуждае от истински дом.

Мики реши, че нещо в Пени се е променило. Отчаянието, което бе доловила, бе изчезнало. Каквито и демони да я бяха измъчвали, тя явно се бе преборила с тях.

— Разбира се, че Лайза се нуждае от истински дом — потвърди Мики. — За съжаление, на момичетата, които идват тук, рядко им се открива такава възможност.

— Именно затова сме тук — каза Кийт.

Мики затаи дъх. Страхуваше се дори да помисли?

— Да.

Пени погледна съпруга си.

— Искаме да я осиновим.

Вълшебните думи. Онези, които все се надяваш, но много рядко чуваш. Мики сподави изблика си на радост и си напомни, че би било изключително непрофесионално, ако покаже вълнението си. Но не успя да скрие усмивката си.

— Това е чудесно — можа само да каже тя. — Направо чудесно.

— Как да постъпим? — попита Кийт.

Мики слезе отново на земята.

— Има много бюрокрация — предупреди ги тя. — Процедурата по осиновяването е отегчителна и отнема много време и търпение.

— Аз съм адвокат.

— Може би трябва да попитаме Лайза какво мисли по въпроса — отбеляза Пени. — Възможно е да не ни иска.

Мики се вгледа в очите ѝ и видя копнежа в тях.

— Имаш право, разбира се — съгласи се тя, — но мисля, че не трябва да се притеснявате за това.

След няколко минути влезе Лайза, зачервена и задъхана от играта на тенис. Щом видя семейство Роудс, радостта ѝ се смеси с изписаното на лицето ѝ безпокойство.

— Здравсти — рече колебливо тя.

— Лайза — каза Мики. — Господин и госпожа Роудс искат да те питат нещо.

— Престоят ти в „Харбър Хаус“ вече изтича — подхвана Кийт. — Чудехме се... — Той млъкна и погледна Пени.

Да, помисли си Мики, тя трябва да го каже.

— Дали искаш да живееш с нас.

Пени произнесе думите толкова тихо, че отначало Лайза не можа да ги осмисли. После преbledня, а очите ѝ се уголемиха и станаха още по-черни. Не можеше да пророни нито дума и само местеше поглед ту към Пени, ту към Кийт.

Най-сетне попита с разтреперан глас:

— Наистина ли?

— Наистина — потвърди Пени. — От все сърце.

Лайза остана неподвижна. Най-сетне бе осъзнала за какво става дума, защото Мики никога не бе виждала лицето ѝ така преобразено от радост. Лайза се втурна да прегърне Пени, после Кийт, сетне пак Пени. Накрая и тримата се прегърнаха, разплакани от щастие. Лайза още не можеше да каже нищо, може би защото ѝ беше трудно да говори широко усмихната.

Всред всеобщото вълнение Мики отправи кратка благодарствена молитва.

* * *

Този път не се позвъни, а се почука на задния вход. Толкова тихо, че Мики почти не чу. Днес явно щяха постоянно да прекъсват работата ѝ. И по-добре, защото и без това не можеше да се съсредоточи. Освен това, посещения като предишното бяха добре дошли. Остави писалката и отиде да отвори.

Озова се пред Бренди Уилифорд.

За миг и двете останаха неподвижни.

— Бренди.

На Мики ѝ се стори, че извика името ѝ, но всъщност излезе само шепот. Помъчи се да преглътне сълзите, които внезапно бликнаха в очите ѝ.

— Влизай.

Бренди се размърда неспокойно.

— Може ли? Искам да кажа...

Мики протегна ръка и я дръпна.

— Не е необходимо да питаш.

Зад вратата се появи още една фигура. Този път Мики остана безмълвна.

— Здравей, Мики.

Около очите на Камерън Скот имаше сенки от умора и не беше бръснат. Косата му беше леко разрешена, а и ризата — омачкана. Изглеждаше чудесно.

— Ти си я довел — отбеляза глуповато Мики, като не можа да измисли какво друго да каже.

— И да — отговори той, — и не. Попаднах на дирите ѝ снощи, но докато я намеря, тя вече си беше събрала багажа, готова да се върне тук. Аз само я докарах.

— Вече бях решила да се върна — побърза да потвърди Бренди.
— Щях да тръгна на автостоп сутринта.

Мики потръпна.

— Къде беше?

— В Далас. Мислех, че никой няма да ме намери там.

— Всички те търсехме, включително Ем Си.

Мики вдигна очи към Камерън.

— Не знаех, че и ти я търсиш.

— Наложих се — отговори лаконично той.

Вдигна ръка, но сетне я отпусна.

— Вие с Бренди имате доста да си говорите. Аз се прибирам да се изкъпя. После имам малко работа. Искам да обсъдя нещо с теб, Мики, но сега не е моментът. Бренди — обърна се той към момичето и сложи ръка на рамото ѝ. — Радвам се, че се върна у дома.

— Благодаря, Камерън.

— Да, Камерън, благодаря.

Мики го погледна в очите. За пръв път, откакто го познаваше, изразът им беше неразгадаем.

Той се поклонил леко и излезе.

Не, искаше да извика Мики след него. Върни се. Имам нужда от теб... Но не можеше да го каже. Знаеше, че бе разрушила всичко помежду им. Е, той каза, че иска да обсъди нещо с нея, но сигурно се отнасяше до Бренди.

С по-силна воля, отколкото подозираше, че притежава, тя го изби от главата си. Бренди се бе върнала у дома. Тя сложи ръка върху раменете на момичето.

— Влизай, миличка.

След няколко минути двете вече седяха в кухнята. Мики пиеше кафе, а Бренди — кока-кола. По устните на Мики напиреха хиляди въпроси, но знаеше, че не бива да ги задава. Бренди сама щеше да отговори на тях — ако изобщо пожелаеше. Засега най-важното беше, че е у дома.

Бренди погледна към стола, където Руни хъркаше толкова силно, че се бе изтегнал по гръб, а четирите му лапи стърчаха нагоре.

— Здравсти, Руни — рече Бренди. — Липсвах ли ти?

Котаракът отвори здравото си око, прозя се и сетне пак заспа по гръб, като провесил зъб над долната си устна.

— На седмото небе е от щастие — каза Мики. — Не виждаш ли?

— Да — усмихна се Бренди за пръв път. — Как е Ем Си?

Умореният, прекалено вещ израз изчезна от очите ѝ и в следващия миг тя отново се превърна в дете, което пита за приятелите си.

— Добре е. Но ще се почувства още по-добре, когато разбере, че си се прибрала.

— А Лесли как е? Още ли ходи с оня тъпанар?

— Още държи на него — усмихна се Мики.

— А Джоуни?

— Зле, както обикновено.

— А новите момичета? Миси?

Бренди винаги бе проявявала интерес към Миси.

— Добре е — нежно отговори Мики. — Липсваше ѝ. На всички ни липсваше.

Бренди изпи и последната капка кола.

— Не бях сигурна дали отново ще ме приемеш.

Мики се засмя.

— А какво мислеше, че ще направя? Ще тръшна вратата под носа ти ли? Бренди... — Мики остави кафеника на масата. — Казах ти още като дойде, че ние сме тук, да ти помагаме. Нищо не се е променило оттогава.

— Здравата загазих — каза Бренди и наведе очи към леда в чашата си. — Откраднах пари.

— Знам. Има някои проблеми, с които трябва да се оправим.

Като например със закона като начало. Мики се облегна назад и погледна Бренди. Сякаш бе спала с дрехите си няколко нощи. Беше бледа, поотслабнала, а в очите ѝ се четеше отчаяние. Мики го бе виждала много пъти в очите на децата от улицата. Физически Бренди изглеждаше непроменена. Емоционално — това щеше да проличи.

— Ще се справим с всичко — добави на глас Мики.

— Искях да се махна оттук — продължи Бренди. — Мислех, че ти и Кони ме излъгахте, като ми казахте, че всичко ще бъде наред, ако спазвам правилата. — Тя погледна Мики в очите. — Ти ми каза, че ми вярваш за Кели и за марихуаната, но аз мислех, че не си съвсем искрена.

— Искрени бяхме — рече тихо Мики. — Между другото, госпожа Лорънс се обади миналата седмица. Една от приятелките на Кели — вероятно онази, която те е бутнала пред шкафчето — се скарала с нея и я издала. Приключили с разследването и разбрали всичко за Кели — за наркотиците и търговията с тях.

— Значи са я хванали — усмихна се Бренди доволно.

— Да. Изключена е, а ти си чиста.

Бренди осмисли новината за миг, като че ли щастливият край беше повече, отколкото можеше да възприеме.

— Отначало се радвах, че съм се измъкнала оттук — продължи бавно тя. — После, когато отидох в Далас, не можах да си намеря сваятна работа. Онази, която си намерих, не беше много хубава. — Изразът на преследвано животно отново се появи в очите ѝ. — Ти и Кони ми казахте, че бягството не решава нищо. Може и да не ме искате повече тук, но аз се върнах въпреки всичко. — Думите започнаха да се леят бързо от устата ѝ. — Ако загазя... — Тя сви рамене. — Така и предполагам — ще си понеса наказанието.

Тя бръкна под ризата си и извади смачкан плик.

— Връщам парите. Това е най-доброто скривалище — довери тя.

— Парите на госпожица Кънингам?

Мики затаи дъх. Това беше много повече, отколкото се бе надявала.

— Да, всичките са тук. Скъсах чековете. Знаех, че ако се опитам да ги осребря, непременно ще ме хванат. Похарчих известна част от тях в началото, защото се налагаше, но работих, за да ги възстановя.

Тя подаде плика на Мики.

— Нека да останат в тебе, Бренди — каза внимателно Мики. — Ще отидем да поговорим с госпожица Кънингам след няколко минути и ще можеш да ѝ ги дадеш сама.

Бренди кимна.

— Мики? — попита тя и бавно се изправи.

— Да?

— Сгреших, че взех пари от възрастната дама. От госпожица Кънингам. Непрекъснато беше пред очите ми, как седи и ми показва картините...

Очите ѝ се насълзиха.

Мики въздъхна дълбоко. Не си спомняше кога е станала на крака, но в следващия миг Бренди се озова в обятията ѝ и притисна глава към рамото ѝ. По бузите на Мики също започнаха да се стичат сълзи на благодарност. Големите успехи в професията ѝ бяха изключителна рядкост.

Тя държа Бренди в прегръдките си, докато първите ридания разтърсиха тялото на момичето.

* * *

— Госпожице Кънингам, толкова съжалявам, че взех парите — измънка Бренди, вперила поглед в килима под стола си.

— Би трябвало, млада госпожице — рече строго старата дама. — Сгреша, като ги открадна и избяга. Причини болка на много хора, които ти вярваха.

— Да, госпожице Кънингам — съгласи се окаяно Бренди.

— Надявам се, че си си извадила поука. А сега трябва да понесеш последствията.

— Да, госпожице Кънингам.

Бренди навеждаше глава все по-надолу.

Мики се опитваше да си държи езика зад зъбите. Госпожица Кънингам имаше пълното право да се възмуцава. Гневът често прикриваше болката, а Камерън бе казал, че и тя е наскърбена от измяната на Бренди. Камерън... Не можеше да мисли сега за него.

— Ето парите — обади се изведнъж Бренди и подаде смачкания плик. — Двеста и деветнайсет долара и трийсет и седем цента — добави съвестно тя.

Госпожица Кънингам остана като закована.

— Моля?

— Парите — повтори Бренди, стана и внимателно сложи плика в скута на старата учителка. — Връщам ви ги.

Друга на мястото на госпожица Кънингам би зяпнала в почуда, а тя само гледаше смаяна толкова смешно, че Мики би се изхилила, ако в гърлото ѝ не бяха заседнали сълзи.

— Мило дете... — започна госпожица Кънингам, но млъкна, защото в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Мики все ми повтаряше, че няма смисъл да бягам — добави Бренди. — Казваше ми, че ако постоянавам и се изправям с открито чело пред трудностите, всичко ще бъде наред. Е, въпреки това аз избягах, но сега се върнах и ще наваксам за пропуснатото пред всички, колкото е възможно повече.

На устните на госпожица Кънингам се появи една от редките ѝ усмивки.

— Мила моя, според мен ти току-що направи точно това.

* * *

Същия следобед Ем Си спря Мики в коридора на „Харбър Хаус“.

— Как мина?

— Страхотно. Бренди върна парите и госпожица Кънингам оттегли жалбата си от полицията. Дори ѝ подари книга за живописиста, за да започне да си прави библиотека.

— Да не е случайно за Моне?
— Ами да. Откъде знаеш?
— Отгатнах — отговори той, доволен от себе си. — Видях Бренди. Добре, че се върна.
— Цяло чудо, искаш да кажеш — Мики.
— Несъмнено.
После стана сериозен.
— Младият Скот извърши чудото за всички ни. Много съм му благодарен.
— И аз.
Мики се постара в гласа ѝ да прозвучи единствено благодарност.
— Мики?
Нещо в тона му я накара да застане нащрек.
— Какво?
— А, нищо. — Тя го гледаше подозрително. Лицето му остана непроницаемо. — Само си мислех, че не го виждам тук напоследък.
— Нали доведе Бренди тази сутрин — възрази Мики.
— Нямам предвид това и ти го знаеш много добре.
— За какво да идва тук.
— Точно както си и мислех — отбеляза веднага Ем Си.
— Какво искаш да кажеш?
— Не ми хвърляй прах в очите — ухили се той и прокара пръсти през побелялата си коса. — Мислех, че между вас двамата има нещо — това е всичко.
— Не. Ние... Приятно ни беше да сме заедно за известно време. Нищо повече.
Зачуди се дали няма да бъде поразена на място за такава опашата лъжа.
— Разбирам — сви рамене той. — Честно казано, идеята не е била лоша.
Мики погледна надолу към купчината листа в ръцете си, за да не види очите ѝ.
— Той е свестен човек. Само дето не е като нас.
— Не е като нас ли?
— Не е — сопна му се тя, като изгуби търпение, макар и да не го искаше. — Вече разговаряхме за това с Кони.
— С Кони ли?

Изражението на Ем Си не се промени, но тя усети, че се съсредоточава. Внимавай, Мики, предупреди се тя. На Ем Си не трябва да се напомня колко прави две и две.

— Няма да разказвам всичко отново.

Погледът ѝ го предупреди да не разпитва повече.

— Добре, добре — вдигна ръце той. — Само любопитствах, това е всичко.

— Чудесно. Запомни, че няма за какво да любопитстваш.

Изгледа го строго още миг, за да се увери, че е разбрал какво иска да каже. Сетне се обърна и тръгна към кабинета си.

Но не и преди да види проблясъка в лукавите му очи.

* * *

Камерън отвори една леденостудена бира. Изпи я и реши да си ляга. Не беше мигнал през последните трийсет и шест часа. Пътят на връщане от Далас му се видя безкраен и през целия ден трябваше да се бори със съня.

Утре, когато разсъдъкът му се проясни, ще се заеме с проблема Мики Мълвейни. Видя я преди няколко часа и срещата им само потвърди онова, което вече му беше известно — обичаше я прекалено много, за да се раздели с нея.

Изруга, когато на вратата се позвъни. Не му се говореше с никого, особено с търговски пътници. Остави с нежелание бирата, отиде до вратата и я отвори.

— Здравей, синко.

На прага стоеше Ем Си Мълвейни и изглеждаше така сякаш се отбиваше всеки следобед.

Камерън зяпна в почуда. И самият дявол да беше видял, нямаше толкова да се изненада. Какво правиш тук, по дяволите — едва не попита, но се сдържа навреме.

— Влизай, Ем Си — покани го накрая той, като установи, че се държи достатъчно учтиво. Но не се радваше, че го вижда. Съвсем не.

— Благодаря — бързо отговори Ем Си и влезе.

— Бира? — предложи Камерън.

— Не, благодаря — махна с ръка Ем Си. — Не се докосвам до такива неща. — Седна на кожения стол до дивана. — Знам, знам — ухили се с пиратската си усмивка той. — Искаш да попиташ: „Какво, по дяволите, правиш тук?“

Думите му бяха толкова точни, че Камерън прихна.

— Добре, Ем Си — съгласи се той. — Предавам се. Какво, по дяволите, правиш тук?

Ем Си се усмихна още по-лукаво.

— Толкова се радвам, че ме попита.

— Имам чувството, че така или иначе ще ми кажеш.

— Имаш право — потвърди Ем Си, без да му мигне окото. — Първо, искам да ти благодаря, че намери Бренди. Самият аз не бих се справил по-добре — махна с ръка той. — Разбира се, имах една-две улики. Накрая щях да я намеря. Но ти ме изпревари. Добра работа.

— Благодаря — усмихна с пряко волята си Камерън.

Не можеше да не се възхити на безочливостта на този човек. Освен това, в последните му думи долови неподправена благодарност.

— Между другото — благоволи да каже той, — може би те интересува, че казах на инвеститорите си, че що се отнася до мен, „Харбър Хаус“ остава във „Вилидж Уок“. Казах им също така да ме оставят на мира — както и Мики. — Той се усмихна при спомена за нея. — Понесоха го учудващо добре.

Ем Си се изкикоти.

— Естествено — нали им трябваш за проекта. Това е добра новина, Камерън. Побъркай ги.

— Предполагам, че след като Бренди се върна, те ще се успокоят, а двамата с теб ще се погрижим за съседите — добави Камерън.

— Несъмнено. А сега, за Мики — каза Ем Си без заобиколки.

Името нажежи въздуха помежду им. Камерън застина, заловен абсолютно неподготвен. Нямахше желание да разговаря за Мики с никого, особено с баща й.

Ем Си забеляза вцепенението му и впери вездесъщ поглед в него.

— Ти изобщо не ме харесваш, синко, и мисля, че се досещам защо. Време е да си поговорим. — Очите му охладняха и станаха необичайно сурови. — Първо, искам да ти кажа в очите, че нямаш право да съдиш нито мен, нито положението, за което не знаеш нищо.

Камерън усети как у него отново се разпалва гняв. Запази спокойствие и погледна Ем Си право в очите.

— Може и да е така, но е явно, че някога с Мики са се отнесли зле. Не казвам, че ти си й сторил нещо лошо, защото тя е много привързана към теб. Но нещо се е случило и доколкото се досещам, ти не си бил там, за да го предотвратиш.

Видя, че по лицето на Ем Си пробягна сянка на болка, но суровото му изражение остана.

— Точно така. Радвай се, че когато сутрин се погледнеш в огледалото, не виждаш баща, който е изоставил детето си. — Ем Си заби пръст в гърдите си. — Всеки ден живея с мисълта, че ако бях там, щях да го предотвратя.

В гласа му прозвуча горчивина и тъга.

Гневът на Камерън започна да намалява и той с изненада видя, че в очите на възрастния човек има сълзи.

— Какво се е случило? — попита, без да усети той.

Ем Си си пое дълбоко въздух.

— Трябва да знаеш.

И му разказа всичко. Цялата тъжна и грозна история, с всички неприятни подробности. Камерън седеше като закован на стола, а ужасът му бързо нарастваше. Онова, което бе подозирал, беше нищо в сравнение с истината. Струваше му се, че сърцето му ще се пръсне заради Мики. Мики, неговата любов...

— Не мога да си го простя — завърши Ем Си.

— Но както може би си забелязал, опитвам се да улесня живота й. Това е най-малкото, което мога да направя за нея сега. — Лицето му се проясни и той изправи гръб. — Ти обичаш дъщеря ми, така ли?

— Аз... Да — призна Камерън, тъй като беше прекалено стъписан, за да излъже.

— Така и предполагам. Искаш ли да се ожениш за нея?

Камерън вдигна безпомощно рамене. Обикновено би казал на всеки, който му задава подобни въпроси да върви по дяволите.

— Разбира се, че искам — сопна се той на Ем Си. — Но тя категорично ми отказа.

Ем Си се наведе напред.

— Позволи ми да ти кажа нещо, синко — каза заговорнически той. — Тя те обича. Може да си мисли, че ти е сърдита, но истинската

причина да не иска да се омъжи за теб е, че дълбоко в душата си тя мисли, че не е достойна за теб.

— Какво? — избухна Камерън и впери поглед в Ем Си. — Това е най-нелепото нещо, което съм чувал.

Но мислено отново чу нейните думи: „Върни се в твоя свят. Ние не сме като теб.“ Тогава не бе разбрал за какво говори, но сега...

— Действително е нелепо — съгласи се Ем Си, — но дълбоко в себе си тя мисли точно така. Не съм психолог, но бих казал, че е заради онова, което е преживяла като дете.

Камерън се облегна на стола.

— И през ум не ми е минавало — поклати глава той. — Никога.

— Разбира се. Едва ли би ти казала нещо, с което и тя самата не е наясно. Ето защо, аз ти го казвам — добави великодушно Ем Си. — Но най-важното е какво ти мислиш да направиш.

Камерън уморено потърка брадичка.

— Още не съм решил.

— Нека да ти подсказва малко, синко — рече Ем Си. — Ако намериш правилния подход към нея...

* * *

Мики погледна часовника на масата. Късно беше и се чувстваше изморена. Но Бренди се бе върнала — това беше най-важното.

Погледна в хладилника. В целия апартамент нямаше нищо за ядене. Ще слезе до магазинчето и ще си вземе хамбургер. Сетне ще се прибере, ще си легне и на сутринта ще реши какво да прави.

Взе портмонето си.

— Веднага се връщам — каза тя на Руни, който дремеше на дивана в дневната. Отвори вратата и излезе.

Едва не се сблъска с Камерън.

Тъкмо бе вдигнал ръка да натисне звънеца, но вместо това задържа Мики да не падне. Тя имаше нужда от подкрепа, защото ѝ се виеше свят от стъписване. Загледа го с широко отворени очи, онемяла от изненадата.

— Какво правиш тук? — успя да попита накрая тя.

Челюстите му бяха здраво стиснати, стоеше като закован и само булдозер би го отместил.

— Трябва да говоря с теб, Мики.

В ясните му сиви очи имаше изражение, което накара сърцето ѝ да затупти силно в гърдите.

— Късно е.

Мики откъсна очи от лицето му и погледна многозначително часовника си. Изведнъж се изплаши — от него ли, от себе си ли — не знаеше. Знаеше само, че разговорът с него може да е много опасен.

— Утре може би?

— Сега — настоя той. — Моля те.

Като кажеше така...

Тя отстъпи безмълвно и го пусна да влезе.

Той затвори вратата след себе си и си помисли, че Мики има вид на смъртник. Около очите ѝ имаше виолетови сенки и беше пребледняла от изтощение. Изглеждаше отслабнала. Не можеше да ѝ се нагледа. Едва се сдържаше да не я грабне в обятията си.

— Трябва да ти благодаря, че намери Бренди — каза Мики, като не смееше да го погледне в очите. — Не искам и да си помисля какво би станало, ако не я беше намерил толкова бързо.

— И аз все за това мислех — призна той.

Нощите му бяха изпълнени с кошмари.

— Как я намери?

— С помощта на едно предположение напосоки, добър частен детектив и страхотен късмет.

Какъв ти късмет, помисли си той. Направо като по чудо. Още не му се вярваше.

— Предположих, че ще отиде в друг голям град, защото там е по-лесно да се скрие. Наех частни детективи в Сан Антонио и в Далас. Оказа се, че тя е в Далас, но можеше да бъде и в Сан Антонио. Или в Остин, или в десетки други градове.

— Наел си частен детектив?

— Да. Съзнавах, че не съм такъв професионалист, за да я намеря сам. Провървя ми невероятно с детектива от Далас. Много умен тип — усмихна се леко Камерън. — Между другото, аз не бях единственият, който търсеше Бренди. Моят човек веднага се натъкнал на друг детектив.

— На друг ли?

— Да, и познай кой го е наел.

Ем Си? Предположи зашеметена Мики. Не, разбира се. Той нямаше средства да си го позволи, така както и тя самата. Някой от членовете на комитета?

— Нямам представа — предаде се тя.

— Джесамин Кънингам.

— Шегуваш се.

Най-сетне Мики успя да затвори уста. Изглежда госпожица Кънингам е държала на момичето повече, отколкото предполагаша.

— Не, но така се случи, че моят частен детектив откри пръв Бренди. Казах му съвсем между другото, че тя умее да рисува и той проверил в някакво заведение, където украсяват телата на стриптийзьорките. — Той направи физиономия. — И Бренди се оказа там — рисувала картини върху телата на момичетата.

Мики затвори очи.

— О, Боже.

— Детективът я проследил до апартамента ѝ и ме уведоми — продължи Камерън. — Там я намерих. Останалото знаеш. Щях да продължа да я търся, Мики — добави той. — Докато я намеря.

Той я погледна в очите и видя, че му вярва.

— Не знам как да ти се отблагодаря — повтори неубедително Мики.

— Като начало, можеш да ме изслушаш.

Той потърка очи и се опита да се съсредоточи. Не можеше да си позволи да сгреша втори път.

— Преди седмица уведомих другите инвеститори в проекта „Вилидж Уок“, че що се отнася до мен, домът „Харбър Хаус“ остава в Уест Вилидж, където му е мястото и че отсега нататък, аз ще го поддържам най-активно.

Мики мълчеше. Продължаваше да го гледа в очите. Сетне промълви:

— Защо?

— Защото онова, което вършите тук, е адски важно. Повече от съседите и сделките, от всичко останало. Не съзнавах това, преди да го разбере от теб. Предполагам, че съм бил класически пример на кон с

капаци. — Той разпери ръце. — Както и да е, мислех, че това ще те заинтересува.

Имал е причина да го направи. Мики отпрати мълчалива благодарствена молитва.

— Радвам се — каза само тя.

Той ѝ се поклони шеговито.

— Така, а сега — дължа ти едно извинение.

Тя го погледна учудено.

— За какво, за Бога?

— За онази нощ.

Мики се обърна за миг, за да остави бележника си на масата. Не искаше да види изражението ѝ.

— Не — поклати глава тя. Вече се владееше и се обърна към него. — Нищо не ми дължиш.

Нещо проблесна в погледа му.

— По дяволите, Мики, не става дума, че ти дължа нещо. Трябва да ти кажа нещо.

— Имаш това право — отговори тя и зачака, като се боеше от себе си.

Той се поколеба, докато търсеше най-подходящите думи.

— Наговорих ти много глупости.

Той замълча, сетне започна отново:

— Казах ти онова, което мисля, но не се изразих добре.

Сърцето ѝ се сви и надеждите ѝ рухнаха. За миг си помисли...

— Онова, което каза тогава, само доказва колко сме различни — каза Мики. — Аз не те разбирам и ти не ме разбираш. — Тя вдигна рамене в знак на безизходица. — Все пак благодаря за извинението.

Камерън изгуби търпение.

— Нищо не разбираш — сопна ѝ се той. — Помниш ли изобщо какво ти казах?

Дали помнеште? Идваше ѝ да се изсмее, но по-скоро ѝ се плачеше. Казал бе, че я обича. Хиляди пъти си бе повтаряла наум тези думи.

— Изслушай ме и поне веднъж ме разбери — каза през зъби Камерън. — Между нас има нещо безценно. Ако се замислиш поне за миг за него, ще ме разбереш.

Искаше ѝ се да повярва. Господи, колко искаше!

— Камерън — каза тя, като се опитваше да държи на своето, — на теб ти трябва някоя, която...

Мики млъкна. Отново щеше да се изпусне. Представи си Кони, която поклаща заканително пръст и казва: „Тц, тц.“ Потисна желанието си да се изкикоти.

— Която какво? — повиши тон Камерън.

— Някоя, която да ходи с теб по благотворителни балове и да умее да поддържа разговор по време на коктейли — отвърна Мики, като се опитваше да не мисли колко смешно звучат думите ѝ. — Някоя, която ще впечатлява клиентите ти.

Камерън изруга грубо.

— Вече бях женен за такава. Тя действително умееше да впечатлява клиентите ми. След като ме напусна, тя се омъжи за милионер и сега вероятно впечатлява неговите клиенти. — Той махна с ръка. — Надявам се, че това ѝ доставя удоволствие. — Сетне започна почти да крещи. — Такава не ми трябва. Поне откакто срещнах теб.

Той млъкна и двамата останаха загледани един в друг, докато слушаха как думите му отекват в настъпилата тишина.

— Мики, ти си единствената жена на този свят, която искам. Ти вършиш повече добрини от всеки друг, когото познавам. Никога няма да престанеш да ми поднасяш изненади. А аз никога няма да престана да те обичам. Това е единственото, което не обърках онази вечер.

Отново захарен памук... Винаги я бе изкушавал. Не, това не е захарен памук. Тя знаеше, че Камерън Скот е нещо трайно и с висока стойност. Само че си бе внушила, че не го заслужава. Важното е коя си ти — бе ѝ казала Кони. Да не искаш да кажеш, че не вярваш в това?

Все още несигурна, Мики се опита да го разубеди още веднъж.

— Ти не ме познаваш, Камерън. Не знаеш какъв е бил животът ми. Изгърпяла съм такъв тормоз, какъвто изобщо не можеш да си представиш.

— Това няма значение — възрази бързо той.

— Трябва да знаеш — продължи Мики, — че нямах хубаво детство. Случиха ми се разни неща... Оставиха белези. Бях поругана. По много начини...

Докато го гледаше в очите и виждаше промяната в изражението им, тя реши да му каже направо. Разказа му и откри, че болката изчезна. Разкри онова последно тъмно ъгълче от душата си и се

пречисти. Може би, в края на краищата, Кони е имала право. Може би има шанс...

Съсредоточи се върху лицето му. Изражението му не се беше променило, а само отразяваше собствената ѝ болка.

— Мики, изслушай ме и ми повярвай — заговори той тихо и уверено. — Знам всичко за теб. — Той замълча и пак продължи. — Всичко.

Тя се усмихна бегло.

— Аз съм ужасна готвачка.

— Ще се храним в ресторант всяка вечер.

— Голяма съм мърла — усмихна се по-широко тя. — И си гриза ноктите.

Камерън отново повиши тон.

— По дяволите, ще наема прислужница, а ноктите си можеш да гризеш, колкото искаш.

— А Руни?

Камерън въздъхна.

— Непрекъснато усложняваш нещата.

Той хвърли недоброжелателен поглед на хъркащия котарак.

— И него ще взема.

Мики стана сериозна.

— Моята работа...?

— Е толкова важна за мен колкото и за теб — довърши той вместо нея. — Толкова се изложих онази вечер. Мислех единствено как да те предпазя от разочарованията. Продължавам да искам да правя това, но без да забравям коя си ти, така както и ти не бива да забравяш кой съм аз. Мики, ако не мога да облекча болката ти, то нека поне да я споделям. Искам да бъда свидетел и на хубавите мигове. Чрез запознанството си с теб и хлапетата от „Харбър Хаус“ за шест месеца научих много повече отколкото през целия си живот.

Мики не можеше да откъсне очи от него. Толкова се изкушаваше...

Той я улови за раменете.

— Позволи ми да цитирам безсмъртните ти думи, Мики — „Слушай внимателно какво ще ти кажа.“

Той заговори бавно, като натъртваше на всяка дума.

— Обичам те. Ще ми кажеш ли, че не ме обичаш?

Мики мълчеше. Не можеше да излъже тези сиви очи, които проникваха в душата ѝ.

— Мики?

Той я улови за ръцете и ги стисна здраво.

— Обичам те — прошепна дрезгаво тя и се стресна от думите си.

Странно, никога не бе мислила, че ще ги каже някому, а през последните два дни ги бе казала на двамата най-важни хора в живота си.

Крайно време е, реши тя, и се отпусна в обятията на Камерън.

ЕПИЛОГ

Гласът на водещия прозвуча пискливо по високоговорителя.

— Нашата последна награда тази вечер е стипендия за училището по изкуство „Хелън Удуърд“. Победителката е... — Той замълча театрално. — ... Бренди Уилифорд.

Ем Си започна да ръкопляска, да свири с уста и да вика, докато аудиторията от абитуриенти и техните семейства и приятели гръмна от аплодисменти. Наградата включваше стипендия за пълно обучение в първокласно училище по изкуство. Ако Бренди успееше, пътят ѝ бе открит.

Бренди — сякаш изведнъж пораснала с шапката и тогата, но както винаги смутена от присъствието на много хора — стана измежду редиците на зрелостниците и се усмихна свенливо, докато си проправяше път към сцената.

Ем Си се замисли колко се бе развила през последната година, след като се завърна у дома, в „Харбър Хаус“, при хората, които можеха да ѝ помогнат и я обичаха. Младият Скот го беше изпреварил. Умен млад мъж — трябваше да признае. Отдаде му тази заслуга.

Ем Си погледна крадешком към другия край на реда. Скот, разбира се, беше там, с Мики. Не биха пропуснали вечер като тази. След почти една година брак те бяха все още толкова влюбени, че чак му приляваше. Добре, че се намеси да ги събере. Иначе и двамата още щяха да се мотаят нещастни, без да знаят какво да предприемат. Надяваше се, че скоро ще решат да го направят дядо, преди да е остарял толкова, че да не може да се радва на внучетата си. Непрекъснато им правеше намеци, но още не му беше провървяло в това отношение. Искаше му се да решат по-бързо този въпрос.

Не че остаряваше, разбира се. Съвсем не. Той оправи вратовръзката си и прокара ръка през побелелите си коси. Още беше млад.

Госпожица Кънингам също беше тук, седнала до Бренди с изправен гръб и ръкопляскаше не по-малко енергично от останалите.

Поредното му завоевание. Ако не беше подготвил почвата, тя вероятно още щеше да се бори срещу „Харбър Хаус“. Сериозно бе взела под крилото си Бренди и я наставляваше. От другата страна на Бренди седеше майка ѝ — съсухрена стеснителна женица, която през повечето време мълчеше. След като Бренди напусна „Харбър Хаус“, тя отиде да живее при нея и изглежда се разбираха доста добре. Най-важното беше, че Бренди пое живота си в свои ръце. На което само можеше да се надява относно другите момичета.

Ем Си погледна по-нататък. Към Миси, твърдо решила да присъства на тържеството по дипломирането на своя идол. Напредъкът на Миси се дължеше до голяма степен на Бренди. Погледът му се спря за миг на Джоуни и Лесли. И двете бяха напуснали неотдавна „Харбър Хаус“, но явно се справяха добре. Рейчъл, Мона, Тами. Те също бяха напуснали, но поддържаха постоянно връзка, което го радваше, защото момичетата невинаги го правеха.

Хвърли поглед през рамо към задния ред, където седеше Лайза с Кийт и Пени Роудс — и тримата на седмото небе от щастие. Документите по осиновяването скоро щяха да бъдат оформени. Колко малко му трябваше на човек!

Училищният оркестър засвири позната тържествена мелодия и Ем Си се облегна на мястото си с въздишка на облекчение. Добре, че и този път беше наоколо, за да улесни нещата. Естествено, Мики, Камерън и госпожица Кънингам не бяха глупаци. Може би щяха да се оправят и без него.

Само че се съмняваше.

Издание:

Мари Бомонт. На път към дома
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ани Друмева

ISBN: 954-11-0212-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.